GUILLAUME MUSSO

CE-AŞ FI EU FĂRĂ TINE?

Strada Ficțiunii

GUILLAUME MUSSO

CE-AŞ FI EU FĂRĂ TINE?

Traducere din limba franceză şi note de Diana Morăraşu

Titlul original: *QUE SERAIS-JE SANS TOI*, 2009

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.” Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon”. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink.* Ideea romanului care i-a adus celebritatea *(Et Après,* 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci şi patru de ani, a suferit un grav accident de maşină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții şi la posibilitatea ca ea să se sfârşească pe neaşteptate.

Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo? (Seras- tu là?* 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-as fi eu fără tine? (Que serais-je sans toi?* 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie (La fille de papier,* 2010; Editura ALLFA, 2010) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului: „Întotdeauna mi-am dorit să scriu romane populare – în sensul bun al termenului – adică romane sinonime cu plăcerea de a citi.”

Guillaume Musso

Lui Ingrid,

această poveste scrisă în magia
dureroasă a acelei ierni de demult…

Am crezut întotdeauna că nebunia pasiunilor
e de preferat înțelepciunii indiferenței.
Anatole FRANCE

O cunoaştem cu toții prea bine…
Singurătatea asta care ne roade când şi când.
Care ne sabotează somnul, care ne face zorile să putrezească.

E tristețea primei zile de şcoală.
E atunci când el sărută o fată mai frumoasă în curtea liceului.
E Orly sau Gara de Est când o iubire ia sfârşit.
E pruncul pe care nu-l vom mai zămisli niciodată împreună.

Uneori sunt eu.
Uneori eşti tu.

Dar când şi când e de ajuns
doar o întâlnire…

1
În vara aceea de demult...

Prima iubire e întotdeauna şi ultima.
Tahar BEN JELLOUN

San Francisco, California
Vara lui 1995

Gabrielle are douăzeci de ani.
E americancă, studentă în anul trei la Universitatea Berkeley.
În vara aceea de demult, se îmbrăca de obicei cu o pereche de blugi decoloraţi, o cămaşă albă şi o geacă din piele strânsă în talie. Pletele lungi, drepte şi ochii ei verzi cu sclipiri aurii o fac să semene cu fotografiile lui Françoise Hardy[1] făcute de Jean-Marie Périer[2] în anii 1960. În vara aceea, îşi împărţea zilele între biblioteca din campus şi activitatea de pompier voluntar la cazarma din California Street.
În vara aceea de demult, va trăi prima ei mare iubire.

Martin are douăzeci şi unu de ani.
E francez şi tocmai şi-a luat licenţa în Drept la Sorbona.
În vara aceea de demult, a plecat de unul singur în Statele Unite, pentru a-şi perfecţiona engleza şi pentru a descoperi ţara din interior. Cum nu avea o para în buzunar, şi-a luat slujbe mărunte, muncind mai bine de şaizeci de ore pe săptămână: chelner, vânzător de îngheţată, bucătar...
În vara aceea de demult, pletele lui negre, nici lungi, nici scurte, îl făceau să semene cu Al Pacino, cel de la începutul carierei.
În vara aceea de demult, va trăi ultima lui mare iubire.

Cafeneaua Universităţii Berkeley

— Hei, Gabrielle, o scrisoare pentru tine!

Tânăra, aşezată la o masă, îşi ridică ochii din carte:

— Cum?

— O scrisoare pentru tine, frumoasa mea! repetă Carlito, administratorul localului, punând un plic de culoare crem alături de cana ei cu ceai.

Gabrielle se-ncruntă:

— De la cine?

— De la Martin, francezu'. Şi-a încheiat treaba pe-aici, dar a trecut de dimineață şi-a lăsat asta.

Gabrielle se uită nedumerită la plic, şi-l strecoară în buzunar şi iese din cafenea.

Imensul campus verde, dominat de clopotniță, este scăldat într-o atmosferă estivală. Gabrielle bate în lung şi-n lat aleile şi potecile parcului până găseşte o bancă liberă, la umbra copacilor seculari.

Acolo, în singurătate, deschide scrisoarea cu un amestec de teamă şi curiozitate.

*

26 august 1995

Dragă Gabrielle,

Voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța.

Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună în cafeneaua campusului, vorbind despre cărți, despre filme, despre muzică, şi punând lumea la cale.

Să-ți spun doar că, nu o dată, tare mi-ar fi plăcut să fiu un personaj de ficțiune. Pentru că într-un roman sau într-un film eroul ar fi fost mai puțin neîndemânatic în a o face pe eroină să înțeleagă că o place cu adevărat, că îi face mare plăcere să

stea de vorbă cu ea şi că simte ceva aparte ori de câte ori o priveşte. Un amestec de blândeţe, de durere şi de intensitate. O complicitate tulburătoare, o intimitate aleasă. Ceva rar, ce nu a mai simţit înainte. Ceva ce nici măcar nu avea habar că există.

Să-ţi spun doar că într-o după-amiază, când ne-a surprins ploaia în parc şi ne-am adăpostit sub portalul bibliotecii, am simţit, ca şi tine, cred, acel moment de tulburare şi de atracţie care, preţ de-o clipă, ne-a destabilizat. În ziua aceea, ştiu că a fost cât pe ce să ne sărutăm. Nu am făcut pasul pentru că tu mi-ai povestit despre iubitul tău, care se află în vacanţă în Europa şi căruia nu-i puteai fi necredincioasă, dar şi pentru că nu voiam să fiu, în ochii tăi, un tip „ca toţi ceilalţi", care te agaţă fără ruşine şi adeseori fără respect.

Cu toate astea, ştiu că, dacă ne-am fi sărutat, aş fi plecat cu inima plină de fericire, fără să-mi pese de ploaie sau de vreme bună, câtă vreme aş fi însemnat ceva, cât de puţin, pentru tine. Ştiu că sărutul acela m-ar fi însoţit peste tot, vreme îndelungată, ca o amintire preţioasă de care m-aş fi putut agăţa în momentele de singurătate. Dar, la urma urmelor, mulţi spun că, de fapt, cele mai frumoase poveşti de iubire sunt cele pe care nu am apucat să le trăim. Aşadar, cine ştie, poate că şi sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense…

Voiam doar să-ţi spun că, atunci când te privesc, mă gândesc la cele douăzeci şi patru de cadre pe secundă ale unei imagini cinematografice. La tine, primele douăzeci şi trei de cadre sunt luminoase şi radioase, dar al douăzeci şi patrulea emană o tristeţe profundă, ce contrastează cu lumina pe care o porţi în tine. E ca o imagine subliminală, o breşă întunecată în această strălucire, o falie care te defineşte cu mai multă sinceritate decât înşiruirea calităţilor sau succeselor tale. De multe ori m-am întrebat ce te face să fii atât de tristă, de multe ori am sperat că o să-mi vorbeşti despre asta, dar nu ai făcut-o niciodată.

Voiam doar să-ţi spun să ai mare grijă de tine, să nu te laşi contaminată de melancolie. Să-ţi spun doar să nu permiţi celei de-a douăzeci şi patra imagini să triumfe. Să nu îi dai prea des voie demonului să i-o ia înainte îngerului.

Să-ți spun doar că şi mie mi-ai părut magnifică şi solară. Dar asta ți se tot spune, desigur, de cincizeci de ori pe zi, ceea ce, în cele din urmă, mă transformă şi pe mine într-un tip ca toți ceilalți…

În sfârşit, să-ți spun doar că nu te voi uita niciodată.

Martin

*

Gabrielle îşi înalță capul. Inima i-a luat-o razna, căci nu se aştepta la aşa ceva.

Încă de la primele rânduri şi-a dat seama că scrisoarea era cu totul specială. Ştia şi ea prea bine despre ce era vorba, fireşte, dar nu tocmai din această perspectivă. Priveşte în jur, de teamă ca nu cumva chipul să îi trădeze emoțiile. Când a simțit că ochii i se umplu de lacrimi, a părăsit campusul şi a luat metroul spre centrul oraşului San Francisco.

Şi, cum stătea ea aşa pe un loc din vagonul metroului, mintea îi pendula între uimirea stârnită de scrisoarea lui Martin şi plăcerea dureroasă pe care o resimțise citind-o. Căci doar nu-i acorda cineva acest gen de atenție toată ziua, bună ziua. Şi nu zăboveşte prea des cineva mai curând asupra personalității tale, decât asupra tuturor celorlalte calități.

Toată lumea o credea puternică, sociabilă, în timp ce ea era fragilă şi puțin dezorientată de contradicțiile ei de femeie tânără. Oameni care o cunosc de ani buni habar n-au de toate aceste furtuni din sufletul ei, în timp ce el a ştiut s-o citească şi să-nțeleagă totul în doar câteva săptămâni.

În vara aceea nepereche, căldura a pârjolit coasta californiană, neocolind San Francisco, în ciuda microclimatului său. În vagon, călătorii sunt fără vlagă, de parc-ar fi fost buimăciți de toropeala estivală. Dar Gabrielle nu este acolo, printre ei, căci s-a transformat brusc într-o eroină medievală, cufundată într-o epocă a cavalerismului. Epoca în care îşi făcea apariția amorul curtenesc. Chrétien de

Troyes[3] tocmai i-a trimis un răvaş şi e hotărât să transforme în ceva mai profund prietenia pe care ea i-o poartă…

Citeşte şi reciteşte scrisoarea care îi face bine, care îi face rău.

„Nu, Martin Beaumont, nu eşti un tip ca toți ceilalți…”

Citeşte şi reciteşte scrisoarea care o lasă fericită, disperată, nehotărâtă.

Atât de nehotărâtă, încât uită să coboare la stația ei. O stație în plus de străbătut prin căldură pentru a ajunge acasă.

Bravo! Halal eroină, n-am ce zice! *Well done!*[4]

*

A doua zi
Ora 9 dimineaţa
Aeroportul San Francisco SFO

Plouă.

Încă pe jumătate adormit, Martin îşi înăbuşă un căscat şi strânge bine bara autobuzului cu suspensii obosite, care se clatină la un viraj. E îmbrăcat cu o haină din moleschin aruncată pe umeri, o pereche de blugi găuriți, bascheți uzați şi un tricou cu emblema unui grup rock.

În vara aceea nepereche, toți tinerii par să aibă ceva din Kurt Cobain.

În mintea lui se bulucesc toate amintirile celor două luni petrecute în Statele Unite. Are gândurile şi sufletul pline. California l-a purtat atât de departe de Évry şi de periferia pariziană! La începutul verii, se gândea să dea concurs pentru postul de ofițer în poliție, dar vacanța asta care a semănat cu un rit de trecere a schimbat totul. Puştanul din suburbii a căpătat încredere în el însuşi în această țară în care viața e la fel de dură ca oriunde altundeva, dar în care oamenii şi-au păstrat speranța şi ambiția de a-şi realiza visele.

Iar visul lui este să scrie. Poveşti care să-i înduioşeze pe oameni, poveşti ale unor persoane obişnuite cărora li se întâmplă lucruri extraordinare. Pentru că realitatea nu îi este de ajuns şi pentru că ficțiunea a fost mereu prezentă în viața lui. De când era mic, eroii săi preferați l-au ajutat adesea să scape de suferințe, i-au alinat necazurile şi dezamăgirile. I-au alimentat imaginația, i-au rafinat emoțiile, ajutându-l să privească viața dintr-o perspectivă care s-o facă acceptabilă.

Cursa venită dinspre Powell Street îşi lasă călătorii în fața terminalului internațional. În aglomerație, Martin îşi înşfacă chitara de pe raftul pentru bagaje. Încărcat ca un catâr, coboară ultimul din autobuz, se scotoceşte prin buzunare după bilet şi, cu nasu-n vânt, încearcă să se orienteze în acest labirint urban.

Nu o vede imediat.

Ea şi-a parcat maşina aiurea, pe două locuri, lăsând-o cu motorul pornit.

Gabrielle.

E udă de ploaie. Îi e frig. Tremură puțin.

El, Ea se recunosc. El, Ea aleargă unul spre celălalt.

Se strâng în brațe, cu inimile bubuind, aşa cum o facem doar prima oară, când încă mai credem.

Apoi ea zâmbeşte şi-l provoacă:

— Aşa, vasăzică, Martin Beaumont, chiar crezi că sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense?

Şi se sărută.

Gurile lor se caută, răsuflările se amestecă, pletele ude li se încâlcesc. El îşi ține mâna pe ceafa ei, ea – pe obrazul lui. În pripă, schimbă stângace vorbe de iubire.

Ea îi cere:

— Mai rămâi!

Mai rămâi!

El nu ştie încă, dar nu va avea parte de ceva mai bun toată viața lui. Ceva mai pur, mai luminos sau mai intens decât ochii verzi ai Gabriellei care scânteiază în ploaie în dimineața acelei veri nepereche.

Şi decât vocea ei care îl imploră:
— Mai rămâi!

*

San Francisco
28 august – 7 septembrie 1995

După ce a plătit un supliment de 100 de dolari, Martin şi-a putut amâna data plecării. O sumă care îi va permite să trăiască cele mai importante zece zile din viața lui.

Se iubesc.

Prin librăriile de pe strada Berkeley, unde încă mai pluteşte parfumul boemei.

Într-un cinematograf de pe strada Reid, unde nu au apucat să vadă mare lucru din *Leaving Las Vegas,* într-atât s-au pierdut în mângâieri şi săruturi.

Într-un restaurant micuț, în fața unui enorm hamburger hawaiian cu ananas şi a unei sticle de Sonoma.

Se iubesc.

Se prostesc, se joacă precum puştanii, se țin strâns de mână şi aleargă de-a lungul plajei.

Se iubesc.

într-o cameră de cămin, în care el improvizează pentru ea la chitară o versiune inedită a melodiei *La Valse à mille temps,* a lui Jacques Brel. Ea dansează pentru el, la început languros, apoi din ce în ce mai repede, învârtindu-se, ridicând brațele, cu palmele îndreptate spre cer ca un derviş rotitor.

El îşi lasă instrumentul şi se alătură transei. Formează un titirez care sfârşeşte prin a se prăvăli pe podea, unde…

…se iubesc.

Plutesc, zboară.

Sunt Dumnezeu, sunt îngeri, sunt singuri.

Lumea din jurul lor dispare şi se reduce la un simplu decor de teatru, ai cărui unici actori sunt ei.

Se iubesc.

Cu o iubire care le-a intrat în sânge.
Într-o beție permanentă.
În clipă şi întru eternitate.
Şi, în acelaşi timp, teama e pretutindeni
Teama de lipsa celuilalt.
Teama de a se trezi fără oxigen.
E certitudine şi confuzie.
E, deopotrivă, tunet şi nimicire.
E cea mai frumoasă dintre primăveri, cea mai violentă dintre furtuni.
Şi totuşi, se iubesc.

*

Îl iubeşte.
În miez de noapte.
În maşina ei, pe care a oprit-o într-o parcare din Tenderloin, cartierul fierbinte al oraşului. Radioul maşinii vibrează în sunete de *gangsta rap* şi „Smells Like Teen Spirit”[5].
E drogul primejdiei, trupul celuilalt care se unduieşte în plin balet al farurilor, sub amenințarea de a fi atacați de vreo gaşcă sau surprinşi de gabori.
De data asta, nu e amor gen „buchet de trandafiri”, un amor de „vorbe dulci”. E o iubire „încinsă ca fierul înroşit în foc”, în care mai mult smulgi decât dai. În noaptea asta, între ei, e injecția cu heroină, e liniuța de cocaină, e iureşul de energie al drogatului. Vrea să îi arate cealaltă față a ei, zona aceea mai aspră, din spatele imaginii romantice: breşa de întuneric, cel de-al douăzeci şi patrulea cadru pe secundă al imaginii cinematografice. Vrea să vadă dacă o va urma pe acest teren sau dacă o va abandona în drum.
În noaptea asta, nu mai este iubita, ci amanta lui.

Because the night belongs to lovers
Because the night belongs to us.[6]

*

O iubeşte.

Cu blândeţe.

Pe plajă, în zori.

Ea a adormit pe haina lui. El şi-a pus capul pe pântecul ei.

Doi iubiţi tineri, învăluiţi de vântul călduţ, sub lumina roşiatică a cerului californian.

Cu trupurile relaxate, cu inimile cusute, lipite una de cealaltă, în timp ce micul aparat radio pus pe nisip difuzează o baladă de demult.

*

8 septembrie 1995
Ora 9 dimineaţa
Aeroportul San Francisco

Sfârşitul visului.

Se ţin de mână în holul aeroportului, în mijlocul mulţimii şi zgomotului.

Realitatea a sfârşit prin a câştiga meciul cu iluzia unei iubiri în afara timpului.

Şi e brutal. Şi doare.

Martin caută privirea Gabriellei. În dimineaţa asta, din ochii ei au dispărut sclipirile aurii. Nu ştiu ce să-şi mai spună. Şi atunci se strâng în braţe, se agaţă unul de altul, fiecare încercând să găsească în celălalt forţa care îi lipseşte. Gabrielle e mai tare decât el la jocul ăsta. Ea ştiuse că fura de la viaţă acele zile de fericire, pe când el crezuse că vor dura veşnic.

Cu toate astea, ei îi este frig. Atunci el îşi scoate haina din moleschin şi i-o pune pe umeri. Ea refuză la început, ca şi cum ar vrea să spună „Sunt o dură”, „N-am păţit nimic”, dar el insistă, pentru că vede prea bine că tremură. La rându-i, ea

îşi desface de la gât lănţişorul din argint, de care atârnă o micuţă Cruce a Sudului. Îi strecoară bijuteria în palmă.

Ultimul apel. Sunt obligaţi să se despartă.

El o întreabă pentru ultima oară:

— Chiar îl iubeşti pe prietenul ăla al tău care călătoreşte prin Europa?

Dar, ca de fiecare dată, ea îi pune un deget pe buze şi îşi coboară privirea-n pământ.

Atunci cele două trupuri se desfac şi el se îndreaptă spre zona de îmbarcare, fără să-şi dezlipească privirea de ea.

*

9 septembrie
Paris
Aeroportul Charles de Gaulle

După două escale şi multe întârzieri, zborul Aer Lingus aterizează pe Aeroportul Roissy la sfârşitul după-amiezii. La San Francisco era încă vară. La Paris, e deja toamnă. Cerul e negru, cerul e sumbru.

Puţin debusolat, cu ochii roşii de nesomn, Martin îşi aşteaptă bagajele. Pe un ecran de televizor, o blondă siliconată urlă: „Domnul mi-a dat credinţa.” A părăsit America lui Clinton dimineaţa, a ajuns în Franţa lui Chirac seara. Îşi detestă ţara, căci ţara lui nu e a Gabriellei.

Îşi recuperează valiza şi chitara, apoi pune la punct planul pentru drumul spre casă: RER B[7] până la staţia Châtelet-Les Halles, RER D în direcţia Corbeil-Essonnes până la Évry, apoi autobuzul spre cartierul Pyramides. Ar fi vrut să se rupă de lume cu ajutorul muzicii, dar bateriile *walkman*-ului îşi dăduseră de mult sufletul. E descumpănit, dezorientat, ca şi cum i s-ar fi injectat venin în inimă. Apoi devine conştient că lacrimile îi şiroiesc pe obraji şi că o mână de golănaşi din cartier se holbează, bătându-şi joc de el. Încearcă să-şi vină în fire: nu se cade să dai semne de slăbiciune în Évry, într-un

autobuz care merge spre Pyramides. Aşa că întoarce capul, dar îşi dă seama, pentru prima oară, că nu va dormi cu ea în noaptea asta.

Şi lacrimile încep să-i curgă iar.

*

Miezul nopții.

Martin părăseşte cămăruța pe care o ocupă în apartamentul social[8] al bunicilor săi.

Liftul e stricat. Nouă etaje de coborât la pas! Cutii poştale smulse, certuri pe casa scărilor. Aici chiar nu s-a schimbat nimic.

Caută mai bine de o jumătate de oră o cabină telefonică nevandalizată, introduce cartela de cincizeci de unități şi formează numărul transatlantic.

*

La 12.000 de kilometri distanță, în San Francisco, e douăsprezece şi jumătate. În cafeneaua campusului Berkeley sună telefonul.

*

49, 48,47...

Cu un gol în stomac, închide ochii şi pur şi simplu spune:

— Eu sunt, Gabrielle. Credincios întâlnirii noastre de la prânz.

Ea râde la început, pentru că e surprinsă şi pentru că e bucuroasă, apoi izbucneşte în suspine, pentru că e mult prea greu de îndurat că nu mai sunt împreună.

...38, 37, 36...

El îi spune cât de mult îi lipseşte, că o adoră, că nu poate trăi fără...

…Ea îi spune cât şi-ar dori să fie acolo, de-adevăratelea, alături de el, să doarmă cu el, să-l sărute, să-l mângâie, să-l muşte, să-l ucidă cu atâta dragoste.

…25,24,23…

El îi ascultă vocea şi toate amintirile par să răbufnească la suprafață: aluniţa ei, mireasma nisipului, vântul în pletele ei, şoaptele ei: „te sărut”…

…Şoaptele ei „te sărut”, mâna care se agață de gâtul lui, pletele lui care par să le caute pe ale ei, violența şi blândețea îmbrățişărilor.

…20, 19, 18…

El se uită îngrozit la ecranul telefonului public: e o adevărată tortură să vadă cum unitățile cartelei telefonice zboară atât de repede.

…11, 10,9…

Apoi nu mai spun nimic, căci vocile li se frâng.

Doar îşi ascultă bătăile inimilor care bubuie la unison şi blândețea răsuflărilor care izbutesc să se amestece, în ciuda blestematului ăstuia de telefon.

…3, 2, 1,0…

*

Pe-atunci, nici vorbă nu era încă de internet, e-mail, Skype sau Messenger.

Pe-atunci, scrisorile de dragoste care plecau din Franța făceau zece zile până în California.

Pe-atunci, când scriai „te iubesc”, trebuia să aştepți trei săptămâni ca să capeți răspunsul.

Şi nu-i uşor lucru să aştepți trei săptămâni un „te iubesc” când ai douăzeci de ani!

*

Apoi, puțin câte puțin, scrisorile Gabriellei au devenit tot mai rare, până ce au dispărut cu totul.

După aceea, nu a mai răspuns aproape deloc la telefon, nici la cafenea, nici în camera ei de cămin, lăsând-o pe colega ei să îi preia mesajele.

Într-o noapte, exasperat, Martin a smuls telefonul şi l-a izbit de peretele de sticlă al cabinei telefonice. Din cauza mâniei, a ajuns să facă exact ceea ce condamnase întotdeauna la alții. Devenise asemenea celor pe care îi detesta – cei care deteriorează bunurile publice, cei care simt nevoia să dea gata un pachet de şase beri înainte de a adormi, cei care fumează haşiş toată ziua, bătându-şi joc de toate: de viață, de fericire, de nefericire, de ziua de ieri şi de ziua de mâine.

Cuprins de disperare, ajunsese să regrete că îşi întâlnise marea iubire, pentru că nu mai ştia cum să trăiască în continuare fără ea. În fiecare zi încerca să se convingă că mâine îi va fi mai bine, că timpul le vindecă pe toate, dar în ziua următoare se afunda încă şi mai adânc.

*

Dar iată că, într-o bună zi, Martin îşi spune că nu o va putea recuceri pe Gabrielle decât dacă-şi va pune pe tavă inima. Dacă-i va dezvălui tot ce are pe suflet. Aşa că găseşte în acțiune puterea de a reface aparențele. Se întoarce la facultate, se angajează la Carrefour Évry ca magazioner. Noaptea munceşte ca paznic într-o parcare şi începe să pună deoparte fiecare bănuț.

În acea perioadă ar fi avut nevoie de un frate mai mare, de un tată, de o mamă, de un prieten bun, de cineva care să îl sfătuiască să nu îşi ofere niciodată în totalitate inima cuiva. Căci, dacă faci una ca asta, rişti să nu mai poți iubi niciodată după aceea.

Numai că Martin nu are de cine să asculte, nu are decât „inima lui mare, de mare fraier”.

*

10 decembrie 1995

Gabrielle, dragostea mea,

Dă-mi voie să îți mai spun aşa, chiar de-ar fi să fie pentru ultima oară.

Nu îmi fac multe iluzii, simt că îmi scapi printre degete.

În ceea ce mă priveşte, absența nu a făcut decât să îmi întărească sentimentele, sper că şi ție îți e puțin dor de mine.

Sunt acolo, Gabrielle, cu tine.

Mai aproape decât am fost vreodată.

Deocamdată, suntem ca doi oameni care îşi fac semne de pe cele două maluri ale unui râu. Uneori se întâlnesc câteva clipe la mijlocul unui pod, petrec câteva minute împreună, la adăpost de vânturile vrăjmaşe, apoi fiecare se întoarce pe malul lui, aşteptând să se reîntâlnească mai târziu, pentru mai multă vreme. Căci ori de câte ori închid ochii şi îmi imaginez cum vom fi peste zece ani, am în minte imagini fericite, care nu îmi par deloc nerealiste: soare, râsete de copii, privirile complice ale unui cuplu în continuare îndrăgostit.

Şi nu vreau să pierd şansa asta.

Sunt acolo, Gabrielle, de cealaltă parte a fluviului.

Te aştept.

Podul care ne desparte poate să pară gata să se prăbuşească, dar să ştii că e unul solid, construit din trunchiurile unor arbori care au înfruntat multe furtuni.

Înțeleg că ți-e teamă să îl traversezi.

Şi mai ştiu că, poate, nu îl vei traversa niciodată.

Dar lasă-mi măcar o speranță!

Nu îți cer promisiuni, răspunsuri, angajamente…

Vreau doar un semn de la tine.

Şi ai un mijloc foarte simplu pentru a-mi da acest semn. În scrisoarea mea vei găsi un cadou special de Crăciun: un bilet de avion spre New York pentru 24 decembrie. În ziua aceea voi fi în Manhattan şi te voi aştepta toată ziua în cafeneaua

DeLalo, de lângă Empire State Building. Vino să ne întâlnim dacă crezi că avem un viitor împreună…

Te sărut,
Martin.
26

*

24 decembrie 1995
New York
Ora 9.00 dimineaţa

Zăpada proaspătă scrâşnea sub paşii lui Martin. Era un ger de-a dreptul polar, dar cerul era de un albastru senin, tulburat doar de câte o adiere uşoară, ce ridica în aer câțiva fulgi de nea.

New yorkezii curățau trotuarele de zăpadă cu o bună dispoziție alimentată de decorațiunile de Crăciun omniprezente şi de colindele care răzbăteau până şi din cel mai amărât magazinaş.

Martin împinge uşa cafenelei DeLalo. Îşi scoate mănuşile, căciula şi fularul şi îşi freacă mâinile pentru a se mai încălzi. Nu a mai dormit de două zile şi se simte febril, surescitat, ca şi cum i s-ar fi făcut o perfuzie cu cofeină.

Locul e călduros şi respiră spiritul Crăciunului, plin de ghirlande, îngeraşi din zahăr şi figurine din turtă dulce care atârnă din tavan. În aer plutesc miresme amestecate de scorțişoară, nucşoară şi clătite americane cu banane. Ca fundal sonor, la radio alternează colindele cu melodii pop contemporane. În iarna aceea e la apogeu nebunia stârnită de trupa Oasis, iar la radio se difuzează din oră-n oră *Wonderwall.*

Martin comandă o ciocolată caldă şi bezele, se instalează la o masă de lângă fereastră.

Gabrielle va veni, e sigur.

La ora 10 verifică pentru a mia oară orarul înscris pe biletul pe care i l-a trimis:

Plecare – 23 decembrie: **22.55** – San Francisco SFO
Sosire – 24 decembrie: **07.15** – New York JFK

Nu-şi face griji: cu zăpada asta, multe zboruri vor avea ceasuri bune de întârziere. De cealaltă parte a ferestrei, o mare de oameni se revarsă pe trotuar, ca o armată paşnică ce şi-a schimbat flintele pe căni acoperite cu capace din plastic.

La 11.00 Martin răsfoieşte un *USA Today* lăsat de un client pe o masă. În ziar se dezbate la nesfârşit despre achitarea lui O.J. Simpson, despre creşterile acțiunilor la Bursă şi despre *ER/Spitalul de urgență,* cel mai recent serial care a stârnit pasiuni în Statele Unite. În iarna aceea, Bill Clinton nu o întâlnise încă pe Monica şi înfrunta vajnic Congresul pentru a-şi apăra măsurile sociale.

Gabrielle va veni.

La prânz, Martin îşi pune căştile walkmanului pe urechi. Privind în gol, păşeşte alături de Bruce Springsteen pe „Străzile din Philadelphia".

Va veni.

La 13.00 îşi cumpără un hot-dog de la un vânzător ambulant, neslăbind din ochi intrarea în cafenea, în caz că…

Va veni.

La 14.00 începe *De veghe în lanul de secară,* romanul pe care şi l-a cumpărat din aeroport.

O oră mai târziu, abia dacă reuşise să citească patru pagini…

Sigur va veni!

La 16.00 îşi scoate Game Boy-ul şi pierde cinci partide de Tetris în mai puțin de cinci minute.

Poate că va veni…

La 17.00 angajații cafenelei încep să se uite ciudat la el.

O şansă din două să vină.

La 18.00 localul îşi închide uşile. E ultimul client care părăseşte cafeneaua.

Chiar ajuns afară, încă mai crede.

Şi totuşi…

*

San Francisco
Ora 15.00

Cu inima strânsă, Gabrielle păşeşte pe plaja oceanului. Vremea e după chipul şi asemănarea stării ei: Golden Gate e înecat în ceață, nori grei se îngrămădesc peste insula Alcatraz şi vântul se dezlănțuie. Ca să se apere de frig, s-a înfofolit în haina lui Martin.

Se aşază turceşte pe plajă şi scoate din geantă pachetul de scrisori pe care i le-a trimis. Reciteşte câteva pasaje: „Când mă gândesc la tine, inima îmi bate mai repede. Aş vrea să fii aici, în mijlocul nopții mele. Aş vrea să închid ochii şi să îi deschid asupra ta…" Scoate dintr-un plic micile daruri pe care i le-a trimis: un trifoi cu patru foi, o floare de colț, o fotografie veche, alb negru, a lui Jean Seberg şi Belmondo în *Cu sufletul la gură.*

Ştie prea bine că tot ce-a fost între ei e ceva aparte, rar. O legătură foarte puternică, pe care nu are habar dacă o va mai întâlni vreodată. Şi-l imaginează aşteptând-o la New-York, în cafeneaua în care i-a dat întâlnire. Şi-l imaginează şi plânge.

*

La New York, cafeneaua s-a închis de o jumătate de oră, dar Martin încă o aşteaptă, încremenit şi înghețat. În clipa aceea nu ştie nimic despre adevăratele sentimente ale Gabriellei. Nu ştie cât de bine i-a făcut relația lor, câtă nevoie avusese tânăra de el, cât de pierdută şi împrăştiată se simțise

înainte de a-l întâlni. Nu ştie că, într-un moment delicat al vieții ei, o împiedicase să se prăbuşească…

*

Începe să plouă peste nisipul din San Francisco. În depărtare se aude urletul lugubru al orgii mării care vibrează la sunetul valurlor ce se năpustesc în țevile ei de stâncă. Gabrielle se ridică pentru a prinde funicularul care urcă de-a lungul pantei abrupte din Fillmore Street. Ca un robot, străbate traseul care o duce cu două blocuri în spatele Catedralei Grace, la Centrul Medical Lenox.

Înfofolită în haina lui Martin, lasă în urmă, una după alta, uşile glisante. În ciuda decorațiilor festive, holul spitalului e trist şi mohorât.

Doctorul Elliot Cooper, aflat lângă un automat de băuturi, îi recunoaşte chipul şi îşi dă seama că a plâns:

— Bună ziua, Gabrielle! spune bărbatul, încercând să îi ofere un zâmbet liniştitor.

— Bună ziua, doctore!

*

Martin a aşteptat-o până la 23.00, singur în frigul muşcător al nopții. Acum are inima pustiită şi îi este ruşine. Ruşine că a ieşit în prima linie fără a-şi acoperi spatele, cu inima la bandulieră, cu tot entuziasmul juvenil şi cu candoarea lui.

Mizase totul şi pierduse totul.

Aşa că rătăceşte pe străzi: 42nd Street, barurile, bodegile, alcoolul, întâlnirile despre care ştii că îți fac rău. În iarna aceea, New Yorkul era tot New York. Nu chiar cel al lui Warhol sau al trupei Velvet Underground, dar nici oraşul sterilizat, aseptic pe care-l va cunoaşte el mai târziu. E un New York mereu periculos şi mereu mahalagesc pentru cei care acceptă să-şi deschidă tainițele inimii în fața demonilor cetății.

În noaptea aceea, în ochii lui Martin au apărut pentru întâia oară bezna şi duritatea.

Nu va fi niciodată scriitor. Va fi polițist, va fi vânător.

În noaptea aceea, nu şi-a pierdut doar iubirea.

Şi-a pierdut şi speranța.

*

Iată!

Povestea asta nu vorbeşte decât despre lucruri obişnuite, ale vieții.

E povestea unui bărbat şi a unei femei care aleargă unul spre altul.

Totul a început cu un prim sărut, într-o dimineață de vară, sub cerul oraşului San Francisco.

Totul a fost cât pe ce să se termine într-o noapte de Crăciun, într-un bar newyorkez şi un spital californian.

Şi anii au trecut…

Prima parte –
Sub cerul Parisului

2
Cel mai mare dintre hoţi...

Urâm sau iubim o persoană pentru exact aceleaşi motive.
Russel BANKS

Paris, malul stâng al Senei
29 iulie
Ora 3.00 dimineaţa

Hoţul

Parisul era scăldat în noaptea senină a miezului de vară.

Pe acoperişurile Muzeului Orsay, o umbră se furişează, alunecând parcă în spatele unei coloane, pentru a se contura apoi pe haloul unei Luni în primul pătrar.

Înveşmântat cu straie întunecate, Archibald McLean înnoadă cele două corzi de escaladă de cureaua care-i strânge talia. Îşi potriveşte fesul de lână neagră care îi cobora până deasupra ochilor deschişi la culoare, ieşind în evidență pe obrazul mânjit cu unsoare neagră. Hoțul îşi leagă rucsacul şi priveşte spre oraşul care se întinde dinaintea lui. Acoperişul celebrului muzeu oferă o vedere impresionantă a monumentelor de pe malul drept: imensul palat Luvru, plin de sculpturi, bazilica Sacré Coeur cea care pare făcută din bezele, cupola lui Grand Palais, roata cea mare de căluşei de lângă Jardins du Tuileries şi domul în verde şi auriu al Operei Garnier. Cufundată în noapte, capitala avea un aspect atemporal. Era Parisul lui Arsène Lupin[{9}], cel al *Fantomei de la Operă*[{10}].

Archibald îşi trage mănuşile de protecție, îşi destinde muşchii şi desfăşoară coarda de-a lungul zidului din piatră. În seara asta, partida va fi riscantă şi dificilă. Dar tocmai în asta consta marea ei frumusețe.

Copoiul

— Da’ asta-i curată nebunie!

La pândă în maşina lui, căpitanul de poliție Martin Beaumont se uita prin binoclu la cel pe care-l urmărea de mai bine de trei ani: Archibald McLean, cel mai vestit hoț de tablouri al epocii moderne.

Tânărul copoi era în culmea exaltării. În noaptea asta, va opera arestarea unui hoț ieşit din comun, o arestare cu care nu te întâlneşti decât o dată într-o viață de polițist. Era un moment pe care-l aştepta de multă vreme. O scenă pe care o jucase în mintea lui de nenumărate ori. Un act pentru care îl va invidia şi Interpolul, precum şi toți detectivii privați angajați de miliardarii pe care Archibald îi jefuise.

Martin îşi reglă binoclul pentru a obține o imagine mai clară. Umbra greu de zărit a lui Archibald țâşni, în sfârşit, din întuneric. Cu inima bubuindu-i, Martin îl privi cum îşi desfăşoară coarda de pe acoperiş şi cum alunecă de-a lungul peretelui muzeului, până în dreptul unuia dintre cele două orologii monumentale care dădeau spre Sena.

Preț de o clipă, copoiul speră să întrezărească trăsăturile vânatului său, dar Archibald era prea departe şi, în plus, stătea cu spatele spre Martin. Oricât de incredibil ar părea, în douăzeci şi cinci de ani de carieră nimeni nu zărise vreodată adevăratul chip al lui Archibald McLean…

*

Archibald s-a oprit în fața orologiului de sticlă care licărea în lumina palidă. Lipit de cadranul cu un diametru de şapte metri, îi era cam greu să nu simtă apăsarea timpului. Ştia că riscă să fie reperat în orice moment, cu toate astea, nu aruncă nicio privire în stradă. Cheiul era liniştit, fără a fi pustiu: când şi când mai treceau taxiuri, câțiva plimbăreți nocturni umblau agale, iar alții se duceau la culcare după vreo petrecere prelungită.

Fără a se grăbi, hoțul se sprijini pe marginea din piatră şi scoase de la curea o ruletă cu vârfuri împodobite cu diamante. Cu o mişcare rapidă, amplă şi regulată, zgârie suprafața vitrată în locul în care armăturile din alamă se încrucişau pentru a delimita cea de-a şasea oră. Aşa cum se aştepta, ruleta abia dacă zgârie sticla, pe o suprafață de mărimea unui inel. Archibald fixă acolo un set de trei ventuze, apoi scoase un cilindru din aluminiu de lungimea unei lanterne. Cu dexteritate şi siguranță, plimbă de mai multe ori fasciculul de-a lungul liniei desenate de diamant. Adevărat fir de tăiat sticla, raza laser îi permitea să facă o incizie fină şi profundă. Spărtura se propaga rapid, urmând linia inciziei. Când sticla fu pe punctul de a ceda, Archibald împinse setul de ventuze. Ca o uşă grea din sticlă, bucata se desprinse întreagă, fără cioburi, fără linii de spargere care să se propage, şi se lipi uşurel de sol, eliberând un pasaj circular, ascuțit ca o ghilotină. Cu agilitatea unui acrobat, Archibald se strecură prin deschizătura care îi asigura accesul într-unul dintre cele mai frumoase muzee din lume. Începând din acel moment, avea treizeci de secunde până la declanşarea alarmei.

*

Cu nasul lipit de geamul maşinii sale, lui Martin mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Archibald reuşise o lovitură de geniu, pătrunzând în muzeu în mod spectaculos, dar alarma urma să se declanşeze dintr-o clipă în alta. Securitatea de la Orsay fusese zdravăn întărită după ce în anul anterior o gaşcă de bețivi intrase prin efracție în muzeu, spărgând o ieşire de incendiu. Bețivanii rătăciseră prin galerii minute bune înainte de a fi prinşi. Răstimp pe care l-au folosit cum s-au priceput ei mai bine, vandalizând *Podul din Argenteuil,* celebrul tablou al lui Monet.

Cazul făcuse vâlvă. Ministrul Culturii declarase că era inadmisibil să se intre şi să se iasă din Orsay ca dintr-o

crâşmă. În consecință, deficiențele muzeului fuseseră trecute prin ciur şi prin dârmon. Ca membru al OCBC, Biroul Central de luptă împotriva traficului de bunuri culturale – Martin Beaumont fusese consultat pentru a inventaria şi a spori securitatea tuturor căilor de acces posibile. Teoretic, celebrele galerii impresioniste deveniseră, de atunci înainte, inviolabile.

Dar, în cazul ăsta, de ce nu se declanşa odată blestemata aia de alarmă?

*

Archibald ateriză pe una dintre mesele din cafenea. Marele orologiu din sticlă dădea direct în Café des Hauteurs, aflată la ultimul etaj al muzeului, aproape de sălile consacrate impresioniştilor. Hoțul îşi privi ceasul: încă douăzeci şi cinci de secunde. Sări pe podea şi urcă cele câteva trepte care duceau către galerii. Ochelarii cu infraroşu alcătuiră în fața ochilor săi o armată invizibilă de fascicule cu bătaie lungă, ce acopereau un plan de detecție care se întindea pe cei cincizeci de metri de holuri. Reperă cutia alarmei, scoase panoul de protecție şi conectă la ea un mic calculator portabil, doar cu puțin mai mare decât un iPod. Pe ecran, cifrele se succedau cu o viteză amețitoare. Cele două camere cu senzori termici instalate în tavan se vor declanşa în scurt timp. Mai puțin de zece secunde…

*

Cum nu mai avea răbdare, Martin coborî din maşină şi se întinse, trosnindu-şi articulațiile. Stătea la pândă de mai bine de patru ore şi începuse să simtă furnicături în picioare. Îşi pierduse deprinderea. Pe vremuri, când îşi făcuse debutul în meserie, i se întâmplase adesea să facă lungi nopți albe stând la pândă în condiții greu de crezut: în portbagajul vreunei maşini, în vreo ghenă de gunoi, după un tavan fals. Vântul se stârni pe neaşteptate. Se înfioră şi îşi încheie fermoarul gecii.

I se făcuse pielea ca de găină, ceea ce nu era tocmai neplăcut în acea noapte caldă de vară. De când lucra la OCBC, nu mai cunoscuse niciodată aşa o surescitare. Cele mai recente puseuri de adrenalină le avusese cu vreo cinci ani în urmă, pe vremea când era mare şi tare la Antidrog. O meserie de câine, care se lega de o perioadă grea din viaţa lui, pe care nu regreta că o lăsase definitiv în urmă. Prefera postul ăsta atât de aparte, de „copoi de artă", care îmbina pasiunea pentru cultură şi angajarea în poliţie.

În Franţa, doar vreo treizeci de oameni urmaseră cursuri de perfecţionare de înalt nivel, sub patronajul Muzeului Luvru, care le permiseseră să intre în acest serviciu de elită. Chiar dacă de atunei înainte anchetele lui se desfăşuraseră în mediul călduţ al muzeelor şi sălilor de licitaţie, iar el frecventase mai degrabă anticari şi colecţionari decât traficanţi şi violatori, Martin rămăsese, înainte de toate, poliţist. Ba chiar un poliţist cât se poate de ocupat. Cu mai bine de trei mii de furturi pe an, Franţa era o ţintă privilegiată a „jefuitorilor de patrimoniu", al căror trafic genera fluxuri financiare comparabile cu cele ale traficului de arme sau stupefiante.

Martin disprețuia vagabonzii care jefuiau capelele de prin sate, şterpelind potire sau statuete ale îngerilor sau Fecioarei. Nu suporta prostia vandalilor care se distrau ciobind sculpturi prin parcuri. Ura jefuitorii care lucrau la comandă pentru cine ştie ce colecţionar sau anticar veros. Căci, contrar prejudecăţilor, hoţii de obiecte de artă nu erau gentlemeni singuratici. Cei mai mulţi erau mână-n mână cu membrii clanurilor de crimă organizată şi cu cei mai duri bandiţi care deveniseră stăpânii filierelor de „albire" a pânzelor furate, organizându-le ieşirea din ţară.

Sprijinit pe capota bătrânului său Audi, Martin îşi aprinse o ţigară, fără a slăbi din priviri faţada muzeului. Prin binoclu distingea gura imensă deschisă în orologiul de sticlă. Încă nu se declanşase nicio alarmă, dar ştia că era o problemă de

secunde până ce un strigăt strident avea să sfâşie tăcerea nopții.

*

Trei secunde.

Două secunde.

O se…

Când cele şase cifre încremeniră pe ecranul computerului minuscul, o expresie de uşurare lumină chipul lui Archibald. Combinația câştigătoare pâlpâi, dezactivând astfel senzorii de mişcare. Exact cum prevăzuse! Într-o bună zi, poate va face o greşeală. Într-o bună zi, fără doar şi poate, va comite un furt care-l va înfunda. Dar nu în seara asta! Calea era liberă. Spectacolul putea să-nceapă.

3
Fratele meu întru singurătate

Oamenii sunt de două feluri. Cei care trăiesc,
joacă şi mor. Şi cei care nu fac niciodată altceva
decât să se mențină în echilibru pe creasta vieții.
Există actorii. Şi există dansatorii pe sârmă.
Maxence FERMINE

Martin îşi aprinse încă o țigară, fără a izbuti să se calmeze. De data asta era sigur că ceva se întâmpla în muzeu. Alarma ar fi trebuit să se declanşeze de mai bine de un minut!

În sinea lui, tânărul nu era deloc supărat. Oare nu asta sperase în taină, să-l înhațe singur pe Archibald, fără ajutorul paznicilor sau al copoilor de la Poliția Judiciară, oferindu-şi astfel un duel de la bărbat la bărbat, fără martori?

Martin ştia că mulți dintre colegii lui erau fascinați de „isprăvile" lui Archibald, şi că urmărirea unui astfel de criminal li se părea aducătoare de satisfacții. E drept că McLean nu era un hoț ordinar. De douăzeci şi cinci de ani le tot dăduse sudori reci tuturor directorilor de muzee şi reuşise să acopere de ridicol toate polițiile din lume. Adeptul gesturilor frumoase, ridicase cambriolajul la rang de artă, în fiecare dintre spargerile sale dând dovadă de virtuozitate şi originalitate. Nu recursese niciodată la violență, nu trăsese nici cel mai mic foc de armă, nu vărsase niciun strop de sânge. Având drept singure arme viclenia şi îndrăzneala, nu ezitase să jefuiască oameni periculoşi – pe oligarhul mafiot Oleg Mordhorov sau pe baronul drogurilor, Carlos Ortega – cu riscul de a se trezi cu mafia rusă pe urme şi cu un preț pe capul lui pus de cartelurile sud-americane. Martin era în permanență exasperat de felul în care instituțiile media relatau fărădelegile hoțului. Jurnaliştii îl pictau pe Archibald

în culori îngăduitoare, considerându-l mai degrabă un artist decât un răufăcător.

Paradoxal, copoii nu ştiau mare lucru despre Archibald McLean: nici naționalitatea, nici vârsta, nici ADN-ul. Omul nu lăsa niciodată amprente în urmă. Pe casetele camerelor de supraveghere rareori i se distingea fața şi, arunci când i se întrezărea, nu era niciodată aceeaşi, căci omul era maestru şi în arta deghizării. Oricât promisese FBI-ul recompense frumoase oricui i-ar fi furnizat indicii în măsură să ducă la arestarea lui, nu reuşise să adune decât informații contradictorii. Archibald era un adevărat cameleon, capabil să îşi schimbe înfățişarea şi să intre în pielea personajelor ca un veritabil actor. Niciun tăinuitor, niciun complice nu încălcase vreodată legea tăcerii. Tot atâtea semne care te făceau să crezi că Archibald lucra singur, pe cont propriu.

Spre deosebire de colegii lui şi de presă, Martin nu căzuse pradă fascinației față de personaj. În ciuda aureolei sale, McLean nu era decât un infractor.

Pentru Martin, furtul unui bun cultural nu se compara cu nimic altceva. Dincolo de valoarea ei de piață, orice creație artistică avea ceva sacru şi participa la transmiterea unui patrimoniu cultural acumulat în decursul veacurilor. Aşadar, furtul unei opere culturale constituia un atentat grav împotriva valorilor şi fundamentelor înseşi ale civilizației noastre.

Iar cei care se dedau la aşa ceva nu meritau nicio indulgență.

*

Tăcere religioasă, niciun zgomot, nicio prezență: muzeul era ciudat de calm. Archibald pătrunse în sălile de expoziție ca într-o biserică, în aceeaşi stare de reculegere. Sistemul nocturn de iluminare al muzeului, în tonuri verde-smarald şi albastru-cobalt, cufunda sălile într-o atmosferă de castel bântuit. Archibald se lăsă furat de privelişte. Dintotdeauna

crezuse că noaptea muzeele îşi recăpătau suflul, în tăcere şi penumbră, departe de exclamațiile mulțimilor şi de blițurile turiştilor. Din dorința de a supraexpune frumusețea operelor, oare nu sfârşim prin a le denatura integritatea şi, în cele din urmă, prin a le distruge? Astăzi, în numai un an de zile, o pânză poate fi expusă la tot atâta lumină cât odinioară în cincizeci de ani! Astfel exhibate, tablourile îşi pierd puțin câte puțin strălucirea, golindu-se de sevă şi de viață.

Ajunse în prima sală, consacrată lui Paul Cézanne. De peste douăzeci de ani, Archibald „vizitase" zeci de muzee şi-i trecuseră prin mâini câteva dintre cele mai mari capodopere; cu toate astea, de fiecare dată simțea aceeaşi emoție, aceeaşi cutremurare dinaintea evidenței geniului. În sala aceea se aflau câteva dintre cele mai frumoase pânze ale lui Cézanne: *Scăldătoarele, Jucătorii de cărți, Muntele Sainte Victoire…*

Hoțul fu nevoit să facă un efort de-a dreptul violent ca să se smulgă din contemplație. Scoase de la curea o tijă fină, din titan, pe care o înfipse zdravăn în pragul care separa galeria aceasta de următoarea.

Căci nu pentru Paul Cézanne venise Archibald…

*

Martin zdrobi chiştocul sub tocul cizmei şi se întoarse în maşină. Nu era momentul să se lase văzut. Un lucru reținuse din cei zece ani de serviciu: până şi cel mai strălucit dintre infractori sfârşeşte prin a comite o greşeală. Aşa e natura umană: mai devreme sau mai târziu, încrederea atrage după sine relaxarea, iar relaxarea te conduce la săvârşirea unei greşeli – fie ea cât de neînsemnată – care va fi suficientă pentru a te trimite după gratii. Şi de un lucru putea fi sigur: în cursul ultimelor luni, Archibald îşi înmulțise loviturile de geniu, comițând o serie de furturi cum nu se mai văzuseră vreodată în lumea artei – printre multele comori însuşite se numărau *Dansul* lui Matisse din Ermitajul din Sankt Petersburg, o inestimabilă partitură în manuscris a

simfoniilor lui Mozart de la Biblioteca Morgan din New York, un sublim nud de Modigliani de la Londra… În sfârşit, cu trei luni în urmă, pe când se afla în weekend pe iahtul său, miliardarul rus Ivan Volynski avusese neplăcuta surpriză de a se trezi prădat de celebrul său N° 666 de Jackson Pollock, achiziționat într-o licitație Sotheby's pentru aproape nouăzeci de milioane de dolari. Un furt care-l enervase foarte rău pe oligarhul rus, despre care se zvonea că ar fi achiziționat acest tablou pentru a-i face pe plac noii sale tinere partenere.

Martin aprinse plafoniera şi scoase din buzunar un carnețel cu coperte din moleschin, unde recapitulase furturile recente.

DATA
NUMELE OPEREI
NUMELE
DATA MORȚII
FURTULUI
DE ARTĂ
ARTISTULUI
ARTISTULUI
3 noiembrie
Dansul
Matisse
3 noiembrie 1954
5 decembrie
Manuscrise
Mozart
5 decembrie 1791
24 ianuarie
Nud de femeie
Modigliani
24 ianuarie 1920
6 februarie
Adèle, portret
Klimt
6 februarie 1918
8 aprilie
Cerşetorul
Picasso
8 aprilie 1973
16 aprilie
Maja desnuda
Goya
16 aprilie 1828

28 aprilie
Triptic funebru
Bacon
28 aprilie 1992

Prea multe erau corespondențele, pentru a le mai putea crede doar simple coincidențe: ca un ucigaş în serie, Archibald nu lovea la întâmplare, ci urma un *modus operandi* precis. Ca pentru a le aduce un ultim omagiu, părea să-şi fi organizat furturile în funcție de aniversarea morții artiştilor pe care-i venera! Semn de vanitate supremă sau, poate, un mod de a lua peste picior poliția şi de a-şi construi o legendă, hoțul îşi semnase fiecare dintre aceste furturi, lăsând la locul faptei o carte de vizită împodobită cu Crucea Sudului. Hotărât lucru, tipul era incalificabil!

Când i-a înțeles modul de operare, primul reflex al lui Martin a fost să scotocească prin notele Interpolului, dar nu a găsit acolo nicio urmă a deducțiilor sale. Se părea că fusese singurul anchetator din lume care făcuse legătura între data furtului operelor şi cea a morții artiştilor! Tânărul polițist a ezitat să îşi anunțe superiorul, pe locotenent-colonelul Loiseaux, şeful OCBC. În cele din urmă, a preferat să păstreze informația doar pentru el şi să acționeze ca un pistolar singuratic. Suferea de păcatul orgoliului? Fără doar şi poate, dar şi de o problemă de caracter: Martin era un solitar, nu foarte în largul lui şi deloc performant în munca de echipă. Îşi dădea adevărata măsură doar când putea lucra de capul lui, în felul lui. Exact asta avea să facă şi în seara aceea, când îi va servi Biroului pe tavă capul lui Archibald. Ca de fiecare dată, colonelul Loiseaux şi colegii lui nu vor ezita să îşi atribuie meritele, dar pentru Martin asta nu avea nicio importanță. Doar nu se făcuse polițist ca să caute onoruri sau recunoştință!

Coborî iute geamul vechiului său coupé. Era o noapte apăsătoare, plină de amenințări şi promisiuni. Undeva, sus, prin ferestrele de pe fațada muzeului, se întrezăreau candelabrele monumentale, mărturii ale fastului de odinioară.

Îşi privi ceasul, un Omega Speedmaster de colecție, cadou de la o fostă iubită, demult dispărută din viața lui.

De câteva ore era 29 iulie.

Aniversarea morții lui Vincent Van Gogh.

*

— Aniversare plăcută, Vincent! rosti Archibald în timp ce pătrundea în sala următoare, cea care aduna laolaltă câteva dintre cele mai cunoscute pânze ale lui Van Gogh: *Siesta, Portretul doctorului Gachet, Biserica Auvers-sur-Oise…*

Bărbatul a făcut câțiva paşi prin încăpere şi s-a oprit în fața celui mai cunoscut dintre autoportretele artistului. Aureolat de vibrații misterioase, tabloul, în culorile lui turcoaz şi verde-absint care străluminau în penumbră, avea ceva fantomatic.

Din rama lui de lemn aurit, Van Gogh îi aruncă o privire piezişă, fixă şi îngrijorătoare. O privire care părea să-l urmărească şi să-l ocolească, deopotrivă. Tuşe haşurate dezvăluiau trăsăturile aspre şi emaciate ale artistului. Coama roşcovană a pictorului şi barba lui de culoarea focului îi devorau chipul ca nişte flăcări, în timp ce în fundalul tabloului se încolăceau arabescuri halucinante.

Archibald privi pânza cu intensitate.

Ca şi Rembrandt sau Picasso, Van Gogh s-a luat adesea pe sine însuşi drept model. Prin intermediul autoportretelor succesive, realizate în stilul său inimitabil, îşi căutase adevărata identitate până la completa amețire a sinelui, până la vertij. Fuseseră inventariate şi autentificate mai bine de patruzeci de autoportrete: oglinzi nemiloase care permiteau urmărirea evoluției bolii şi a tumultului său lăuntric. Dar această pânză anume era recunoscută drept cea mai dragă lui Vincent. Poate pentru că fusese pictată în timp ce era internat în Azilul Saint-Rémy-de-Provence, cu mai puțin de un an înainte de a se sinucide, în timpul uneia dintre cele mai

fecunde, dar şi dintre cele mai dureroase perioade din viața lui.

Aproape compătimitor, Archibald se simțea cuprins de o reală tulburare în fața acestui chip torturat. În acea seară, pânza îi transmitea hoțului imaginea unui frate întru singurătate.

Ar fi putut fura tabloul acela cu zece sau chiar douăzeci de ani în urmă. Dar preferase să aştepte noaptea aceea, care avea să fie apogeul carierei lui de hoț.

La etajul inferior se auzi un zgomot de paşi, dar Archibald nu izbutea să-şi desprindă privirea de ochii pictorului olandez, hipnotizat de acest geniu care, într-un anumit sens, triumfase asupra propriei nebunii.

Întrebările ridicate de Van Gogh prin autoportretele lui trimiteau la întrebări legate de propria lui existență, pe care Archibald însuşi şi le punea. Cine era cu adevărat? Luase, oare, chiar cele mai bune hotărâri în momentele decisive ale vieții sale? Ce avea de gând să facă în zilele care îi mai rămăseseră de trăit? Şi, mai ales, va avea oare curajul să facă într-o bună zi un pas spre Ea – singura femeie care conta pentru el – şi să-i ceară iertare?

— Haide, Vincent, mergem? întrebă în şoaptă.

Printr-un joc al luminii, privirea lui Van Gogh păru a scânteia mai puternic. Archibald hotărî să ia acest semn drept o încuviințare.

— Bine, pune-ți centura de siguranță! S-ar putea să fii zgâlțâit un pic! îl avertiză, desprinzând tabloul din locaşul lui.

Tot atunci se declanşa alarma şi un urlet strident răsună în tot muzeul.

*

Alarma puternică răsună până-n stradă. Aflat deja în alertă, Martin nu aşteptase decât acest semnal pentru a acționa. Deschise portiera şi sări pe trotuar, nu înainte de a-şi recupera arma de serviciu din torpedou: pistoletul semi-

automat Sig-Sauer 9 mm cu care erau echipaţi majoritatea poliţiştilor şi jandarmilor Franţei. Verifică încărcătorul cu cincisprezece gloanţe şi potrivi ţeava în toc.

„Numai de n-aş fi nevoit să-l folosesc!”

Îi cam lipsea antrenamentul. De când se mutase la OCBC, nu mai trăsese nici măcar un foc, în timp ce la Antidrog îşi folosea arma cu regularitate.

Martin traversă cele două alei pentru a se instala în curtea muzeului, perpendicular pe cheiul Senei. Rue de la Légion d’Honneur era pustie, cu excepţia a doi oameni ai străzii, care zăceau în saci de dormit la intrarea în gara subterană a liniei sistemului de tranzit rapid RER C. Tânărul poliţist se ascunse în spatele unui totem publicitar stradal şi îşi reluă pânda de la noul post de observaţie. Cu capul ridicat către acoperişuri, cu binoclul la ochi, reperă o nouă coardă întinsă de-a lungul faţadei muzeului, care îi permitea lui Archibald să ajungă la unul dintre balcoanele de la primul etaj.

Inima începu să-i bată mai repede.

„Nu întârzia prea mult, Archie. Sunt deja aici. Te aştept.”

*

Imediat ce Archibald a luat tabloul din cui, grilajele de securitate au coborât cu o viteză ameţitoare pe cele două laturi ale încăperii, pentru a prinde intrusul în capcană, blocându-i fuga. Acelaşi sistem de protecţie există astăzi în toate marile muzee ale lumii: nu e căutată atât împiedicarea intrării răufăcătorilor în clădiri, cât garanţia că aceştia nu vor mai putea ieşi din ele.

În câteva secunde, o adevărată armată de paznici scotocea deja ultimul etaj al muzeului.

— Acolo e, în camera 34! strigă şeful securităţii, pătrunzând pe coridorul care ducea spre galerii.

Fără a cădea pradă panicii, Archibald îşi trase o mască de respirat, îşi puse ochelarii albăstrui şi fini de protecţie şi îşi scoase din rucsac efectele cele necesare „dispariţiei”.

Patrula se apropia, venind în goana mare spre galeriile impresioniste. Când paznicii au ajuns în fața grilajului de oțel, au fost primiți cu trei grenade gata amorsate, aruncate pe parchet. Încremeniți de spaimă, au rămas locului. Apoi proiectilele s-au declanşat, eliberând un gaz de culoare violacee. Instantaneu, un fum dens şi înțepător a învăluit încăperea, cufundând-o într-o ceață care duhnea a plastic ars.

— Ticălosul naibii! Ne afumă! zise responsabilul cu securitatea, dându-se câțiva paşi îndărăt.

Detectoarelor de fum nu le luă prea mult până să reacționeze, şi alarma de incendiu se declanşă imediat, sporind şi mai mult vacarmul din jur. Tot atunci, o perdea metalică cu lamele plate se desfăşură de jur-împrejurul încăperii, pentru a proteja tablourile de potopul extinctoarelor automate care se puneau neîntârziat în funcțiune când temperatura din sală creştea prea mult.

*

În acelaşi moment, comisariatul Arondismentului al VII-lea a primit în direct imagini digitale de la camerele de luat vederi instalate în Muzeul Orsay. Sistemul de supraveghere de la distanță care lega alarma muzeului de serviciul Poliției Judiciare se declanşa câteodată din greşeală, dar de data asta s-a considerat că alerta e serioasă şi, fără a mai pierde vremea, trei maşini de poliție au pornit în trombă, cu sirenele urlând, spre celebrul muzeu de pe malul stâng.

*

— Nu pricep de-a ce se joacă! bombăni şeful securității muzeului, cu o batistă lipită de față, pentru a se apăra de fum.

Înşfăcă stația de emisie-recepție şi îşi lătră ordinele spre postul de securitate:

— Trimiteți nişte oameni pe scările din spate. Nu vreau să-l pierdem din ochi!

În spatele zăbrelelor grilajului nu se distingea decât o umbră informă care se deplasa prin Sala Van Gogh. Înainte ca fumul să înece toată galeria, şeful securității scrută încăperea prin ochelarii cu infraroşu. În mod aprioric, nu exista niciun motiv pentru care hoțul să îi facă vreo figură: din câte putea vedea, barele metalice din celălalt capăt al încăperii erau şi ele coborâte, curmând orice posibilitate de fugă. „Copoilor nu le va rămâne decât să-l culeagă după ce vom debloca ieşirile”, îşi spuse în sinea lui, uşurat.

*

Ceea ce nu văzuse însă şeful pazei era tija fină din titan care oprise coborârea grilajului la cincizeci de centimetri deasupra solului…

*

Un zâmbet abia schițat lumină chipul lui Archibald, în timp ce se strecura pe sub zăbrele, pentru ca mai apoi să iasă din muzeu exact pe unde intrase. Toată operațiunea nu-i luase mai mult de cinci minute.

Cinci minute care i-au fost suficiente pentru a smulge din perete un tablou de o valoare inestimabilă.

4
Doi bărbaţi prin oraş

Numai duşmanii îşi spun adevărul; prietenii şi amanții se mint mereu, prinşi în capcană de plasa datoriei.
Stephen KING

După o cursă pe acoperişuri, Archibald prinse coarda, înnodând-o de carabină, şi se lăsă să alunece până în balcon. Fără a mai sta să-şi tragă răsuflarea, sări peste balustradă şi ateriza pe sticla groasă, şlefuită, care atârna deasupra intrării muzeului. După aceea, cu o suplețe de felină şi aproape fără să-şi ia avânt, sări câțiva metri buni şi ajunse în curte.

„Nu-i rău deloc numărul tău, acrobatule…" îşi spuse Martin, ascuns în continuare după totemul publicitar din stradă. Tânărul polițist îşi scoase arma, gata să intervină. În sfârşit, îşi atingea scopul! Fără să-şi dea seama de ce anume, celebrul hoț sfârşise prin a-i bântui gândurile până la obsesie. Îşi jurase că îi va afla primul secretele. În ciuda lipsei de informații despre McLean, încercase să-i încropească un portret psihologic, străduindu-se să gândească asemenea lui, pentru a-i anticipa şi înțelege logica. Nu era vorba despre fascinație. Era altceva: o nestăvilită curiozitate, dublată de legătura invizibilă care uneşte doi jucători de şah. Era legătura care-i unea pe Broussard[{11}] şi Mesrine, pe Roger Borniche şi Émile Buisson[{12}], pe Clarice Sterling şi Hannibal Lecter[{13}]…

„Gata, nu mai bate câmpii! Ieşi din ascunzătoare şi leagă-l!"

Cu toate astea, în ciuda îndemnurilor rațiunii, Martin rămase încremenit, spectator pasiv al unui film în care nu el avea rolul principal.

Tocmai acum, când urmărirea era pe punctul de a-şi atinge scopul, simțea un gol ciudat în stomac. De unde ezitarea asta?

De ce nevoia asta smintită de a se juca de-a şoarecele şi pisica?

„Ca să-mi prelungesc plăcerea?”

Cât despre Archibald, acesta nu pierdea vremea. Ager ca fulgerul, dispăru preț de câteva clipe în spatele unui chioşc de ziare de pe Rue de la Légion d’Honneur, pentru a ieşi de acolo complet metamorfozat.

„Aşadar, priceperea lui într-ale deghizării nu e doar o legendă”, îşi zise Martin. Mai mult decât îmbrăcămintea, până şi ținuta hoțului părea schimbată: mai greoaie şi mai încovoiată, ca şi cum Archibald ar fi îmbătrânit cu zece ani în zece secunde.

Dar ce era mai uimitor abia acum avea să urmeze.

„Bine, dar asta-i nebunie curată!”

În lumina felinarelor, tânărul polițist se holba la hoțul care se cocoța pe… un Vélib’: una dintre cele douăzeci de mii de biciclete gratuite pe care municipalitatea le punea la dispoziția parizienilor şi turiştilor. În doar câteva luni, silueta masivă pe două roți, de culoare cenuşie, se impusese ca unul dintre simbolurile distinctive ale străzilor capitalei. Pare-se că şi McLean o aprecia, chiar dacă o folosea într-un mod cu totul aparte; nu de alta, dar, înainte să-şi înceapă cățărarea pe acoperişul muzeului, avusese mare grijă să o lege cu un lanț încuiat cu lacăt de un stâlp de iluminat!

În timp ce un concert de sirene anunța sosirea polițiştilor de la comisariatul Arondismentului al VII-lea, Archibald ajungea pe Quai Anatole France. Martin ezită să îşi ia maşina şi, în cele din urmă, renunță. Cu tânărul căpitan pe urme, Archibald urcă de-a lungul Senei, întorcând spatele clădirii Adunării Naționale şi pedalând spre Île de la Cité. Cele trei maşini ale poliției s-au oprit în Piața Henry de Montherlant, chiar în fața intrării muzeului. Din ele au coborât o duzină de agenți în uniformă, care s-au năpustit ca un singur om spre intrarea principală.

Nicio clipă nu le-a dat prin gând că biciclistul cu care li se încrucişase drumul cu câteva clipe în urmă era tocmai

bărbatul pe care veniseră să îl aresteze.

*

Luat pe neaşteptate, Martin se întreba ce să facă în continuare. Archibald trecuse pe trotuarul care mărginea cheiul şi pedala într-un ritm mai degrabă liniştit, pe contrasens. Nici măcar o dată nu a întors capul să vadă dacă era urmărit. De pe trotuarul opus, Martin nu-l slăbea din priviri. Din fericire, bicicleta era vizibilă – avea benzi reflectorizante pe roți, faruri puternice şi în față, şi în spate – ceea ce îi permitea să nu îşi scape din ochi prada. În plus, Velib-ul avea o ditamai caroseria, târând după el o armură care-i ascundea cablurile şi frânele, dar care, probabil, cântărea mai bine de-o tonă, ceea ce-i tăia biciclistului orice imbold de-a o face pe Bernard Hinault{14}.

Vântul începuse să sufle cu putere, agitând mănunchiul de steaguri din fața hotelului Caisse des Dépôts. Martin era tensionat, dar avea situația sub control: chiar dacă Archibald îl repera, nu avea cum să îi scape. Nu de la distanța asta. Martin făcea cu seriozitate jogging în fiecare dimineață, fugind până la epuizare şi punându-şi mereu la încercare limitele. Dacă celălalt va încerca să accelereze, nu îl va lăsa să-i scape. Oricum ar fi fost, era obligat să rămână în stare de alertă, nedorind să îşi asume riscul de a-l lăsa să se depărteze.

Cei doi bărbați au depăşit Pont Royal, care, cu platforma lui proeminentă şi arcadele boltite, lega Rue de Beaune de Pavilionul Flore.

S-ar fi zis că lui Archibald îi făcea plăcere plimbarea nocturnă, căci pedala cu nonşalanță, adulmecând aerul nopții cu delectarea unui turist. În partea din față a bicicletei, două mânere susțineau un coş metalic care slujea drept spațiu de depozitare. Archibald înghesuise acolo un rucsac soldățesc de culoare kaki, care părea ieşit dintr-un depozit al armatei. Un rucsac care conținea un tablou de Van Gogh de vreo sută de milioane de euro…

Pe Quai Voltaire şi-a permis luxul de a încetini şi mai mult, pedalând agale prin faţa galeriilor, a librăriilor de artă şi a vitrinelor anticariatelor şic.

„Asta-i bună, acum o face pe turistul!” suspină Martin.

Totuşi, aproape în ciuda voinţei sale, tânărul poliţist se lăsă şi el în voia farmecului cartierului. În miez de noapte, Quai Voltaire părea în afara timpului, şi nu îţi trebuia prea mult ca să îţi închipui că te afli cu un veac în urmă. În vremea în care Ingres şi Delacroix îşi aveau atelierele în cartier, iar Baudelaire îşi scria *Florile răului* într-un hotel din imediata apropiere…

Reclama agresivă care acoperea pereţii unui refugiu de autobuz a fost cea care l-a adus pe Martin la realitate. Acum Archibald pedala prin faţa tonetelor metalice ale buchinişţilor. Câteva fuseseră recent mâzgălite, iar mesajele nu erau dintre cele mai isteţe: „Djamila, te iubesc” – „Régis e un tâmpit” – „Sarko Facho”{15} – „În politică, Ségo{16} e un fel de Paris Hilton în cultură”.

Chiar înainte de Pont du Carrousel, hoţul a aruncat o privire de cunoscător spre magazinul Sennelier, Les Couleurs du quai, de unde se aprovizionaseră, la vremea lor, cu pânze şi vopseluri şi Cézanne, şi Modigliani, şi Picasso. Alături, doi soldaţi care făceau de planton sporovăiau în faţa reşedinţei fostului preşedinte Chirac. Archibald trecu prin faţa lor zâmbind.

Apoi hoţul se plictisi s-o facă pe turistul şi grăbi ritmul. Dar nu îndeajuns pentru ca Martin să se simtă în pericol. Stâlpii de iluminat erau destul de numeroşi pe porţiunea asta de drum. În timp ce la orizont începea să se profileze scheletul metalic al Pont des Arts, circulaţia părea să dea semne de însufleţire, mai multe taxiuri dând năvală în trombă pe banda rezervată autobuzelor. Pe partea Senei, doi măturători făceau curăţenie pe puntea unui şlep lung, transformat în restaurant. Un vehicul în verde şi alb, pe care era inscripţionat „Proprietate a Parisului”, parcase pe un colţ de

trotuar, cu farurile aprinse şi motorul pornit, dar şoferul se evaporase.

Acum Archibald pedala de zor. Trecu iute ca săgeata prin faţa cupolei Institutului, obligându-l pe Martin să fugă într-un ritm din ce în ce mai susţinut. În mintea tânărului poliţist se amestecau intenţii contradictorii. Trebuia să îl oprească pe McLean imediat sau să rişte şi să îl urmărească în continuare, cât mai departe cu putinţă? Căci, până şi cu Archibald pus la poprire, nu exista vreo garanţie că îi va putea descoperi într-o bună zi prada fabuloasă şi că va putea recupera zecile de tablouri pe care acesta le făcuse dispărute. Tânărul poliţist îşi aminti preţ de-o clipă de „Acul scobit", ascunzătoarea mitică a lui Arsène Lupin, amenajată în falezele din Étretat, şi unde acesta îşi depozitase comoara: *Gioconda,* cele mai vestite Botticelli-uri, cele mai sumbre pânze ale lui Rembrandt... mai mult ca sigur, peştera lui McLean nu era cu nimic mai prejos.

„Eu l-am găsit. Sunt mai puternic decât el. Îl pot aresta în orice clipă..."

Pe sub arborii stufoşi de pe Quai de Conti, Archibald adoptă din nou un ritm mai lent, ceea ce nu putea să îi displacă lui Martin. Pe chei patrula o maşină de poliţie, nu departe de vedeta pompierilor, dar copoii îi vânau mai degrabă pe oamenii străzii decât pe hoţi. Archibald nici măcar nu clipi, continuându-şi plimbarea spre Île de la Cité.

Când la orizont începu să se contureze Pont Neuf, Martin îşi puse pentru prima oară întrebarea: Cât de sigur putea fi că în vânătoarea asta de oameni nu el era prada?

*

Pe cheiul Grands Augustins hoţul îşi lăsă bicicleta lângă fântâna Wallace, ale cărei patru cariatide susţineau cu graţie o amforă din fontă, împodobită cu statui de delfini şi divinităţi fluviale.

Archibald îşi recuperă rucsacul militar, şi-l puse pe umăr şi o porni pe Pont Neuf. Luat prin surprindere, Martin îşi scoase din nou arma, ca din reflex, dar nu avu de ales – fu nevoit să se țină din nou după Archibald, urmărindu-l fără să se ferească, de pe acelaşi trotuar.

Cel mai vechi pod din Paris, cu balcoanele lui în semicerc şi cu sutele de figuri fantastice care îi împodobeau cornişele, era şi cel mai fascinant. Douăsprezece bolți traversau cele două brațe ale Senei, desenând o linie elegantă frântă, a cărei curbură culmina cu o platformă centrală, spre Île de la Cité.

Podul era, în mod straniu, pustiu şi măturat de o rafală puternică de vânt. Ca un adevărat cameleon, Archibald îşi regăsise suplețea şi rezistența. Ritmul lui de alergător de cursă lungă nu avea nimic de-a face cu viteza biciclistului bătrâior pe care-l urmărise Martin până atunci. În câteva secunde, hoțul trecuse de cele două terase în semicerc de deasupra cornişelor.

Gâfâind şi transpirat tot, cu brațul înarmat ținut oblic, cu țeava îndreptată spre sol, tânărul polițist fu străbătut de un atac de panică. Cine ştie, poate de undeva va răsări un complice, care îi va da o mână de ajutor hoțului. De data asta, riscul de a-l pierde pe Archibald era prea mare ca să-şi mai continue filajul. Martin ridică piedica, trase arcul culasei şi lansă o primă somație:

— Stai, poliția!

Hoțul îşi încetini brusc cursa.

— Stai sau trag! continuă Martin, profitând de efectul surprizei.

Fără a fi nevoie să i se spună de două ori, Archibald se supuse şi, pentru prima oară, Martin putu să vadă trăsăturile hoțului.

Archibald era un bărbat la vreo şaizeci de ani, care se ținea cât se poate de bine. Părul grizonat şi barba tăiată scurt străluceau în noapte. Ochii, de un verde deschis, aproape zâmbitori, luminau un obraz cu trăsături armonioase, pe care se mai observau câteva urme fumurii lăsate de unsoarea de

camuflaj. Nimic din expresia lui nu oglindea teama sau uimirea. Din contră, totul în el respira amuzament şi seninătate.

— Salut, Martin, frumoasă seară, nu-i aşa?

Tânărul copoi simți că îi îngheață sângele în vene…

„La dracu', de unde ştie cine sunt?"

…Dar încercă să nu-şi trădeze uimirea.

— Apleacă-te şi pune rucsacul jos!

Archibald lăsă din mână rucsacul, care îi căzu la picioare. Pe foaia de cort a genții, Martin observă că era cusut ecusonul Royal Air Force, aviația armatei britanice.

— Dacă ai fi vrut cu adevărat să mă arestezi, în fața muzeului ar fi trebuit să o faci, Martin.

„De unde ştie că…"

— Ai avut parte de şansa ta şi ai lăsat-o să-ți scape printre degete, conchise hoțul.

Bărbatul avea o voce de bas şi un accent scoțian, rulând r-urile. Martin se gândi la vocea lui Sean Connery, care îşi păstra cu mândrie accentul pronunțat al țării de origine, indiferent de naționalitatea personajului pe care îl întruchipa.

— Întinde mâinile! strigă Martin, scoțând o pereche de cătuşe din buzunarul hainei.

De data asta, scoțianul nu se supuse.

— O singură greşeală ai făcut, dar pe cea mai rea dintre toate: ți-ai oferit posibilitatea de a pierde, când puteai câştiga. O ezitare de fiecare dată fatală…

Martin era paralizat de brusca schimbare de roluri. Archibald continuă:

— Învinşii sunt de fiecare dată înfrânți de ei înşişi, nu de adversarii lor, dar asta cred că o ştii prea bine.

Vântul sufla şi mai puternic. O rafală ridică un nor de praf, iar Martin fu nevoit să îşi protejeze fața. Imperturbabil, McLean reluă:

— Uneori, e mai uşor să pierzi decât să plăteşti prețul pe care-l cere victoria, nu?

Cum Martin nu răspundea, Archibald insistă:

— Recunoaşte măcar că ți-ai pus întrebarea!

— Ce întrebare? făcu Martin, aproape fără voia lui.

— „Dacă l-aş aresta acum pe McLean, ce sens ar mai avea viața mea de mâine-ncolo?”

— Condiționalul nu-şi are rostul: te voi aresta astăzi. Acum.

— Hai, zău aşa, fiule, recunoaşte că numai pe mine mă ai.

— Nu-s fiul tău, OK?

— Soție n-ai, copii n-ai, nici măcar o iubită stabilă nu mai ai de-un veac. Părinții? Morți amândoi. Colegii? Pe cei mai mulți dintre ei îi disprețuieşti. Superiorii? Ți se pare că nu-ți apreciază cum se cuvine munca.

Chiar dacă era sub amenințarea unei arme, McLean îşi păstra o extraordinară siguranță de sine. Martin avea o armă, Archibald avea doar forța cuvântului. Dar deocamdată vorbele erau mai eficiente decât un pistol automat.

Ca pentru a-şi sublinia spusele, ochii lui Archibald scânteiară. Emana din el un amestec de asprime şi rafinament.

— De data asta, ți-ai evaluat greşit forțele, băiețică!

— Nu prea cred, minți Martin.

Încerca să se încurajeze strângând patul armei, dar pistolul era greu, de parcă ar fi cântărit o tonă. Avea mâinile umede şi, în ciuda curelei de siguranță din jurul patului, Sig-Sauer-ul îi aluneca din mână.

— Ar fi trebuit să-ți chemi colegii în seara asta, i-o trânti scoțianul.

Îşi înşfacă rucsacul din foaie de cort de la picioare ca şi cum ar fi venit timpul să se retragă; scoase autoportretul lui Van Gogh şi, apucându-l cu o mână, îl ținu suspendat deasupra hăului.

— Eu sau tabloul! amenință, prefăcându-se a-l arunca în fluviu.

Martin simți că înnebuneşte. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe tabloul al cărui albastru intens forma un halou hipnotic.

Dar ceva nu se potrivea deloc. Din câte ştia el, Archibald era un estet, un adevărat cunoscător. Nu era genul de om care să rişte să distrugă un asemenea tablou, nici măcar pentru a-şi asigura spatele. Sigur, anul trecut izbutise să iasă în evidență sabotând expoziția polemică a lui Jeff Koons de la Versailles. Bomba artizanală pe care o plasase pe homarul gigantic agățat într-unul din saloane pulverizase sculptura artistului contemporan. Dar Jeff Koons nu era Vincent van Gogh…

— N-o face pe prostul, McLean!

— Nu-i o alegere uşoară, nu?

— Nu vei îndrăzni! îl sfida Martin. Te cunosc mai bine decât crezi.

— Atunci… *hasta la vista, fiul*e! strigă Archibald, aruncând din toate puterile pânza în apele întunecate ale fluviului.

Cuprins de panică, Martin se cățără pe marginea terasei care se ridica deasupra cornişei. Din cauza vântului, Sena vuia la fel de tare ca o mare agitată. Lui Martin nu-i plăcuse niciodată să înoate şi nu mai pusese piciorul într-o piscină de la concursul pentru obținerea postului de locotenent de poliție, când fusese cât pe ce să ia o notă eliminatorie. Dar ce altceva putea face în noaptea asta?

Îşi luă avânt şi sări în apa neagră.

Viața lui Van Gogh era în mâinile lui.

*

Archibald traversă al doilea braț al Senei şi coborî către Port du Louvre, unde era parcată o maşină englezească de colecție. Se instală la volan, o apucă pe Quai François Mitterrand şi se pierdu în noapte.

5
Amanţii de pe Pont Neuf

Două inimi ar fi trebuit să am, prima, insensibilă,
a doua, mereu îndrăgostită; pe aceasta din
urmă aş fi încredinţat-o celor pentru care bate,
iar cu cealaltă aş fi trăit fericit.
Amin MAALOUF

Quai Saint Bernard, 3.20

— Mişcaţi-vă, băieţi, avem o intervenţie la Pont Neuf!

Căpitanul Karine Agneli intră în camera de odihnă a cartierului general al Brigăzii Fluviale a Parisului.

— Diaz şi Capella, veniţi cu mine. Un tip s-a aruncat în apă.

Cei doi locotenenţi se repeziră pe urmele „patroanei" şi, câteva secunde mai târziu, cei trei poliţişti îşi ocupau poziţiile pe „Le Cormoran", una dintre vedetele de patrulă utilizate pentru supravegherea fluviului parizian.

Ambarcaţiunea aluneca pe apele uleioase în care se reflecta aurul lichid revărsat din felinare.

— Te scot din sărite sinucigaşii ăştia! bombăni Diaz. E al patrulea pe săptămâna asta!

— Mda, ar putea şi ei să se arunce mai degrabă sub trenuri! încuviinţă Capella.

— Terminaţi cu prostiile astea, băieţi! le-o reteză Karine.

Indiferent de anotimp, podurile Parisului atrăgeau toţi disperaţii, mobilizând permanent brigada, care izbutea să evite mai bine de o sută de sinucideri pe an. Dar vara, când cheiurile erau pline de oameni, intervenţiile se multiplicau. Din cauza pariurilor prosteşti făcute la sfârşitul petrecerilor sau partidelor de consumat droguri pe „Plaja Parisului", din ce în ce mai mulţi oameni se aruncau cu capul înainte în apele fluviului. În ciuda promisiunilor făcute de un fost

primar al Parisului, în Sena scăldatul era în continuare interzis. Cu tot traficul fluvial intens, riscul de a fi zdrobit de vreo şalupă era cât se poate de real pentru orice temerar. Fără a mai vorbi de riscul de a contracta leptospiroză, o bacterie răspândită prin urina şobolanilor. Care te-mbolnăvea de-o chestie tare urâtă, ce te putea lăsa paralizat sau, mai rău, te putea omorî.

Şalupa îşi continuă cursa – Quai d'Orléans, Pont Saint Michel, Quai des Orfèvres… – apoi încetini în apropiere de Pont Neuf.

— Vezi ceva? întrebă Capella.

— La dracu', unde-o fi imbecilu' ăla? adăugă Diaz.

Cu binoclul lipit de ochi, Karine Agneli încerca să îşi păstreze calmul. Băieţii erau cam nervoşi zilele astea. Săptămâna trecută, în dreptul cheiului Tournelle, una dintre navele de croazieră ale companiei turistice Bateaux Mouches intrase în coliziune cu o şalupă închiriată de turişti. Zdrobit de piciorul podului, vasul de croazieră a intrat la apă. Brigada a intervenit rapid, dar nu îndeajuns de iute pentru a putea salva un băieţel, un ţânc de trei ani care a murit înecat. Cei de la Fluvială au făcut totul ca la carte. Degeaba: dispariţia copilaşului a fost trăită ca un traumatism personal de către toţi angajaţii Brigăzii.

— E aici! strigă dintr-odată Karine, arătând cu degetul înspre scuarul Vert Galant.

Ambarcaţiunea se apropie încetişor de ţărm.

— Mă duc eu, hotărî tânăra femeie, trăgându-şi costumul şi punându-şi masca.

A plonjat înainte ca vreunul din cei doi bărbaţi să apuce să emită şi cea mai măruntă obiecţie. Trup întins ca un arc, picioare suple şi mişcări ample ale braţelor: nu i-au trebuit decât câteva secunde pentru a veni în ajutorul bărbatului care încerca să înoate spre ţărm.

Când ajunse în dreptul lui, îşi dădu seama că individul încerca să se agaţe de un tablou ca de o planşă.

*

— Sunteți niște amatori! Nu niște profesioniști!

Degetul arătător al ministrului de Interne se mișca amenințător dinspre directorul muzeului spre șeful securității instituției, și de la directorul Poliției Judiciare la șeful OCBC. În mai puțin de o jumătate de oră, în incinta Muzeului Orsay se și organizase o reuniune de criză.

— N-o să scăpați așa de ieftin! tună ministrul.

Dat fiind că era prima persoană născută la periferie și se trăgea din imigranți care ajunsese să ocupe o poziție atât de înaltă, supraexpunerea mediatică o transformase pe doamna ministru într-un simbol republican. Inteligentă și ambițioasă, întruchipa atât deschiderea spre stânga, cât și diversitatea. Era recunoscută pentru stilul ei direct, dar și pentru loialitatea neștirbită față de șeful Republicii, care o numea uneori „Condoleeza Rice a Franței".

— Sunteți niște incapabili!

Într-un taior gri Paul Smith și o cămașă albă agnès b., de cinci minute bune bătea în lung și-n lat Sala Van Gogh și își vărsa nervii pe cei pe care-i considera responsabili de acest furt. Pletele de abanos îi cădeau în șuvițe drepte și încadrau o privire înnegrită cu dermatograf, rece și tăioasă precum cristalul. Alături de ea, omologul de la Cultură nici nu îndrăznea să intervină.

— S-ar spune că vă distrează să fiți bătaia de joc a hoțului ăstuia! țipă ea, arătând cartea de vizită pe care Archibald McLean o țintuise în perete, în locul autoportretului lui Van Gogh.

Holul lung consacrat impresioniștilor era înțesat de polițiști și se transformase într-o anexă a comisariatului. Toate grilajele din oțel fuseseră ridicate, iar proiectoarele agresive înlocuiseră lumina blândă și albăstruie, menținută de obicei pe timp de noapte, în Sala Renoir, anchetatorii de la Direcția a III-a de Poliție Judiciară interogau personalul de securitate. În Sala Monet, alți ofițeri vizionau pe un ecran de control

imaginile furnizate de camerele de supraveghere, în timp ce o echipă a poliției ştiințifice se juca de-a *Experții* în Sala van Gogh.

— Trebuie să găsim tabloul ăsta cât mai repede, concluzionă ministrul. Carierele voastre sunt în joc.

*

O superbă DB5 argintie urca pe strada Georges Pompidou. Maşina venea din alte vremuri, din anii 1960, epoca de aur a companiei Aston Martin. La volan, Archibald se simțea ca şi cum s-ar fi aflat într-o lume aparte, rămăşiță a unor timpuri dispărute: cele ale adevăratului lux britanic, elegant fără a fi ostentativ, sportiv fără a fi grosolan, rafinat, şi totuşi masculin. O maşină care îi semăna.

Acceleră uşor şi depăşi Quai de la Rapée, Pont de Bercy, apoi o luă pe şoseaua de centură. Pentru o maşină de epocă, bătrâna DB5 ținea bine la drum lung. Pentru că el considerase întotdeauna că maşinile sunt adevărate opere de artă, Archibald nu conducea decât exemplare unicat. Iar DB5 avea o poveste specială, căci „jucase" în primele filme cu James Bond, *Thunderball* şi *Goldfinger*. Construit într-o vreme în care filmele nu ajunseseră încă să fie poluate de efectele digitale, bolidul îşi păstrase arsenalul de dispozitive ieşite din comun, menținute în stare de funcționare de proprietarii succesivi: mitraliere ascunse în faruri, plăcuțe de înmatriculare rotative, sistem de perdea de fum, parbriz blindat, mecanism pentru deversat ulei şi cuie pe şosea, lame retractabile pentru a distruge cauciucurile urmăritorilor prea grăbiți...

În urmă cu doi ani, după o memorabilă licitație de infarct, intens mediatizată, maşina fusese vândută pentru mai bine de două milioane de dolari unui om de afaceri scoțian.

*

— Martin Beaumont! exclamă Karine Agneli, încă aflată în apă.

Diaz şi Capella, cei doi ofițeri de la Brigada Fluvială rămaşi pe barcă, îl traseră pe Martin pe vedetă şi-i aruncară o pătură.

— Ce naiba cauți în Sena, în miez de noapte, cu un tablou pe post de placă de natație? întrebă tânăra, apucând mâna unuia dintre locotenenți şi alăturându-li-se pe barcă.

Tânărul polițist, clănțănind din dinți, se înfăşură în pătură. Miji ochii şi privi în direcția vocii familiare care îl interpelase.

Păr deschis la culoare, tuns scurt, câțiva pistrui, alură sportivă şi agilă: Karine Agneli nu se schimbase. Era aceeaşi fată frumuşică, entuziastă şi bine dispusă. Exact opusul lui. Lucraseră împreună la Antidrog vreme de doi ani. Fusese partenera lui în mai multe misiuni de infiltrare. Pe vremea aceea, munca de teren era toată viața lor. Pentru ei, nu existase nicio diferență între slujbă şi viața inimii. Fusese o perioadă deopotrivă pasionantă şi teribilă. Joaca de-a agenții infiltrați îți dezvăluia aspecte ale personalității pe care ai fi preferat să nu le cunoşti niciodată, obligându-te să te aventurezi pe teritorii de unde nu te întorceai niciodată neşifonat. Pentru a evita prăbuşirea, se iubiseră. Sau, mai bine spus, se agățaseră unul de altul. O relație punctată de momente de grație, dar care nu şi-a aflat niciodată echilibrul.

Preț de câteva clipe, amintiri otrăvitoare au urcat la suprafață ca prin efracție. Povestea lor fusese tot ce cunoscuseră ei mai bun, dar şi mai rău, deopotrivă. Fusese ca un drog.

La lumina felinarelor, Karine îl privea pe Martin. Apa îi şiroia în plete, căzând în stropi repezi pe barba nerasă de trei zile. Îi păru slăbit şi obosit, chiar dacă chipul lui păstrase ceva copilăresc.

Simțindu-se cercetat, Martin i-o trânti:

— Ştii că eşti al naibii de sexy în costumația asta a ta?

În loc de răspuns, femeia îi aruncă un prosop în față, pe care el îl folosi pentru a tampona cu delicatețe tabloul lui Van

Gogh.

Karine era frumoasă ca o sirenă şi părea a fi înflorit. Ca şi el, părăsise Brigada Antidrog pentru un serviciu mai puțin distructiv. În ochii oamenilor, polițiştii de la Fluvială erau mai degrabă un soi de sanitari specializați în acordarea primului-ajutor decât nişte polițişti adevărați, ceea ce nu făcea decât să le aducă un plus de considerație.

— Tabloul ăsta e originalul? îl întrebă Karine, aşezându-se alături.

În ritmul unui vas de croazieră, şalupa depăşea Île Saint Louis şi se pregătea să acosteze în portul Saint Bernard. Martin zâmbi:

— Numele Archibald McLean îți spune ceva?

— Hoțul? Ba bine că nu!

— L-am avut în cătarea armei, bombăni Martin.

— El te-a împins în apă?

— Se poate spune şi aşa.

— E ciudat, pentru că…

Karin se opri, tulburată, aşa că bărbatul insistă:

— Pentru că…?

— Tipul care a sunat la sediul Brigăzii Fluviale pentru a semnala plonjonul tău a spus că îl cheamă Archibald.

*

Liniile simple şi pure ale bolidului Aston Martin despicau noaptea în mare viteză. În habitaclu, Archibald inspira cu nesaț mireasma de lemn prețios şi de mochetă din lână pură. Alături de el, pe scaunul din piele patinată, îşi pusese rucsacul în culorile Royal Air Force, pe care îl păstra din vremea serviciului militar.

Cu câteva minute în urmă, pe Pont Neuf, în fața tânărului copoi, simțise un val de adrenalină. O emoție neaşteptată, pe care nu şi-o putea explica. Dincolo de fațada pe care-o afişa, de tip îndrăzneț, băiatul ăla avea ceva înduioşător. Îşi amintea

mai ales de privirea lui: o privire de copil trist şi singuratic, care mai avea încă multe de învățat.

Când intră pe autostrada A6 – faimoasa Autostradă a Soarelui – Archibald ambală motorul de şase cilindri, eliberând cei 280 de cai putere. Îi plăcea viteza, îi plăcea să se simtă viu.

*

Karine şi Martin au sărit în acelaşi timp pe pontonul portului Saint Bernard.

— Trebuie să mă duci la Muzeul Orsay, spuse el.

— Schimbă-ți mai întâi hainele, eşti ud leoarcă. Capella o să-ți dea nişte țoale şi între timp eu scot maşina.

Martin îl urmă pe locotenent în sala lungă de pe malul fluviului. Când ieşi de acolo, se simțea cam ciudat, împopoțonat cum era în uniforma stil „anii 1980” pe care i-o împrumutase polițistul şi care semăna mai curând a deghizare decât a ținută de intervenție: bluză albastră, pantalon marinăresc din poliester, fâş mărimea XXL.

O camionetă Land Rover echipată cu apărătoare laterale şi platformă de remorcare se opri în dreptul lui.

— Urcă, îl invită Karine, deschizându-i portiera pasagerului. Eşti frumuşel ca un…

— Scuteşte-mă de răutăți, rogu-te!

Camioneta 4x4 demară cu scrâşnet de pneuri.

Chiar dacă circulația era lejeră, împrejurimile muzeului deveniseră inaccesibile. În piața Henry de Montherlant, autovehiculele Scenic şi 307 ale poliției se amestecau de-acum cu vehiculele oficiale şi cu cele ale reporterilor.

— Hai, du-te şi fă-o pe eroul! glumi Karine, oprind imediat dincolo de curtea muzeului.

Martin îi mulțumi. Se pregătea să coboare din maşină, când femeia îl opri:

— Încă mai porți ceasul, spuse tânăra, arătând spre Omega Speedmaster-ul argintiu pe care i-l dăruise cu cinci ani în

urmă.

— Iar tu, inelul, răspunse el.

Mâna dreaptă a fetei bătea uşor ritmul pe volan iar cele trei cercuri înlănțuite ale inelului ei Trinity de Cartier{17} scânteiau în primele licăriri ale zorilor: aur roz, aur alb, aur galben.

Un schimb de daruri de neprețuit pentru neînsemnatele lor salarii de polițişti. Pe vremea aceea, dăduseră pe ele toată prima lor de merit, plus ceva pe deasupra. Un gest pe care niciunul nu îl regreta.

Pentru câteva clipe, gândul că, cine ştie, poate povestea lor nu se terminase, îşi făcu loc la suprafață. Viața îi adusese din nou împreună în circumstanțe stranii. Poate era un semn. Sau poate că nu…

Apoi momentul de îndoială se risipi. Martin deschise portiera şi luă autoportretul. Înainte de a traversa strada, privi pentru ultima oară spre Land Rover. Karine lăsă jos geamul şi strigă după el, zâmbind:

— Fă-i o favoare fundului tău drăgălaş, Martin, şi învață să înoți. Nu voi fi mereu prin preajmă să te pescuiesc!

*

— O haită de neisprăviți, asta sunteți!

În timp ce Martin se apropia de Sala Van Gogh, recunoscu supărătoarea voce hârâită a ministrului de Interne. Se opri în pragul încăperii în care, între două valuri de înjurături, puteai s-auzi şi musca:

— O adunătură de neputincioşi, de nulități…

Martin zări silueta familiară a şefului său, locotenent-colonelul Loiseaux, precum şi fața crispată a directorului Poliției Judiciare, cu care avusese de-a face pe când lucra pe Quai des Orfèvres. În dreapta lor stătea Charles Rivière, preşedintele şi, totodată, directorul executiv al Muzeului Orsay.

— …O adunătură de fricoşi inutili!

Cei trei bărbați aveau mutre pleoştite şi nu îndrăzneau să-i țină piept ministrului. Până ajunseseră să ocupe pozițiile înalte din acel moment, trecuseră cu bine prin şcoala linguşirii superiorilor şi învățaseră şi să încaseze înjurăturile fără să clipească.

— Haideți! Mişcați-vă şi găsiți-mi blestematul ăsta de…

— Blestematul ăsta de tablou e aici, doamnă, glăsui Martin, înaintând spre ea.

Instantaneu, toate privirile se întoarseră spre el. Din mijlocul sălii, flutura autoportretul la nivelul capului, aşa cum făcuse Archibald pe pod.

Rămasă cu gura căscată, ministrul de Interne îl cântări bine, arcuindu-şi, mirată, sprâncenele:

— Cine sunteți? întrebă ea, în cele din urmă.

— Căpitanul Martin Beaumont, de la OCBC.

Charles Rivière se şi năpusti la el, smulgându-i tabloul din mâini.

Hotărât să joace cu cărțile pe masă, Martin se lansă într-o poveste completă, vorbindu-le despre cum reuşise să identifice modul de operare al lui McLean, ceea ce îl făcuse să pândească în fața muzeului, sperând că-l va prinde în flagrant delict. Tânărul nu era naiv şi nu se aştepta la felicitări: nu reuşise să pună mâna pe Archibald dar, pentru prima oară, hoțul dăduse greş.

Când îşi termină expunerea, urmă un moment de buimăceală. Ministrul se uita la Loiseaux, care, în încercarea de a-şi regăsi autoritatea, nu găsi ceva mai bun de făcut decât să îşi verse nervii pe Martin:

— L-am fi putut prinde pe McLean dacă ne-ai fi anunțat din timp, Beaumont! Dar nu, ai preferat să lucrezi de capul iau! Tu şi infatuarea asta a ta față de propriii colegi!

— Dar fără mine tabloul ar fi dispărut! se apără Martin.

— Să nu crezi că o să scapi aşa de ieftin, căpitane!

Ministrul ridică mâna şi îl fulgeră pe Loiseaux din priviri, punând astfel capăt reproşurilor acestuia. Bucătăria asta internă nu o interesa câtuşi de puțin. Dimpotrivă, femeia

vedea în toată povestea o şansă de a întoarce situația în favoarea sa. În fața presei, va trebui să-l prezinte pe polițistul ăsta tinerel drept erou. Poliția franceză recuperase tabloul în timp record. Pe asta trebuia să se insiste, nu pe disfuncționalitățile serviciului. Nu era cazul să mintă. Pur şi simplu, nu va fi spus tot Adevărul. Va face, pur şi simplu, politică. În plus, Martin Beaumont ăsta era frumuşel, presa se va da în vânt după el. În cele din urmă, eşecul arestării lui McLean se va transforma într-o frumoasă lovitură de imagine pentru poliție, aşadar pentru ea. Dacă toate vor merge bine, va putea poza pentru *Paris Match* în jeanşi şi geacă de motociclist Schott Perfecta, înconjurată de Van Gogh-uri şi de polițişti mai bine făcuți decât zeii stadioanelor.

Ideea asta seducătoare s-a spulberat când directorul muzeului a rostit pe un ton consternat:

— Îmi pare rău, Martin Beaumont, dar ai fost dus de nas cu mare artă.

— Cum adică? se îngrijoră Martin.

— Tabloul e bine imitat, dar e un fals.

— Imposibil! L-am văzut cum l-a scos din rucsac şi nu l-am slăbit din ochi.

— Uită-te singur: semnătura.

— Semnătura? Ce sem…

„Van Gogh nu şi-a semnat niciun autoportret!”

Martin se aplecă spre pânza pusă pe un trepied. Vincent van Gogh şi-a semnat foarte puține lucrări – se pare că una din şapte – iar, când a făcut-o s-a semnat de fiecare dată cu prenumele, ca în cazul celebrei *Floarea-soarelui.* Or, pe tabloul pe care-l avea în fața ochilor nu prenumele Vincent se detaşa cu litere răsfirate, ci o altă mâzgălitură, redactată cu un alfabet şugubăț:

ARCHIBALD

*

Autoturismul Aston Martin ieşi de pe autostradă şi o luă spre Fontainebleau, apoi intră pe şoseaua departamentală care ducea la Barbizon. Archibald îşi privi ceasul şi nu se putu împiedica să zâmbească la gândul mutrei pe care o va face flăcăul când îşi va da seama de păcăleală. Cu precauţie, desfăcu rucsacul mare din foaie de cort şi trase afară un colţ al autoportretului – de astă dată, cel adevărat – apoi îşi continuă dialogul imaginar cu pictorul.

— Ce zici, Vincent, bună gluma noastră, nu?

La lumina felinarelor, privirea tulbure a pictorului păru să strălucească. Archibald întreţinea o relaţie complicată cu capodoperele pe care le fura. Niciodată nu se simţise cu adevărat proprietarul vreunei opere. La drept vorbind, nu tablourile îi aparţineau lui, ci el le aparţinea tablourilor. Chiar dacă îi venea greu să recunoască, era conştient că furtul era pentru el ca un fel de drog. La intervale regulate, ajungea să îi simtă lipsa. Trupul şi creierul lui cereau o altă operă, o altă aventură, un alt pericol.

La radio, un post de muzică clasică difuza o înregistrare cu Glenn Gould interpretând *Variaţiunile Goldberg.* Hoţul se strădui să încetinească, pentru a nu ajunge prea repede la destinaţie, dar, mai ales, pentru a nu strica acel moment magic pe care tocmai îl trăia. O plimbare sub clar de lună cu Van Gogh şi Bach; putea exista o companie mai bună?

Pentru ca plăcerea să fie completă, scoase din buzunarul interior al impermeabilului o sticluţă plată, argintată, plină cu whisky scoţian vechi de patruzeci de ani.

— În cinstea ta, Vincent! rosti, trăgând o duşcă de nectar arămiu.

Alcoolul îi arse plăcut esofagul. Gâtul i se umplu de o multitudine de arome: migdală prăjită, ciocolată neagră, nucşoară…

Apoi se concentră asupra şofatului şi ieşi de pe şoseaua interdepartamentală în dreptul Bois Dormant, intrând pe un drumeag de ţară. După câţiva kilometri, ajunse la o proprietate înconjurată de un zid, aflată la marginea pădurilor

Fontainebleau şi Malesherbes. Cu un clic al telecomenzii, Archibald deschise grilajul electric şi maşina înaintă pe aleea care traversa parcul şi ducea la o frumoasă reşedință de la începutul secolului al XIX-lea, năpădită de iederă şi străjuită de castani seculari. Toate obloanele erau trase, dar locul nu părea a fi lăsat în paragină: gardurile vii erau tăiate, iar peluza fusese tunsă recent.

Bărbatul parcă Aston Martin-ul în fostele grajduri transformate într-un depozit imens, în interiorul căruia se mai aflau o maşină de teren, un fost Jeep al armatei, un ataş de motocicletă de dinainte de război, precum şi un Bugatti vechi, în întregime dezmembrat. Dar cea mai importantă parte a spațiului era ocupată de un elicopter Colibri ultimul răcnet, în culori bordo şi negru. Archibald inspectă aparatul, verifică nivelul carburantului şi îl scoase din hangar cu ajutorul carului de ghidaj. Odată suit în carlingă, îşi puse o cască, porni turbina şi mări progresiv presiunea gazelor. Aşezase elicopterul cu fața spre direcția din care bătea vântul, aşa că nu trebui decât să tragă de manşă pentru a-l face să decoleze.

— Deschide bine ochii, Vincent! Sunt sigur că îți va plăcea lumea văzută de sus.

6
Parisul se trezeşte

Turnului Eiffel îi e frig la picioare
Arcul de Triumf s-a însufleţit […]
Oamenii se trezesc, aleargă de ici, colo
E ceasul la care mă duc la culcare
E ora cinci,
Parisul se deşteaptă
E ora cinci,
Iar eu n-am somn.
Il est cinq heures, muzică de Jacques Dutronc,
pe versuri de Jacques Lanzmann şi Anne Ségalen

Quai Anatole France
Ora 5.02

— Hei! Aia-i maşina mea!

Abia ieşit din muzeu, Martin avu neplăcuta surpriză de a-şi vedea bătrânul Audi luat pe sus de firma de remorcare.

— Ce naiba faceţi acolo? îi strigă el agentului constatator.

— Îmi pare rău, domnule, dar aţi parcat pe banda autobuzelor, iar remorcarea a început deja.

— Sunt poliţist! Stăteam la pândă în maşină!

— Vehiculul acesta nu aparţine parcului poliţiei naţionale, obiectă agentul. Ne-am fi dat seama, când am introdus numărul de înmatriculare pentru verificarea de rutină.

— Acum sunt aici. Aşa că faceţi bine şi daţi-mi rabla înapoi, bine?

— Dacă sunteţi poliţist, cunoaşteţi procedura: pentru a opri remorcarea, trebuie să achitaţi o amendă, precum şi cheltuielile aferente ridicării.

Martin îşi privi bătrâna lui TT, model 1998. Înhăţată în ghearele remorcherului, îşi arăta cu vârf şi-ndesat vârsta, ba chiar şi ceva pe deasupra: uşile înfundate, caroseria plină de

zeci de zgârieturi... Tot atâtea cicatrice de pe vremea când lucra la Antidrog. Disprețuind litera legii, întotdeauna preferase să-şi folosească la slujbă vehiculul personal, nu Citroënul oribil din dotarea poliției. Pe spatele Audi-ului se vedea chiar şi urma unui glonț rătăcit, amintirea unei arestări cu scântei a unui *dealer.* Cine ştie, poate venise, totuşi, timpul s-o schimbe. Numai că nu dorința îi lipsea, ci o sumă ceva mai consistentă în contul din bancă.

— Bine, o să plătesc, suspină Martin.

Se scotoci prin buzunarul scurtei, dar nici urmă de portofel: îl lăsase, cu haină cu tot, în biroul celor de la Fluvială.

Resemnat, luă fişa descriptivă a stării vehiculului pe care i-o întindea agentul şi se uită lung după remorcherul care se îndepărta.

Îşi întoarse buzunarele pe dos: nu avea niciun euro pentru un taxi sau măcar pentru un bilet de metrou. Asta e, ce mai, era numai bun pentru o plimbare matinală de la un capăt la altul al Parisului.

„Mai ai parte şi de zile de-astea..."

*

Elicopterul Colibri survola ținutul normand.

Aparatul era dotat cu o cabină spațioasă de zbor, oferind un confort apreciabil şi o vizibilitate excelentă. În plus, rotorul cozii sale aerodinamice îl făcea foarte silențios.

Archibald comută pe pilot automat şi trase încă o duşcă de whisky. Închise ochii, pentru a se pierde mai bine în miresmele alcoolului. Nu era deloc rezonabil, dar puține lucruri din viața lui erau, aşa că...

După o oră de zbor, trecuse razant peste muntele Saint Michel, apoi peste Saint Malo. Odată traversat şi Golful Saint Brieuc, se lăsă în voia frumuseții peisajelor de la nord de Finistère, unde plajele de nisip alternau cu golfulețe şi porturi de pescuit. Apoi reperă insula Batz, din largul Roscoff-ului.

GPS-ul emise un semnal care îl avertiză că se afla la trei minute de locul de aterizare. Decuplă pilotul automat, făcu o manevră în direcția vântului, care sufla dinspre vest, şi se aşeză în parcul împădurit al uneia dintre cele mai frumoase case de pe insulă. Dăltuită în stâncă, reşedința avea picioarele în apă, un ponton lung, cu binte pentru amarare şi un garaj cu cală.

Archibald nu rămase decât câteva minute pe pământ breton, exact cât să-şi refacă rezerva de carburant. Inspiră aerul iodat şi înviorător şi fixă busola spre Scoția.

*

Mort de oboseală, Martin urca pe bulevardul Raspail. Fusese o noapte lungă, marcată de frenezie şi decepție. Se crezuse mare polițist, dar era clar că nu avea stofă de aşa ceva. McLean îl jucase pe degete, iar el se lăsase manipulat ca un prostănac, căzând cu mâinile legate în capcanele acestuia. Se crezuse mai viclean decât colegii lui şi, mai rău decât atât, îşi subestimase adversarul: bătrânul nu avea doar creier, ci şi boaşe. Era în stare să îşi asume riscuri enorme şi să blufeze ca un jucător de pocher. De data asta, Martin nu avusese altceva de făcut decât să capituleze: într-adevăr, insolența şi inteligența hoțului îi stârneau, vrând-nevrând, admirația.

Tânărul polițist traversă Place Le Corbusier şi ajunse în dreptul Hotelului Lutetia. Fațada Art déco a palatului Saint Germain des Près scânteia în mii de focuri în albastrul diluat al zorilor. Pe covorul roşu de la intrare, portarul şi şoferul aşteptau ieşirea a doi clienți bogați, stând de vorbă în fața unui Lamborghini ultimul răcnet şi a unei berline germane cu geamuri fumurii. Luxul locurilor îi aminti lui Martin de viața lui măruntă de funcționar, care nu era în stare să îşi cumpere o maşină nouă şi care nu era capabil să-şi valorifice şansa vieții când aceasta îi ieşea în cale.

Carrefour Vavin, Boulevard du Montparnasse. Balzac, dăltuit în piatră de Rodin, drapat în maiestuoasa lui robă de

călugăr, avea o alură fantomatică. Martin se gândea la viitorul lui profesional, serios compromis de eşecul din seara aceea. Poate că nu-şi va pierde postul, dar următoarele şase luni vor fi cât se poate de grele. Loiseaux îl va trage pe linie moartă şi îl va trimite în misiune de consiliere pe lângă ministerul Culturii, lăsându-l fără munca de teren şi fără acțiune.

Arondismentul al XIV-lea, clădirea avangardistă a Fundației Cartier. Toată transparentă, cu o fațadă din sticlă care lăsa vederii o imensă grădină interioară, în care sute de specii vegetale evoluau de-a lungul anotimpurilor, sub privirile trecătorilor. Dar în dimineața asta Martin nu avea niciun chef să admire plantele. Nu izbutea să se desprindă de amintirea lui Archibald. Îi observase până şi cele mai mărunte gesturi, îi pândise orice inflexiune a vocii, încercând să descopere în bătrân vreun adevăr ascuns, un început de explicație. Îşi amintea de siguranța pe care o degaja, de privirea şi de capacitatea hoțului de a-l citi ca pe o carte deschisă. Archibald nu era deloc aşa cum şi-l închipuise. În trei minute de confruntare aflase mai multe despre el decât în patru ani de anchetă. Acum îi cunoştea chipul şi vârsta. Nutrea convingerea că toate aceste furturi aveau un sens ascuns. Era sigur că nu banii erau principala motivație a lui Archibald. Altceva era la mijloc, ceva mai tainic şi mai intim.

Place Denfert Rochereau: circulația începea să se intensifice. Lângă pavilionul din stânga, câțiva turişti japonezi stăteau deja la coadă pentru a vizita catacombele şi pentru a se cutremura străbătând galeriile subterane în care erau conservate milioane de oseminte ale parizienilor, foşti „locatari” ai Cimitirului Inocenților.

Martin îşi înăbuşi un căscat. Avea chef de-o cafea, de-o țigară şi de-un duş bun. Mica lui baie în Sena îl procopsise cu un guturai şi, pe deasupra, târa după el un miros îndoielnic.

Pe Avenue Reille, dădu peste contururile liniştitoare ale rezervorului din fața Parcului Montsouris, cel mai mare rezervor de apă potabilă al oraşului, camuflat sub un deluşor cu povârnişuri verzi. Locul era tot o grădină, de parcă ai fi

ajuns la țară, dar, în acelaşi timp, era protejat de o mulțime de camere de luat vederi: apa colectată aici provenea din râurile din sud-estul Parisului şi aproviziona o bună parte din cartierele capitalei.

Ajungând în Scuarul Montsouris, se strădui să îşi alunge din gând imaginea obsedantă a lui Archibald. Chipul fostei lui partenere Karine, i se impuse progresiv în minte. O făcuse pe răutăciosul în fața ei, dar revederea îl înduioşase. Amintirea zâmbetului şi a ochilor ei veseli era, deopotrivă, dureroasă şi liniştitoare. Răspundea ca un ecou singurătății ăsteia care îi tot dădea târcoale încă din copilărie. O singurătate pe care o cultiva, ca pe o platoşă, dar care va sfârşi prin a-l distruge.

*

Elicopterul survola nordul mării Irlandei şi se apropia de coasta Highlands a Scoției. Purtat de un vânt dinspre sud-vest, Colibriul străbătuse şapte sute de kilometri, iar rezervoarele erau aproape golite. Archibald zări imensul iaht cu trei punți, lung de cincizeci de metri, care arbora pavilionul Insulelor Caiman.

Capabil să încarce 70.000 de litri de carburant, *Couach 5000* putea traversa Atlanticul în zece zile, cu o viteză de treizeci de noduri pe oră. Pentru Archibald, nava aceasta funcțională era un adevărat sanctuar. O fortăreață cu aspect avangardist, concepută să navigheze pe orice vreme, în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Un adevărat 4x4 al mărilor, gata să înfrunte vijeliile şi situațiile de urgență.

Ateriză încetişor pe *upper deck*[18], pe o platformă vastă transformată în heliport, îşi luă rucsacul şi sări din elicopter. Vântul bătea, dar în zare nu se vedea niciun nor. Un soare fierbinte mătura puntea de pe care patru bărbați din echipaj – foşti membri ai Marinei care nu îi cunoşteau adevărata identitate – îşi salutară patronul. Archibald schimbă câteva vorbe cu ei şi urcă scara care ducea spre puntea principală.

— Bună ziua, Effie!

— Bună ziua, Archie!

Cu părul strâns într-un coc, cu ținuta ei riguroasă şi alura distinsă, miss Euphenia Wallace semăna cu o guvernantă englezoaică de cea mai pură speță. De zece ani, acest medic „scos la pensie” de Secret Intelligence Service era omul de încredere fidel al lui McLean. Guvernantă, gardă de corp şi confidentă, Effie apăra identitatea patronului ei, fiind şi singura care o cunoştea. Cu aerul ei *old school*[19], această campioană la tir şi posesoare de centură roşie la taekwondo avea ceva şi de bodyguard, şi de Mary Poppins.

— A mers bine totul?

— Fără nicio problemă.

Uşile din sticlă s-au deschis şi cei doi au intrat într-un salon cu decorații luxoase şi minimaliste, cu aplice din cristal şi mobile cu linii simple. Un uimitor perete vitrat oferea o panoramă de 360 de grade şi inunda salonul cu lumină, creând senzația că te afli încă afară.

Archibald scoase tabloul din rucsac şi i-l arătă. Ea rămase fără grai preț de câteva clipe, contemplând autoportretul cu o reală emoție.

— Şi tânărul polițist? întrebă ea.

— A muşcat momeala, aşa cum am prevăzut.

— Cu atât mai bine.

— Erai îngrijorată?

— I-am recitit dosarul. Copoiul ăsta mi se pare imprevizibil. Cred că ți-ai asumat prea multe riscuri.

— Dar miza a meritat toate eforturile, nu? iscodi el, arătând spre Van Gogh. Şi apoi, am identificat toți polițiştii care mă urmăresc. Îi supraveghez. Ştiu mai multe despre ei decât ştiu ei despre mine.

— Ăsta e altfel.

— Nu, e ca toți ceilalți.

— A ghicit treaba cu aniversările pictorilor, obiectă Effie.

— Ei, na! pufni Archibald, ridicând din umeri. Orice dobitoc ar fi putut ghici.

— Te urmăreşte de trei ani.

— FBI-ul mă urmăreşte de douăzeci şi cinci!

Cu braţele încrucişate, hoţul fixa cu un aer gânditor marele ecran plat care, graţie unei camere submarine, transmitea în direct viaţa subacvatică din jurul navei.

— Tinerelul ăsta mai are multe de învăţat, conchise el după câteva clipe. E nerăbdător, nu se simte bine în pielea lui şi are accese de îngâmfare pe un fond de lipsă totală de încredere în sine. E prea pretenţios în privinţa calităţilor de poliţist, dar când vine vorba de toate celelalte, suferă de o evidentă lipsă de respect de sine.

— Ar putea deveni periculos.

— Pentru a fi periculos ar trebui să se instruiască; iar ca să se instruiască, ar trebui să fie mai puţin orgolios.

McLean se instală la măsuţa din sticlă pe care un bucătar aduse repede una dintre mâncărurile lui preferate: fileuri Rossini şi cartofi noi soté cu cimbru.

Apreciind că discuţia luase sfârşit, Effie tocmai se pregătea să părăsească salonul cu o evidentă proastă dispoziţie, când Archibald o strigă.

— Tipul ăsta, Martin Beaumont…

— Da?

— Mi-ar plăcea să-i recitesc dosarul.

— Ţi-l aduc.

*

Martin o luă prin Scuarul Montsouris şi intră pe o străduţă pavată, în pantă, care amintea de cele mai frumoase colţuri ale cartierului Beacon Hill, din vechiul Boston. De-a lungul cărării lungi, străjuite de arbori, se înşiruiau atelierele pictorilor şi pavilioanele burgheze, construite în Anii Nebuni{20}, în epoca de glorie a curentului Art Nouveau. Cu cât intra mai mult pe străduţă, cu atât vegetaţia devenea mai luxuriantă. Iedera năpădea faţadele, glicinele înmiresmau aerul, iar arhitectura era tot mai barocă: unde întorceai privirea, dădeai de porumbare multicolore, balcoane

sculptate, mansarde cu vitralii şi decorațiuni din mozaicuri. Acest paradis verde respira calm şi trecea drept una dintre cele mai şic străzi ale capitalei. Un loc în care un polițai care câştigă două mii de euro pe lună nu ar fi putut locui niciodată…

Totuşi, Martin împinse portița unei grădinițe care ducea spre un atelier de pictură cu un perete vitrat.

Casa aparținea unei englezoaice bătrâne, Violet Hudson, muza şi ultima soție a pictorului american Henry Hudson, unul dintre cei mai importanți artişti ai grupării Les Nabis{21}, persoane pasionate de ezoterism şi spiritualitate, care participaseră la toate luptele avangardei de la începutul secolului XX. Hudson murise în 1955, lăsându-i soției o bună parte din lucrările sale. De-a lungul anilor, prețul picturilor urcase exponențial, dar Violet a refuzat întotdeauna să se despartă de tablourile ei, nişte nuduri excepționale şi senzuale, care o reprezentau în toată splendoarea frumuseții ei, cu pletele unduindu-se şi cu trupul mângâiat de pânze vaporoase, care aminteau atât de Klimt, cât şi de Mucha.

Cu doi ani în urmă, în miez de noapte, bătrâna doamnă fusese agresată şi legată, în timp ce atelierul fusese jefuit de o bună parte dintre pânze. OCBC preluase cazul, iar Martin, care se dădea în vânt după pictură, condusese ancheta. Furtul cu violență nu era o treabă de profesionist, nici nu vădea vreo înțelegere prealabilă cu cine ştie ce colecționar. Mai degrabă, dădea în vileag improvizația de amator şi graba hoților. Martin pariase pe faptul că fusese mâna unui toxicoman, grăbit să jefuiască o bătrânică pentru a face rost cât mai uşor de ceva bani. Mulțumită câtorva informatori pe care şi-i păstrase de pe vremea când lucra la Antidrog, dăduse uşor de urma hoțului, izbutind să găsească şi cea mai mare parte a tablourilor în consignațiile de la Gare du Nord.

Martin se împrietenise apoi cu Violet, apreciind cultura şi excentricitatea ei. În timpul anchetei, bătrâna doamnă îl rugase să supravegheze instalarea unui sistem de alarmă şi să o sfătuiască în privința asigurării patrimoniului. Violet se

afla în căutarea unui chiriaş pentru a-şi mai rotunji veniturile la sfârşit de lună, iar tânărul poliţist ştiuse să-i câştige încrederea.

Fără a face zgomot, pentru a nu-şi trezi gazda, o luă pe scărița în spirală care ducea direct la primul etaj al casei – fostul atelier de pictură – acolo unde se instalase. După ce rămase vreme îndelungată sub duş, se aruncă pe pat şi căzu într-un somn agitat.

7
Duelişţii

Acum ştiu ce face dintr-un bărbat,
un idiot: incapacitatea de a urma
bunele sfaturi pe care şi le dă sieşi.
William FAULKNER

— Salut, *Mister Bad Guy*[22]*!*

Cu un aer gânditor, Archibald scarpină pe căpşor pisica ce i se freca de picioare. Animalul începu să toarcă de plăcere şi se întinse cât era de lung, etalându-şi blana neagră înspicată cu roşu, care strălucea în soare precum o carapace de broască țestoasă.

McLean se ridică de la masă, luă pisica în braţe şi se duse să se aşeze într-un colţ al canapelei. Pescui o Cohiba lungă şi fină din cutia de ţigări deschisă în faţa lui şi puse mâna pe raportul consacrat lui Martin Beaumont.

Redactat de un birou privat, acesta era bine garnisit: fotografii furate, dări de seamă de la filaje, extrase ale facturilor telefonice, date bancare... Şi, mai ales, era acolo şi copia integrală a dosarului profesional al poliţistului, cu antetul Prefecturii de poliţie. Tot atâtea date colectate în cea mai mare ilegalitate, dar într-o perioadă de război economic şi de înflorire a sistemului de informaţii private, mulţi poliţişti corupţi îşi vindeau lesne accesul la aşa-zisele fişiere securizate ale administraţiei.

„Orice om are un preţ; ia să vedem care-i al tău", îşi spuse Archibald, punându-şi ochelarii de vedere cu rame fine.

Martin Beaumont, născut din tată necunoscut în **5 iunie 1974,** în Antibes, sudul Franţei. Mama, Mylène, lucrează la o firmă de întreţinere. Ani de-a rândul, face seara menajul la Biblioteca Municipală. Adesea, îşi ia cu ea fiul care profită de ocazie pentru a-şi face temele şi a se iniţia în lectură.

Mai 1988: Mylène moare într-un accident de maşină la Nisa, lângă Promenade des Anglais. Fiul ei de paisprezece ani e grav rănit. Stă două zile în comă, dar trei luni mai târziu iese din spital fără alte sechele, decât câteva cicatrice pe piept.

Până la bacalaureat, Martin locuieşte la bunici, lucrători modeşti domiciliați în cartierul Pyramides al oraşului Évry. Fotocopiile fişelor şcolare arată că a fost un elev serios şi conştiincios, mai ales la materiile umaniste.

În **1992,** alege totuşi să-şi dea bacalaureatul în ştiințe, pe care îl ia mai curând datorită punctajului bun de la istorie (19), filosofie (17) şi franceză (18), decât al celui de la matematică (7) şi fizică (6). Obține şi un al doilea atestat, de la conservator: vioară.

În acelaşi an, părăseşte apartamentul bunicilor după ce obține o bursă şi o cameră în campusul universitar.

1995: licența în Drept la Sorbona. Pleacă apoi două luni la San Francisco, pentru a-şi perfecționa engleza. Îşi găseşte o slujbă măruntă la cafeneaua Universității Berkeley.

1996: dublă licență: în Drept şi Istoria Artei, pe care o ia cu calificativul „foarte bine", grație unei dizertații finale consacrate colaborării dintre Alfred Hitchcock şi graficianul Saul Bass.

1997-1999: îşi ia din prima încercare examenul de ofițer de poliție şi îşi face specializarea la Şcoala Națională Superioară de Ofițeri de Poliție de la Cannes Écluse, unde termină al treilea din promoție.

2000: cere să fie trimis la Brigada Antidrog de la Nanterre, sub pretextul că i-a murit cel mai bun prieten din copilărie din cauza unei supradoze înainte de a-şi sărbători cea de-a optsprezecea aniversare. În scurt timp, calitățile lui îi sunt remarcate şi devine unul dintre stâlpii brigăzii, participând la numeroase descinderi în bombele pariziene. Mulțumită înfățişării lui de student, ia parte activă la destructurarea rețelelor de trafic de droguri din universitate. O afacere mediatizată, care se încheie cu confiscarea câtorva mii de

comprimate de Ecstasy, a patru sute de grame de cocaină şi a primelor mostre de GHB[23].

2002: urmându-şi şeful, ajunge la Brigada Antidrog din Paris. Acolo, lucrează la cazuri mai delicate. Cu trei ani înainte ca Legea Perben să legalizeze dispozitivul, face parte, alături de o duzină de alți polițişti, dintre agenții selecționați să supravegheze din interior rețelele de traficanți. O lume închisă, aflată la marginea legii şi ierarhiilor clasice. O lume de „zombi", după porecla pe care şi-a atribuit-o grupul, şi care făcea trimitere la înfățişarea lor fizică, ce le permitea să se piardă printre toxicomani. „Să se piardă" însemna şi să le furnizeze arme, vehicule şi acte false, să cumpere şi să transporte droguri, dar şi să accepte, când se ivea ocazia, să tragă pe nas o linie de cocaină sau să-şi injecteze un strop de heroină, ca să capete mai multă credibilitate. Asta fără ca numele lor să apară vreodată în vreun dosar.

În acea perioadă, Martin a început o relație amoroasă cu Karine Agneli, „acoperirea" lui, polițistul însărcinat să îl urmărească de la distanță şi să redacteze rapoartele.

Meseria e grea, dar permite multe lovituri de răsunet: desființarea mai multor laboratoare clandestine de metadonă, interpelarea, pe Autostrada Sudului, a unui convoi de trei bolizi plecați în trombă de la Barcelona, urmată de capturarea a două sute de kilograme de canabis şi a patru kilograme de cocaină. Tot atâtea cazuri care i-au permis să obțină în timp record gradul de căpitan.

Apoi, pe la sfârşitul lui **2003,** lucrurile se complică. Dintr-odată, Martin pare a nu mai suporta rolul de agent sub acoperire. După o afacere confuză şi încâlcită, cere să fie eliberat, iar solicitarea îi e refuzată. Şefii preferă să-l trimită la psihologii poliției care, în câteva rapoarte vagi, îl califică drept *asocial,* cu o personalitate de tip *borderline,* sau îl anunță că suferă de *tulburări bipolare.*

După o luptă de mai bine de un an, în ianuarie 2005, obține, în cele din urmă, transferul la OCBC, Biroul Central de luptă împotriva traficului de bunuri culturale. Sub ordinele

colonelului Loiseaux, redevine polițistul performant de odinioară, având cea mai bună rată de elucidare a cazurilor din Birou.

În acelaşi timp, urmează cursuri de perfecționare la Institutul de Studii Superioare în Artă, unde obține rezultate bune. Noua muncă pare a-l pasiona. Cu toate acestea, comportamentul lui Beaumont se radicalizează: devine refractar la munca în echipă, se închide în singurătate şi întoarce spatele celor mai mulți dintre colegi. Loiseaux îl lasă-n pace, căci lui Martin îi place să lucreze de capul lui şi, pe deasupra, are bunul-simț de a nu ieşi în evidență, permițându-i lui să îşi asume meritele muncii subalternului. OCBC are nevoie de rezultate, mai ales când vine vorba de furturile mediatizate, cum a fost cazul „înstrăinării" celor două pânze de Picasso din reşedința pariziană a nepoatei pictorului. Din nou, Martin e cel care obține firul principal al anchetei ce conduce la arestarea celor trei infractori de către BRB[24]. Estimate la cincizeci de milioane de euro, *Maya cu păpuşă* şi *Portretul lui Jacqueline* sunt găsite în stare bună şi Loiseaux are parte de cele cincisprezece minute de glorie ale sale la telejurnal.

Archibald întoarce paginile raportului cu tot mai mult interes.

Ultimele file sunt consacrate unor aspecte mai personale din viața polițistului. Numele tânărului a apărut de două ori în Stic, baza de date gigantică a infracțiunilor, în care sunt înregistrate numele tuturor victimelor şi persoanele menținute sub supraveghere. Două afaceri legate de prostituție care implică aceeaşi femeie: o ucraineană cunoscută sub numele de Nico, care îşi făcea veacul lângă Poarta Asnières. Fotografiile în care apăreau împreună nu erau clişee sordide, din contră, aveau un aer oarecum romantic: o după-amiază de duminică în Jardin du Luxembourg, o plimbare pe Champs de Mars, o seară de primăvară în caruselul de la Tuileries, o masă în doi la un restaurant din Place Dauphine.

O altă zonă întunecată: vizitele lui săptămânale la Solenn, instituția medicală din Arondismentul al XV-lea specializată în îngrijirea adolescenților abuzați. În ciuda eforturilor sale, detectivul care l-a urmărit nu a izbutit să afle identitatea tânărului pacient vizitat de Beaumont.

Archibald închise gânditor dosarul. Absorbit de biografia lui Martin, uitase să îşi aprindă țigara.

În orice caz, Effie avusese dreptate: polițistul acesta era altfel decât ceilalți.

*

Martin simți o cum o limbă micuță şi băloasă îi gâdilă fața.

— Mandoline! Lasă-mă în pace!

Dar cockerul englez nu părea dispus să îl asculte. Aşa că Martin sfârşi prin a se juca minute bune cu cățeluşa. Mandoline era o adevărată pacoste: nu suporta singurătatea şi rodea tot ce-i cădea sub lăbuțe. O adunase din stradă, după o percheziție la un tăinuitor din Montparnasse. Tipul se făcuse nevăzut de zile bune, abandonându-şi câinele, care se dădea de ceasul morții, urlând în fața porții. Martin o îmbarcase în maşină, cu gând să o ducă la refugiul de la SPA Orgeval. În jumătate de oră de drum, Mandoline izbutise performanța să îşi umple lesa de bale şi să lase păr peste tot. Cu toate astea, când au ajuns în parcare, i-a jucat ca la carte scena cu suspinele şi privirile triste, iar el s-a lăsat păcălit…

Se uită la ceas: trecuse de amiază. Martin se ridică şi traversă fostul atelier, îndreptându-se spre colțul afectat bucătăriei. Etajul era conceput, pe toată lungimea lui, ca un pod luminos. Fără a fi chiar un talmeş-balmeş, spațiul era „decorat” într-un mod eclectic şi amestecat, care traducea perfect personalitatea locatarului. Pe o bibliotecă din lemn cernit, o colecție de benzi desenate japoneze zăcea lângă clasicii din biblioteca Pléiade, romanele marilor scriitori ruşi se amestecau cu albumele lui Sempé[25], în vreme ce o figurină

războinică Darth Vader amenința cu sabia laser un Tintin[26] din rășină, ieşit parcă direct din *Lotus bleu*[27].

Într-un colț al încăperii, la picioarele ultimei sculpturi a lui Henry Hudson – chipul unei tinere fantomatice care răsărea dintr-un bloc de marmură – o consolă Playstation se năruia sub greutatea unei grămezi de jocuri video. Pe pereți, afişe ale unor expoziții recente: Modigliani la Palais du Luxembourg, Nicolas de Staël la Centre Georges Pompidou, Picasso la Grand Palais. Lângă bibliotecă, pe etajerele metalice era înghesuită o colecție de DVD-uri: operele integrale ale lui Hitchcock, Truffaut, Lubitsch, Kubrick, Tarantino, zeci de seriale americane descărcate la negru de pe rețele P2P, câteva filme din Hong Kong, câteva porno…

Martin deschise uşa frigiderului şi îşi luă o cutie de Cola Zero şi o tăviță de unt. Găsi în dulap câteva felii moi de pâine şi îşi pregăti patru tartine specialitatea lui: jumătate Nutella, jumătate lapte concentrat. Între două îmbucături dulci, înghiți un comprimat de Effexor şi unul de Veratran: un coctail uşor de antidepresive şi anxiolitice pentru a reduce la tăcere zgomotele din copilărie, frisoanele, fantomele trecutului şi teama zilei de mâine. Da, fireşte, mult mai bine ar fi fost să îşi tragă bascheții şi să se ducă la alerge o oră, dar nu era într-un din zilele lui virtuoase. Mâncând, îşi porni iPod-ul conectat la boxe şi programă o listă eteroclită de melodii.

Era frumos. Lumina orbitoare care poleia grădina îl îmbia să se aşeze pe terasă. Înainte de a ieşi, îşi trase un tricou care acoperi cu totul „steaua care răsărea deasupra dunei”, desenul tatuat sub clavicula lui, cel de pe ultima pagină a *Micului Prinț,* „cel mai frumos şi cel mai trist din lume”, căci pe acolo apăruse copilul în lume şi tot pe acolo dispăruse.

Îşi puse laptopul şi cutia începută de coca-cola pe o măsuță din fier. Cufundat în gânduri, porni computerul, amintindu-şi de întâmplările din ajun. Monitorul său avea mare nevoie de curățenie. Ecranul era plin de documente şi articole descărcate. Dar, cu toată dezordinea asta, un icon mai strălucitor decât altele îi sări imediat în ochi. Dosarul, ilustrat

cu o Cruce a Sudului, se numea sobru: ARCHIBALD. Făcu clic pe icon şi avu acces la zecile de gigabiți de date care compilau toate informațiile adunate despre McLean: articole de presă scanate, comunicate ale Interpolului, rapoartele detaliate ale furturilor comise pe teritoriul francez, descrieri şi imagini ale lucrărilor furate, filme de actualitate. Undeva, în măruntaiele calculatorului ăstuia, se afla secretul lui Archibald McLean. Toate aceste furturi aveau un sens ascuns. Martin era sigur de asta. Punctul slab al „regelui hoților" nu ținea de tehnica lui, ci de motivația furturilor. Ce-l punea în mişcare pe McLean? Martin nu îl va putea aresta niciodată dacă nu va afla mai întâi răspunsul la această întrebare.

Descurajat de amploarea sarcinii, se întoarse în casă. Se trânti pe pat şi, dintr-un plic de carton, trase două foițe de țigară pe care le umezi şi le lipi. Apoi îşi luă pachetul de Dunhill şi scoase o țigară pe care o desfăcu, pentru a recupera tutunul. În sfârşit, din rezerva personală, luă un mic beţigaş de canabis împachetat în hârtie din aluminiu. Îi dădu foc la un capăt cu bricheta şi împrăştie scrumul deasupra tutunului. Tocmai când era pe punctul de a-şi aprinde țigara cu drog, o forță invizibilă îl împinse să se întoarcă pe terasă şi să se aşeze din nou în fața calculatorului. Archibald era mai puternic decât drogul.

Martin îşi făcu mai întâi o cafea, apoi începu să parcurgă metodic documentele pe care le citise deja de zeci de ori. Spera ca, în lumina recentei întâlniri cu McLean, să găsească un indiciu, o pistă pe care înainte se putea să o fi neglijat. Cariera hoțului se întindea pe aproape douăzeci şi opt de ani şi era punctată de un impresionant număr de lovituri de mare maestru:

1982 – Primul furt cunoscut al lui Archibald: jaful de la Lloyd's Bank, din plin centrul Londrei, una dintre cele mai mari lovituri date vreodată în Marea Britanie. A fost pentru

prima oară când şi-a lăsat la locul faptei celebra carte de vizită împodobită cu Crucea Sudului.

1983 – Paris: o serie de furturi la cei mai celebri bijutieri din Place Vendôme: Cartier, Van Cleef & Arpels, Boucheron. Numere de deghizare demne de Fregoli{28} şi o pradă fabuloasă.

1986 – Muzeul Național al Suediei. Cinci minute i-au fost suficiente pentru a pune mâna pe două tablouri de Renoir şi un Watteau.

1987 – Muzeul Guggenheim, New York: furtul unui Kandinsky şi al unui Modigliani.

1990 – Anvers: înarmat cu un paşaport fals, Archibald reuşeşte să câştige încrederea unei angajate a băncii negustorilor de diamante. Tânăra i-a dat un permis de acces VIP la sala seifurilor, permițându-i astfel să facă nevăzute treizeci de diamante albastre care valorau un fleac de douăzeci de milioane de dolari.

1993 – Paris: a pătruns în reşedința din oraş a lui Pierre Berès, cel mai mare librar din lume, şi a ieşit cu bijuteria bibliotecii lui, cartea perfectă: un exemplar original din *Un anotimp în infern,* cu dedicația poetului: „Lui Paul Verlaine, A. Rimbaud”.

1998 – Boston: cel mai mare furt de opere de artă, din toate timpurile, de pe teritoriul american. McLean a făcut o razie la Fundația Rebecca Stewart: două Rembrandt-uri, un Velazquez, un Manet, un vas chinezesc din timpul dinastiei Ming, precum şi un bronz de Rodin. O pradă estimată la trei sute de milioane de dolari. Nici până în prezent FBI-ul nu a clasat cazul, iar procurorul general al Bostonului repetă la toate conferințele de presă că nu se va pensiona până ce nu va pune mâna pe McLean.

2001 – Din seiful unei bănci din Philadelphia, pune mâna pe *One Cent Magenta* din 1856: unul dintre cele mai scumpe timbre din lume, un dreptunghi de hârtie care cântăreşte mai puțin de un gram şi abia dacă are un centimetru. Graalul filateliştilor.

2005 – Furtul pe care Anglia nu i-l va ierta niciodată. McLean umileşte familia regală pătrunzând în castelul de la Balmoral, reşedința de vară a reginei, şi ieşind cu Vermeer-ul preferat al suveranei, precum şi cu o duzină de schițe de Leonardo da Vinci. Dând cu tifla Scotland Yard-ului, Archibald îşi permite luxul de a le lăsa un mesaj pe perete: „Acum n-aveți decât să vă jucați de-a Sherlock Holmes!”

2007 – Anul miliardarilor francezi: mai întâi este „călcat” François Pinault, pe care îl desparte de un Andy Warhol de la Palazzo Grassi din Veneția. Urmează apoi Bernard Arnault, jefuit de un frumos Basquiat.

Absorbit de munca lui, Martin avu nevoie de câteva secunde bune până să îşi dea seama că bătea cineva la uşă.

— Intrați! strigă el, strecurându-şi țigara cu canabis în buzunar.

*

Archibald coborî din micul ascensor de sticlă care ducea direct în camera lui. Cabina principală ocupa cea mai mare parte a punții superioare. Mobilată în stil Art déco, era mai călduroasă decât salonul, avea şemineu şi un mobilier geometric, încrustat cu abanos şi sidef.

Archibald se instală la masa de lucru. Pe neaşteptate, îl copleşi o tristețe grea. Cu pleoapele închise, îşi frecă tâmplele, încercând să alunge un început de migrenă. După toate furturile de anvergură îl cuprindea un fel de moleşeală, ceva în genul *baby-blues*[29]. Dar de data asta era altceva, niciodată nu fusese aşa de epuizat; fu nevoit să facă un efort serios ca să-şi țină ochii deschişi. În mijlocul biroului, un plic mare era pus la îndemâna lui. Pipăi conținutul, fără a se hotărî să îl deschidă. De douăzeci de ani, în fiecare săptămână, primea acelaşi plic: raportul unui detectiv privat californian, însărcinat cu un filaj foarte strâns.

Desfăcu plicul cu o strângere de inimă şi se cufundă în lectura dării de seamă cu un amestec de curiozitate şi repulsie. În interior, fotografiile unei tinere, precum şi un raport minuțios al programului ei şi date despre persoanele pe care le frecventa. O transcriere a conversațiilor telefonice şi a conținutului mesajelor, diagnosticul unui doctor pe care-l consultase şi lista medicamentelor prescrise. Fotografiile fuseseră făcute la San Francisco şi la Sausalito, un orăşel din golf. În ele, o femeie în jur de treizeci de ani, de o frumusețe sălbatică şi melancolică, dar cu o privire dură şi piezişă.

Ea.

Ca de fiecare dată, Archibald încerca să se convingă pe sine că era pentru ultima oară când încălca intimitatea fiicei sale. Trebuia să găsească puterea de a-i vorbi. Trebuia să treacă de la frică la iubire.

Căci mare era iubirea lui!

Dar de fiecare dată frica avea câştig de cauză.

*

— Dacă o să te mai hrăneşti aşa de prost, vei sfârşi prin a te îmbolnăvi.

Doamna Hudson intră în camera chiriaşului şi, cu un gest hotărât, depuse un platou cu gustări pe măsuța de pe terasă. Bătrâna englezoaică încropise un *English breakfast*[30], specialitatea ei: pâine prăjită cu marmeladă de ceapă, un bol cu *porridge,* tartă sărată cu rinichi, un jeleu tremurător de culoarea grenadinei…

— Hm, miroase frumos, făcu Martin, fără prea mare entuziasm.

Gazda lui nu era tocmai cea mai rafinată femeie din lume, dar îi era recunoscător pentru micile ei atenții. Avea grijă de el cam la fel cum avea grijă şi de ea însăşi.

— Ți-am ridicat poşta şi un pachet care ți-a fost livrat dimineață. Ca să nu te trezesc, mi-am permis să semnez fişa de livrare în locul tău.

Martin îi mulțumi. Poşta lui se rezuma la factura France Telecom şi la publicația trasă în țiplă pe care o edita instituția lui o dată la două luni. Aruncă plicurile fără ca măcar să le fi desfăcut şi se opri asupra pachetului: un Chronopost[31] ce conținea o cutie din lemn de santal marcată.

Martin deschise cutia şi descoperi o sticlă de şampanie culcată în locaşul ei.

Dom Pérignon
Rosé Vintage 1959

Se încruntă şi cercetă cutia în căutarea unei cărți de vizită.

Nimic!

Se întoarse spre ambalajul Chrono: pachetul fusese expediat în ajun, puțin înainte de prânz, de la un birou din Arondismentul al VI-lea. În orice caz, admiratorul secret nu îşi bătuse joc de el. Dom Pérignon era cea mai faimoasă marcă de şampanie din lume. O asemenea sticlă, cu an de producție specificat[32], trebuie să fi costat o avere.

Intuiția îl duse în fața calculatorului, unde intră în programul TREIMA. Fototeca OCBC era unică în lume şi conținea descrierea detaliată şi imaginile a peste optzeci de mii de bunuri culturale furate în Franța şi în străinătate. Grație acestui instrument, un obiect găsit în timpul unei percheziții putea fi imediat identificat şi restituit proprietarului. Martin îşi instalase baza de date a programului pe laptop, în aşa fel încât să îl poată avea cu el pe teren. Introduse câteva date şi, aproape instantaneu, programul îi dădu răspunsul: sticlele fuseseră furate cu un an în urmă, în circumstanțe neelucidate încă, imediat după o licitație. Martin dădu clic pe link-ul care trimitea la un comunicat de presă în care se evoca vânzarea:

Licitaţie record la o vânzare istorică la New York!

În 25 aprilie a avut loc la sediul Sotheby's o excepţională vânzare a unor sticle de şampanie, printre care şi două recipiente istorice de Dom Pérignon Rosé Vintage 1959, adjudecate pentru suma de 84.700 dolari.
Considerat giuvaerul şampaniilor Dom Pérignon, din acest vin mitic au fost îmbuteliate numai trei sute de sticle şi nu a fost niciodată comercializat.
Majoritatea sticlelor au fost consumate în 1971, la faimoasele reuniuni mondene prilejuite de sărbătorile somptuoase organizate cu ocazia aniversării întemeierii Imperiului persan.
De atunci, sticlele vintage au dispărut de pe piaţă, pentru a reveni în forţă cu ocazia acestei vânzări istorice.

Tânărul poliţist nu-şi putea crede ochilor: sticla pe care o avea în fața ochilor valora mai bine de 40.000 de dolari! Continuă lectura cu febrilitate. Despre furtul în sine nu se ştia aproape nimic. Doar un lucru era sigur: când cumpărătorul s-a prezentat să intre în posesia bunurilor, sticlele dispăruseră, fiind înlocuite cu cea mai temută carte de vizită din lumea artei.

Martin rămase o clipă încremenit, paralizat de „cadoul" pe care tocmai îl primise.

În mintea lui se luptau două impulsuri contradictorii. Sigur că sticla aceasta nu îi aparţinea! Era un obiect cu vechime şi greutate, care trebuia restituit proprietarului, dar...

— Pot să vă ofer o cupă, doamnă Hudson?

— Nu te refuz, răspunse bătrâna englezoaică, luând loc pe terasă. Aşa mai uit şi eu de gustul de *sherry*.

Martin desfăcu sticla cu infinite precauţii, curios să afle dacă, după cincizeci de ani, şampania îşi mai păstra bulele.

Ciocni cu doamna Hudson şi duse cupa la buze. Nu fu dezamăgit: vinul era sublim, aveai impresia că bei aur curat sau un elixir de viaţă lungă.

Şi atunci, ca regenerat, Martin înălţă cupa spre cer. Ca un adevărat filosof, îşi spuse că valoarea unui om se judecă şi după calitatea duşmanilor lui.

Pierduse prima partidă, dar lupta era abia la început.

*

Îmbrăcat cu un pulover pe gât, Archibald se duse după Effie, în partea din faţă a celei mai înalte zone a iahtului, amenajată ca sală de sport în aer liber. Cu un prosop în jurul gâtului, englezoaica îşi începuse exerciţiile de mai bine de o oră: haltere, Power Plate, sac de box, bandă de alergare... Archibald îi propuse un aperitiv, dar ea scutură din cap, arătând spre sticla de apă minerală. Hoţul ridică din umeri, dar nu fu uimit. Effie trăia ca o ascetă, interzicându-şi multe dintre plăcerile vieţii: mâncăruri rafinate, vinuri fine, sex facil...

Archibald se instală în fotoliul din răchită, cu faţa spre mare. Aerul era proaspăt, iar soarele la asfinţit împărţea cerul cu norii. Din încleştarea lor ţâşneau dâre de sânge purpuriu şi stacojiu, care îmbrăţişau cerul. Luă sticla de şampanie pusă într-o frapieră alături de el şi zâmbi, verificându-i eticheta:

Dom Pérignon
Rosé Vintage 1959

Deschise sticla cu grijă, îşi turnă o cupă şi ridică paharul în direcţia sud-est.

Acolo unde era Franţa.

Acolo unde era Parisul.

Ciocni cu duşmanul invizibil căruia îi dăduse prima lovitură de spadă.

8
Cheia Paradisului

Viața noastră e o carte care se scrie singură.
Noi suntem nişte personaje de roman care nu
înțeleg întotdeauna prea bine ce vrea autorul.
Julien GREEN

Cinci luni mai târziu
Luni, 20 decembrie, ora 7.00 dimineaţa
Nanterre, sediul OCBC

— Şefule, de data asta ar cam trebui să mă ascultați!

Cu părul vâlvoi, palid şi cu obrazul invadat de o barbă nerasă de câteva săptămâni, Martin încerca să intre în biroul şefului OCBC.

Inflexibil, şeful OCBC stătea ferm în prag, hotărât să nu cedeze în fața subordonatului.

— Nu ai ce căuta aici, Beaumont!

— Trebuie să vorbim.

— Nu avem ce să vorbim. Eşti detaşat la Ministerul Culturii până în februarie.

— Mi-am luat porția de misiuni imbecile. Ştiți unde m-au trimis azi? La Rouen, pentru a face instructajul angajaților de la Muzeul Ceramicii.

— Ei, şi? Sunt sigur că e un muzeu foarte frumos.

— Terminați odată cu bătaia asta de joc şi trimiteți-mă iar pe teren! Acolo mă pot face util.

Polițistul se înfurie:

— Căpitane, singur ai intrat în rahat, şi deocamdată nu am niciun chef să te scot. Şi apoi…

Ezită puțin, după care dădu frâu liber indignării:

— Şi apoi, pune mâna şi te înțoleşte şi tu altfel, ce dracu'! Eşti ofițer de poliție, nu puştan de liceu!

Martin suspină. E drept că nu arăta tocmai răpitor: blugi jerpeliți, nişte bascheți pe trei sferturi rupți, o haină de piele pe care o purta deja de ani de zile, ca pe o a doua piele. Fără a mai vorbi de cearcănele din jurul ochilor, care vorbeau despre o lipsă cronică de somn.

Aceste ultime luni fuseseră tare grele. În ciuda faptului că era tras pe linie moartă, îşi continuase ancheta de unul singur, făcând aproape zilnic turul informatorilor, procedând în această lume a artei precum în cea a drogurilor: le permitea micilor traficanți să prospere, pentru ca, la momentul potrivit, să poată prinde un fir care să-l ajute să distrugă o rețea serioasă. A protestat când i-au fost suspendate codurile de acces informatic, dar, fără a fi un hacker redutabil, s-a descurcat cum s-a priceput şi a piratat o parolă, pentru a avea în continuare acces la baza de date confidențiale, aşa încât să poată urmări în continuare anchetele care îl interesau.

Nopțile şi le petrecea în fața laptopului sau cufundat în cărți. Îşi pusese în ordine toată ancheta despre Archibald, recitise toate documentele disponibile, ba chiar se deplasase pe cheltuiala lui pentru a interoga ipotetici martori din cazuri mai vechi. Dar mai ales devorase lucrări de psihologie şi se întorsese să discute cu psihiatrii care îl scoseseră atât de tare din sărite pe vremea când era la Antidrog. Oficial, o făcea pentru consultații personale; în realitate, pentru a afla mai multe despre psihologia hoțului. Avea o singură obsesie: să se pună în pielea lui McLean, să intre prin efracție în mintea lui. Să devină Archibald.

Hoțul nu mai dăduse niciun semn de viață de mai bine de cinci luni. Gata cu furturile şi cu provocările! Martin s-a simțit destabilizat, văduvit de obiectul muncii sale. Apoi a înțeles: după autoportretul lui Van Gogh, pur şi simplu Archibald nu ştia ce ar putea să mai fure! În logica lui, furturile urmaseră un drum ascendent, fiecare operă furată având menirea să provoace o emoție sau o dificultate suplimentară, procurându-i astfel doza necesară de

adrenalină. Hoțul prefera să aştepte, pândind ocazia potrivită, iar Martin era obligat să facă acelaşi lucru. Tocmai când perioada de aşteptare începuse să i se pară prea lungă, situația s-a deblocat brusc, grație unui anunț al casei de licitații Christie's intrat în contul lui de e-mail la miezul nopții anterioare. Celebra companie anunța o vânzare excepțională şi misterioasă la San Francisco, în ajunul Crăciunului. După patru telefoane şi alte câteva cercetări, Martin a căpătat convingerea că Archibald va lovi din nou. Dar investigațiile lui nu foloseau la nimic dacă Loiseaux nu îl lăsa să plece în Statele Unite!

— Beaumont! O să pierzi trenul spre Rouen!

Martin ridică din umeri. Şeful OCBC introduse câteva monede în distribuitorul de zoaie considerate cafea şi îi întinse un pahar cartonat.

— Reintegrați-mă astăzi şi vă aduc pe tavă cazul vieții dumneavoastră!

Privirea lui Loiseaux licări. Era un polițist bun, un specialist al poliției ştiințifice, fusese unul dintre principalii artizani ai bazei de date franceze cu amprente genetice, pusă la punct imediat după afacerea Guy Georges{33}. Avusese rezultate onorabile în fruntea OCBC, dar niciodată nu se apropiase prea mult de Martin; poate şi pentru că Loiseaux nu era pasionat de artă. Şeful OCBC era mânat de ambiție şi îşi considera postul o simplă treaptă în obținerea unor funcții mai prestigioase.

— Despre ce caz vorbeşti?

— Arestarea lui Archibald McLean.

— Hotărât lucru, ai un fix!

— Fiecare cu damblaua lui.

— Ultima oară ar fi trebuit să mă cauți, Beaumont. Când McLean era în Franța.

— Spuneți odată, vreți să-l arestați sau nu?

În loc de răspuns, Loiseaux deschise uşa biroului. Martin îl urmă, cu laptopul sub braț. Încăperea era rece şi impersonală, un „birou de şef" spațios şi funcțional, amenajat

ca sală de şedinţe. Dincolo de ferestre, Nanterre zăcea sub un cer mohorât. Înecate în ceaţă, turnurile din cartierul Prefecturii te făceau să îţi doreşti să te afli oriunde altundeva. Martin îşi conectă MacBook-ul la retroproiector şi începu să ruleze pe ecranul de proiecţie de perete slide-show-ul pe care-l programase.

Prima imagine reprezenta o vedere din avion a oraşului San Francisco.

Loiseaux se instala în fotoliu.

— Ce-o să mai fure de data asta Archibald al tău? Podul Golden Gate?

— Mai mult de-atât.

Şeful OCBC îşi încrucişă braţele şi îşi ridică, nedumerit, sprâncenele.

— Adică?

— *Cheia Paradisului.*

*

New York
Spitalul Staten Island
Ora 16.00

Cafeneaua spitalului era situată la primul etaj şi domina un părcuşor acoperit de zăpadă.

Archibald McLean, aşezat pe banca unei mese solitare, nu se atinsese de cafea. Cu spatele încovoiat, cu chipul marcat de oboseală, se simţea singur, părăsit, pierdut. De câteva săptămâni, dureri ascuţite îi torturau abdomenul şi spatele. Slăbise, avea un ten îmbâcsit şi cenuşiu şi îşi pierduse cu totul pofta de mâncare.

După ce respinsese în mod repetat ideea, se hotărâse să îşi facă o programare la această clinică, unde în ajun fusese supus mai multor investigaţii. I s-au făcut analize de sânge, i-a fost palpată vezica, i s-a făcut ecografie abdominală, ba chiar i s-a introdus un tub în duoden. I s-au promis

rezultatele şi o primă opinie medicală înainte de sfârşitul zilei. Acum, era lipsit de vlagă, avea amețeli, dureri de cap şi îi venea să vomite.

Şi, mai presus de toate, îi era frică.

În acest sfârşit de după-amiază, sala mare a cafenelei era aproape goală. Fulgii de nea se agățau de ferestre, venind, parcă, în completarea decorațiunilor de Crăciun ceva cam desuete care împodobeau pereții. Lângă tejghea, vocea gravă a lui Leonard Cohen se înălța dintr-un aparat de radio, lovindu-l pe Archibald în plin. Cuprins de emoție, se strădui să bea o gură de cafea, îşi frecă pleoapele şi închise ochii. Cântecul deştepta în el amintiri pe care îşi făcuse obiceiul să le alunge. Imagini însorite, încărcate de nostalgie: California, la începutul anilor 1970. O epocă învolburată, liberă şi tolerantă, care încă vibra de o energie contestatară şi pacifistă.

O paranteză fermecată. Un cuplu de tineri îndrăgostiți zburând într-o decapotabilă.

Valentine…

Fusese vremea hohotelor de râs, a iubirii complice şi a lipsei de griji.

Fusese vremea trupei Pink Floyd, a lui Grateful Dead, a rockului psihedelic şi a San Francisco Sound{34}.

Valentine, luminoasă şi radioasă, avea accent franțuzesc şi un fel aparte de a-i pronunța prenumele.

Fusese vremea mic dejunurilor la pat, a plimbărilor cu barca, a înflăcărării trupurilor, a înflăcărării inimilor.

Valentine, respirația ei, căldura ei, urma sărutărilor ei care îi pecetluia încă buzele…

Valentine, pletele ei despletite, mireasma ei de lavandă, muzica bătăilor inimii ei, harta comorilor desenată de alunițele ei…

O vreme în care fuseseră fericiți.

Apoi viața s-a ofilit, s-a estompat, s-a întunecat şi fericirea s-a infectat cu venin.

Archibald a deschis ochii ca şi cum s-ar fi trezit din somn, tresărind. Se simțea abătut, măcinat de o tristețe abisală care amenința să îl înghită şi împotriva căreia lupta de treizeci de ani. De aceea devenise „Archibald McLean”, hoțul căutat de toate polițiile lumii. Când trăieşti pe muchie de cuțit, eşti obligat să fii mereu la pândă, cu mintea trează. Era singurul expedient pe care a fost în stare să-l găsească pentru a scăpa de fantoma Valentinei.

O arsură intensă iradie dintr-odată în spate şi sub coaste. Se aplecă înainte pentru a-şi ostoi durerea şi fu cât pe ce să scape un țipăt. Cu mâna dreaptă, căută sticluța cu whisky în buzunarul interior al hainei. O destupă şi o duse la buze.

— În locul dumneavoastră nu aş face asta.

Prins cu mâța-n sac, Archibald ridică privirea. În fața mesei stătea un bărbat cu o statură impozantă, cu un dosar cartonat sub braț.

*

— Ce-i această Cheie a Paradisului? întrebă Loiseaux.

— E un diamant, răspunse Martin. Un diamant blestemat şi mitic, înconjurat de mistere şi legende.

Biroul şefului OCBC era scăldat în lumina mohorâtă a zorilor.

Martin apăsă o tastă, iar pe perete apăru imaginea unei pietre prețioase de formă ovală, care arunca luciri de un albastru intens, pigmentat cu umbre cenuşii.

— Are 65 de carate şi o lungime de trei centimetri, precizează tânărul polițist. Dar în special culoarea lui e cea care-i fascinează pe oameni de mai bine de trei veacuri.

Loiseaux fixa ecranul, intrigat de diamantul albastru.

— Piatra are reputația de a aduce ghinion posesorului, îi explică Martin.

— De unde vine?

Slide-show-ul defila în continuare, afişând imagini pe care Martin le comenta:

— Conform legendei, diamantul provine din fabuloasele mine Golconda, din India. Încastrat în statuia unei zeițe, a fost furat dintr-un templu de un contrabandist, Jean-Baptiste Charpentier. Un sacrilegiu pentru care jefuitorul avea să plătească scump.

Colonelul îl invită pe Martin să continue.

— Charpentier aduce diamantul în Europa şi reuşeşte să i-l vândă lui Henric al IV-lea, dar moare sfâşiat de o haită de câini turbați. Cât despre rege, acesta a pus ca piatra să fie şlefuită în formă de inimă şi i-a oferit-o Gabriellei d'Estrées, marea lui dragoste.

Pe ecran apăru portretul unei tinere frumoase, cu bucle aurii şi talie de viespe.

— Câteva zile mai târziu favorita, însărcinată în şase luni, moare în chinuri groaznice. Unii au văzut în asta mâna unui otrăvitor, ba chiar s-a zvonit că a fost sugrumată de Diavolul însuşi, atât de teribile i-au fost chinurile.

— Şi diamantul?

— A fost îngropat cu defuncta, dar a reapărut în mod misterios la gâtul Mariei Antoaneta. Se spune că îl purta în timp ce a fost arestată la Varennes…

— Şi ce s-a întâmplat cu bijuteria în perioada Revoluției?

— Fără doar şi poate, a fost furată împreună cu alte bijuterii ale Coroanei, pentru a reapărea la Londra, în 1860, în posesia unei bogate familii de industriaşi, ai cărei membri vor avea parte, în numai câțiva ani, de cele mai sinistre răsturnări ale norocului: depravare, ruină, sinucideri.

Imaginii unui vechi conac englezesc îi urmă cea a unei arme de foc de odinioară, un puşcoci care i-ar fi putut aparține şi lui Sherlock Holmes.

Acum Loiseaux era captivat cu totul de poveste. Ca într-un roman polițist bun, voia să cunoască urmarea şi îi făcu semn lui Martin să nu se oprească.

— Cheia Paradisului şi-a schimbat cu regularitate posesorul la începutul secolului XX. Un prinț din Europa orientală a oferit-o unei femeiuşti de la Folies Bergère, pe care

a omorât-o în cele din urmă cu un foc de revolver. Iar când sultanul Abdulhamid a pus mâna pe ea, câteva luni mai târziu a pierdut tronul Imperiului Otoman…

— Eşti sigur că toate datele astea sunt atestate istoric? întrebă neîncrezător Loiseaux.

— Cele mai multe, da, afirmă Martin. În anii 1920, piatra a aterizat la bijutierul Pierre Cartier, care a tăiat-o în forma actuală, pentru a o vinde ulterior unui bancher bogat, îndrăgostit nebuneşte de Isadora Duncan.

— Dansatoarea?

— Da, iar ea a primit bijuteria cu numai câteva zile înainte de a-şi afla moartea la Nisa, sugrumată de eşarfa care i s-a prins în spițele roții maşinii ei decapotabile. Cât despre bancher, el şi-a pierdut averea şi s-a sinucis în timpul Marii Crize.

Pe ecran defilau acum articole de ziar care povesteau despre moartea tragică a starului interbelic, urmate de imagini ale Marii Crize din anii 1930: oameni fără adăpost îngrămădindu-se la mesele gratuite, oameni de afaceri ruinați în doar câteva ceasuri aruncându-se de pe acoperişurile clădirilor.

— Şi după aceea?

— Diamantul a ajuns în mâinile omului de afaceri Joe Kennedy, care l-a oferit ca dar de nuntă fiului său cel mare, Joseph, menit încă de la naştere să ajungă într-o bună zi preşedintele Statelor Unite.

— Numai că bombardierul lui Joseph a explodat în 1944 deasupra Canalului Mânecii.

— Întocmai, încuviință Martin. O moarte prematură, care va determina destinul politic al mai tânărului său frate, John Fitzgerald, până atunci un tânăr diletant, cu o sănătate fragilă, preocupat mai curând de femei şi de jurnalism decât de politică…

— Şi JFK chiar a recuperat diamantul blestemat?

— Nimeni nu poate spune cu certitudine, recunoscu Martin. După unii, diamantul albastru ar fi fost găsit la gâtul

lui Marilyn Monroe în noaptea morții sale; după alții, JFK l-ar fi avut în buzunar în timpul asasinatului de la Dallas. În sfârşit, alții se jură că se afla la gâtul lui Carolyn Bessette în 1999, când avionul privat al soțului ei, John-John Kennedy, s-a prăbuşit în Atlantic. Dar nimic nu e sigur.

— Şi cui aparține astăzi diamantul?

— Lui Stephen Browning, miliardarul american, sau, mai bine zis, Grupului Kurtline, al cărui principal acționar este. E un mare fond american de investiții ale cărui acțiuni…

— …Şi-au pierdut o mare parte din valoare, ghici Loiseaux.

În loc de confirmare, Martin afişă pe ecran un grafic care arăta prăbuşirea bursieră a grupului, precum şi un e-mail care anunța viitoarea vânzare la licitație a Cheii Paradisului. Era limpede că sărmanul Kurtline decisese să scape de bijuterie…

— E, totuşi, ceva ce nu pricep: de ce încearcă toată lumea să pună mâna pe diamantul ăsta care e limpede că atrage după sine un întreg cortegiu de nenorociri?

— Cheia Paradisului simbolizează puritatea. Legenda spune că aduce ghinion dacă nimereşte în mâna unui necredincios sau a unui zgârcit. În caz contrar, se spune că e izvor de viață lungă şi noroc.

— Şi ce caută Archibald McLean în toată povestea asta?

— Ascultați-mă, domnule colonel, cei mai mulți experți credeau că piatra a dispărut sau, în orice caz, că nu va mai apărea niciodată pe piață. Are o valoare inestimabilă, iar prețurile vor exploda. După informațiile mele, mulți colecționari sunt gata să dea o avere pe ea. Ruşii, chinezii… cu toții sunt pe fir şi pariez că tranzacția va depăşi 50 de milioane de dolari.

Loiseaux clătină din cap cu un aer neîncrezător. Martin nu îi oferi răgaz să obiecteze:

— Nestemata asta nu e un diamant oarecare: e o legendă, un vis. Iar ăsta e singurul lucru care îl mai interesează acum pe McLean.

— Şi ce dovezi concrete ai?

Martin hotărî să blufeze:

— Nu am nevoie de dovezi: îl cunosc pe McLean ca nimeni altul, simt ce simte şi el, gândesc cum gândeşte şi el. Ştiu că are de gând să fure diamantul ăsta, ştiu cum o va face şi ştiu cum să-l opresc. Puneți-mă în contact cu FBI-ul şi dați-mi voie să mă duc acolo să fac investigații.

— Fără date concrete, nici nu se pune problema, doar o ştii foarte bine.

— Dar cei de la echipa Art Crime ne cunosc, nu i-am ajutat anul trecut cu afacerea furtului acelui Hopper, când am acceptat ca un agent FBI să colaboreze la ancheta noastră?! Ştiu că suntem profesionişti!

Loiseaux scutură din cap:

— Asta nu are nimic de-a face cu discuția noastră, atunci aveam dovezi: înregistrări telefonice, fotografii, filaje… De data asta nu avem decât basme!

O tăcere grea se lăsă peste cei doi bărbați. Cu aerul lui de adolescent întârziat, Martin se aşează cu fundul pe biroul de sticlă al şefului şi, cu un gest provocator, îşi aprinse o țigară.

Locotenent-colonelul se uită la Martin cu indulgență. În dimineața asta, comportamentul secundului nu izbutea nici măcar să îl agaseze. Nu simțea decât o tristețe amestecată cu o umbră de mânie.

— După ce naiba alergi, pe toți sfinții! explodă el.

Întrebarea pluti în aer, amestecându-se cu fumul de țigară. Loiseaux insistă:

— Chiar dacă vei izbuti să îl arestezi pe McLean într-o bună zi, ce crezi că va schimba asta pentru tine? Să nu cumva să-ți închipui că arestarea lui va rezolva fie şi cea mai neînsemnată dintre problemele vieții tale!

Martin contraatacă.

— Şi dumneavoastră, domnule colonel? După ce alergați?

— Eu nu mai alerg, nu mai caut, eu am găsit! Şi, de la o anumită vârstă, miza jocului e să păstrezi ceea ce ai deja.

— Şi dumneavoastră ce-ați găsit?

— Ceea ce ar trebui să caute toată lumea: jumătatea care-mi lipsea.

Martin nu avea niciun chef să afle mai multe. Cunoştea zvonurile: Loiseaux îşi părăsise recent soția şi copiii şi se mutase cu o tânără care avea grad de locotenent, o fată abia ieşită de pe băncile şcolii de poliție. Criza vârstei a doua? Iluzia pasiunii? Iubire adevărată?

Se gândi la Karine, la mesajele pe care fata i le lăsase pe robot şi cărora nu le dăduse curs. Ea să fie *jumătatea lui*? Nu, era sigur că nu. Dar expresia se insinua în el asemenea veninului după o muşcătură de şarpe, împrăştiindu-i cristale de gheață în vene şi fisurând zidul de piatră care îi proteja inima. Preț de o secundă, simți că se pierde cu firea, ca prins de-o amețeală puternică.

Închise ochii şi se trezi cu cincisprezece ani în urmă, într-o dimineață ploioasă de vară, în fața terminalului de pe aeroportul din San Francisco. Plete ude care se amestecau cu ale lui, ochi verzi, scânteind în ploaie, şi o voce care îl implora: „Mai rămâi!”

Mai rămâi!

*

New York
Cafeneaua spitalului Staten Island

Doctorul Garrett Goodrich se aşează în fața lui Archibald McLean.

Întinse pe masă mai multe dosare care conțineau rezultatele analizelor prin care trecuse.

În ciuda avertismentului doctorului, Archibald ridică sticla cu whisky şi trase un gât zdravăn din prețiosul nectar, mai mult din sfidare decât de poftă. Nimeni nu-i dăduse vreodată un ordin, şi nu era cazul ca treaba asta să înceapă azi. Înşurubă capacul sticlei argintii şi îl privi drept în ochi pe Goodrich.

Cei doi bărbați semănau: aceeaşi vârstă, aceeaşi constituție, nu neapărat înalți, dar bine făcuți. Amândoi aveau carismă şi o prezență care nu putea fi trecută cu vederea.

— Ei, cum stau, sunt pe moarte, nu?

Din obişnuință, Archibald căuta o confruntare deschisă şi directă.

Goodrich îi susținu privirea. Simțea o stranie simpatie pentru acest pacient care i-ar fi putut fi frate, prieten, alter ego… Ce şi-ar fi dorit dacă ar fi fost în locul lui: o aburealã plină de chestii zaharisite sau adevărul cel mai crud? Optă pentru a doua soluție.

— Aveți o tumoare la pancreas care s-a extins deja la ganglionii limfatici şi la ficat.

Archibald încasă lovitura fără să se clintească. Goodrich continuă:

— Extinderea o face inoperabilă şi trebuie să recunosc că arareori mi-a fost dat să văd ceva mai păcătos. Pentru a vă atenua durerile abdominale, am putea încerca o chirurgie derivativă sau chimioterapie, dar mă îndoiesc că ar fi mai eficiente decât simpla administrare de analgezice. Dacă mă întrebați de date sau de probabilități, vă răspund că şansele dumneavoastră de a supraviețui mai mult de trei luni sunt aproape nule.

Archibald închise ochii şi simți că inima începe să i se încingă. Măcar acum lucrurile deveniseră clare: era cu spatele la perete, obligat să dea o ultimă luptă a cărei mizã o cunoştea prea bine.

Câteva minute bune, cei doi bărbați s-au privit îndelung, fără a scoate o vorbă. Apoi Garrett Goodrich s-a ridicat, s-a dus la bar şi a cerut un pahar gol. S-a întors, s-a aşezat la masă şi şi-a turnat un strop de whisky, pentru a bea şi el împreună cu pacientul.

Archibald îşi dădu seama că bătăile inimii i s-au mai domolit, în mod ciudat, acest diagnostic crepuscular îl

eliberase de spaimă: teama de ce poate fi mai rău e mult mai teribilă decât certitudinea răului.

Duşmanul adevărat e teama.

Întotdeauna.

9
Domnişoara Ho

El plângea cu lacrimi de sticlă,
Care răspândeau o muzică
Îngerească şi fantomatică
Ori de câte ori atingeau pământul.
Michel POLNAREFF

Gara Saint Lazare
Ora 20.10

Expresul de la Rouen a ajuns cu o întârziere de jumătate de oră. Grevă? O problemă tehnică? Incidente pe parcurs? Dezamăgit şi ostenit, Martin nu şi-a mai bătut capul să înțeleagă ce se întâmplase.

A coborât pe peron printre primii. Cu mâinile în buzunarele hanoracului, cu gluga trasă pe cap, cu iPod-ul protector dat la maximum urlându-i în urechi, s-a strecurat prin mulțime, grăbit să părăsească decorul urban şi înghețat al gării.

Când a ajuns pe la mijlocul scării rulante, a simțit în chip nedesluşit că se ținea cineva prea aproape de el, aşa că a întors capul şi a văzut o asiatică uriaşă, clădită ca un luptător de sumo. Strânsă ca-n chingi într-un costum italienesc şi împodobită cu ochelari negri, părea coborâtă direct din filmele lui John Woo.

Apoi, din spatele trupeşei luptătoare răsări o siluetă felină. O femeie încă tânără, îmbrăcată cu un trenci strâns în talie, cu un aer de regină, coborî o treaptă pentru a ajunge lângă tânărul polițist. Cufundat în etanşa lui bulă muzicală, Martin nu putu decât să îi citească pe buze:

— *Good evening, mister Beaumont!*

Îşi scoase căştile şi-şi miji ochii. Chipul ei îi amintea vag de cineva.

— Moon Jin-Ho, se prezentă, întinzându-i mâna.

„Domnişoara Ho! «Pantera din Seul»!”

— Cred că avem multe să ne spunem, domnule Beaumont. Îmi permiteți să vă spun Martin?

„Multe să ne spunem?…”

Martin se încruntă. Se holbă îndelung la mâna întinsă a coreenei înainte de a se hotărî să o atingă.

— Spune-mi, te rog, pentru liniştea mea, rosti femeia, apropiindu-se şi mai mult de el, ți-ai pierdut cumva graiul?

Martin nu schiță nici măcar un surâs. Ştia că, dincolo de farmec şi amabilitate, se ascundea o doamnă de fier cu o ambiție fără limite. Domnişoara Ho era o celebritate în lumea polițiştilor. Presa începuse să vorbească despre ea cu cinci ani în urmă, pe când lucra la Biroul procurorului general din cadrul poliției din Seul. În fruntea unei brigăzi formate din cincizeci de anchetatori, reuşise să decapiteze triadele şi să bage la răcoare principalii capi ai Jopok, mafia coreeană. O operațiune „cu mâinile curate” care curățase Seulul de o bună parte din rețelele criminale ce controlau prostituția şi jocurile ilegale prin şantaj şi intimidări. Acest succes făcuse din ea o eroină, dar o şi condamnase să-şi trăiască toată viața sub protecția unei gărzi de corp, căci triadele juraseră că-i vor lua capul. Martin ştia că acum lucra pentru filiala americană a Lloyd’s Brothers, unul dintre cele mai mari grupuri de asigurări din lume.

— Acordă-mi o cină, îi ceru coreeana. O cină pentru a te convinge.

— De ce anume să mă convingeți?

— Ai o voce foarte frumoasă.

— De ce anume să mă convingeți? repetă Martin.

— Să lucrezi pentru mine.

— Nu lucrez pentru nimeni, spuse el, scuturând din cap.

— Lucrezi pentru un stat care nu-ți recunoaşte meritele.

Martin se întoarse spre femeie. Gara era plină de oameni, dar statura luptătoarei de sumo le servea drept paravan şi îi proteja de mulțime.

— Vino să lucrezi *cu* mine, nuanță coreeana. Poate că amândoi am avea o şansă…

— Ce şansă?

— Să-l prindem pe Archibald McLean.

*

Bentley-ul cu geamuri fumurii tăie succesiv Rue Saint Lazare şi Boulevard Haussmann, apoi o luă spre Place de la Concorde. Interiorul maşinii mirosea a nou. La volan, mastodontul cu ochelari negri conducea cu o uimitoare delicatețe, ascultând o versiune epurată a unei mese de Bach. Pe bancheta din spate, Martin, pierdut în gândurile lui, contempla fără a vedea prea bine miile de beculețe albăstrui care scânteiau ca nişte cascade azurii în arborii ce străjuiau Champs Elysée. Aşezată alături de el, domnişoara Ho îl privea pe furiş. Zăbovi asupra părului prea lung, asupra bărbii nerase de trei zile, asupra glugii cu bordură din blană a hanoracului kaki, pe care nu-şi dăduse osteneala să şi-o dea jos, asupra anchiorului puloverului care lăsa să se întrezărească un tatuaj melancolic, asupra pansamentului lipit lângă buză. I se păru că aduce cu un tânăr prinț al oraşului, trist şi rătăcit, care degaja o frumusețe incertă, deopotrivă romantică şi *hardcore.* Preț de o secundă, izbuti să îi surprindă privirea. De un albastru deschis, ochii lui aveau o putere de atracție asemănătoare cu aceea a anumitor bărbați care au renunțat să mai încerce să placă şi să seducă, dar aveau şi o lucire care te lăsa să ghiceşti o inteligență scăpărătoare.

Maşina traversă Sena şi viră la dreapta, pe Quai d'Orsay, apoi îşi continuă drumul pe Quay de Branly şi pe Avenue de Suffren.

Domnişoara Ho îşi dădu seama că i se făcuse frig. Înfruntase cei mai duri criminali, obținuse condamnarea la moarte a celor mai sângeroşi şefi de bandă, fusese urmărită ani de-a rândul de ucigaşi pe care mafia îi pusese pe urmele

ei. Totuşi, în maşina asta, alături de bărbatul ăsta, începuse să i se facă frică. Teamă de ea însăşi, de tulburarea care o copleşise dintr-odată, neaşteptată şi copleşitoare. Era plătită cu o avere pentru capacitatea ei de a citi oamenii, de a le descoperi slăbiciunile, de a le ghici cicatricele. Teoretic, îl cunoştea pe Martin pe de rost. Compania de asigurări pentru care lucra îl pusese sub urmărire pe tânărul poliţist de luni bune. Domnişoara Ho îi analizase dosarul din scoarţă-n scoarţă, îi citise e-mailurile, intrase în computerul lui, îi ascultase convorbirile telefonice private şi personale. Crezuse că va păşi pe un teren sigur, cunoscut, dar nu prevăzuse efectul magnetic pe care tânărul poliţist îl va exercita asupra ei.

Închise câteva clipe ochii, luptând pentru a înăbuşi acea dorinţă pe cale de a se naşte. Ştia că, de cele mai multe ori, sentimentele erau mai distructive şi mai periculoase decât un glonţ de 9 mm sau decât lama tăioasă a unei săbii.

Bentley-ul se opri aproape de Champ de Mars. Luptătoarea de sumo deschise portiera şi o trânti în spatele lor.

Era frig. Mercurul termometrului flirta cu gradaţia zero, iar vântul aducea cu el un amestec de stropi de ploaie şi fulgi de zăpadă.

— Sper că nu suferi de vertij, spuse ea, arătând spre silueta metalică a Turnului Eiffel, luminată în albastrul Europei[35].

În căutarea unei iluzii de căldură, Martin îşi aprinse un Dunhill şi slobozi un rotocol sidefiu de fum.

— Din contra, îmi place să stau agăţat deasupra vidului, afirmă el sfidător.

*

Martin se lăsă condus de coreeană în piaţeta Turnului Eiffel, apoi pe sub paravanul care ducea la intrarea privată a Restaurantului Jules Verne[36]. Ascensorul îi duse la al doilea etaj al frumoasei structuri pe care francezii o numesc,

„Doamna de Fier”, acolo unde era ascuns celebrul restaurant. Şeful de sală îi îndrumă prin încăperea care urma contururile celor patru stâlpi ai turnului, desenând un fel de cruce de Malta.

Mochetă cafenie, pian discret, fotolii cu design italian, o panoramă care îți tăia răsuflarea: locul era absolut magic. Masa lor dădea spre spectaculos iluminatul Trocadero.

Au comandat rapid, apoi domnişoara Ho a scos din geantă un plic dreptunghiular de culoarea nisipului, pe care i l-a întins interlocutorului.

Polițistul îl deschise. În interior, doar un cec pe numele lui, provenind de la compania de asigurări Lloyd’s Brothers. Suma înscrisă pe filă era de 250 000 euro.

Salariul pe zece ani al unui polițist!

*

Martin *(împingând cecul)*: Ce vreți, de fapt?

Domnişoara Ho: Consideră-l un avans. O primă de instalare pentru a te face să părăseşti poliția.

(Martin nu răspunse. Se uita buimac la somonul lui marinat, cu „lămâie, caviar şi vodcă”, în timp ce ea se desfăta cu fiecare înghițitură din scoicile Saint Jacques la grătar.)

Martin: Ce aşteptați de la mine?

Domnişoara Ho: Ți-am spus. Vreau să mă ajuți să-l prind pe Archibald.

Martin: De ce eu?

Domnişoara Ho: Pentru că eşti singurul polițist din lume care i-a văzut chipul şi care l-a avut în cătarea armei. Pentru că ai pierdut nopți întregi încercând să intri în mintea lui şi pentru că eşti aproape sigur că viața dumitale e inextricabil legată de a lui…

Martin: Ce vă face să spuneți asta?

Domnişoara Ho *(ducând la buze o cupă cu şampanie rosé):* S-o spunem pe şleau, Martin: ştiu totul despre dumneata – ce măsură avea bunică-ta la sutien, prenumele învățătoarei din

şcoala generală, cel mai neînsemnat dintre rapoartele tale de serviciu, marca de hârtie a foițelor din care îți rulezi țigările cu iarbă, lista site-urilor tale porno preferate…

(Bărbatul nu-şi putu reprima un zâmbet. De câteva săptămâni îşi dăduse seama că e filat şi că în calculatorul lui fusese instalat un soft de supraveghere. Crezând că e vorba despre o anchetă de la IGS, se străduise să protejeze esențialul: Nico, micuța Camille şi dosarul lui secret despre Archibald. Coreeana îşi închipuia că-l cunoaşte, dar era departe de a avea habar de singurele lucruri care contau cu adevărat în viața lui.

Ea îi ghici disprețul, îşi dădu seama că nu se afla pe drumul cel bun şi că nu va reuşi să îi obțină colaborarea intimidându-l. Aşa că puse pe masă şi ultima carte.)

Domnişoara Ho: îți imaginezi că ştii totul despre Archibald, dar e fals.

Martin *(impasibil)*: Vă ascult.

Domnişoara Ho: Pentru tine, McLean e un hoț de geniu. Pentru noi, e un răpitor.

(Martin se încruntă.)

Domnişoara Ho: Oficial, răpirea operelor de artă nu există, căci o recunoaştere oficială ar duce la explozia acestui gen de practici. În mediul nostru, e un subiect tabu şi nimeni nu va încălca legea tăcerii: nicio companie de asigurări, niciun director de muzeu nu va admite vreodată că a plătit o răscumpărare pentru a recupera un tablou.

Martin *(dând din umeri):* În realitate, ştiu şi eu că altfel stau lucrurile…

Domnişoara Ho: Da, iar McLean a devenit maestru în genul ăsta de exerciții: cu excepția câtorva tablouri de care nu a vrut niciodată să se despartă, negociază cu regularitate cu companiile de asigurări pentru a restitui operele, contra unor sume foarte consistente. Dar şi mai uimitoare e întrebuințarea pe care o dă acestor bani…

(Ea tăcu, creând intenționat un moment de suspans. Martin se strădui să rămână neclintit, prefăcându-se că se delectează

cu racii prăjiți cu trufe, care tocmai îi fuseseră aduşi. Apoi se uită la ea ca şi cum ar fi privit o operă de artă dintr-un muzeu. Pielea femeii era uimitor de luminoasă, aproape rozalie. Înaltă şi suplă ca un manechin, purta o fustă învoaltă neagră şi o cămaşă albă, care o făceau să semene în egală măsură şi cu Audrey Hepburn, dar şi cu Gong Li[37].)

Domnişoara Ho: Conform IRS[38], Archibald a pus la punct un sistem sofisticat de societăți-paravan pentru a spăla banii rezultați în urma fărădelegilor lui, bani ale căror urme au fost găsite în contabilitatea unor societăți umanitare.

(Fulgii de nea dansau în vârtejuri la câțiva centimetri în fața lor, înainte de a se lovi de pereții din sticlă. Ea vorbea în continuare, dar Martin nu o mai asculta. Aşadar, Archibald era un soi de Robin Hood modern, care îşi folosea pasiunea pentru artă în scopuri caritabile! În mintea lui se bulucesc zeci de ipoteze care ajung, toate, la aceeaşi întrebare: Pentru ce păcat încearcă hoțul să se facă iertat?)

Domnişoara Ho: Cunoşti compania Lloyd's Brothers?

(Martin încuviințează din cap. Lloyd's Brothers e un actor major în lumea artei: un fel de conglomerat de companii de asigurări care, în decursul anilor, pentru a-şi întări o poziție de monopol, izbutise să îşi înghită principalii concurenți, punând mâna pe toate contractele mari de pe piață.)

Domnişoara Ho: De cinci ani, Lloyd's Brothers alocă cea mai mare parte a primelor sale pentru a acoperi nelegiuirile săvârşite de Archibald.

Martin *(dând din umeri)*: Asta e problema voastră, nu a mea…

Domnişoara Ho: Anul ăsta, dată fiind îndesirea loviturilor date de McLean, grupul s-a trezit într-o situație financiară delicată, fiind obligat să umble la rezerve pentru a acoperi zecile de milioane de euro…

Martin: Asta e, ce să-i faci, criza nu iartă pe nimeni…

Domnişoara Ho *(încercând să îşi stăpânească nervii):* Nu mai putem tolera asta, iar FBI-ul nici atât! Lucrăm mână-n

mână cu agenții federali şi suntem hotărâți să reglăm problema Archibald *definitiv.*

Martin: Tare mi-ar plăcea să aflu cum aveți de gând să procedați.

Domnişoara Ho: Compania noastră a acceptat să asigure un diamant faimos, Cheia Paradisului, care va fi scos la licitație la San Francisco. Ca şi dumneata, cred că Archibald va încerca să pună mâna pe el, dar de data asta va fi un furt ratat, pentru că vei fi acolo pentru a-l împiedica…

(Şi, fără a-i da răgaz să spună ceva, puse pe masă un bilet de avion.)

Domnişoara Ho: Lucrez în strânsă legătură cu agenții federali americani şi aş vrea să fii partenerul meu în această misiune. Fie că vei accepta, fie că nu, ai un sfert de oră pentru a-mi da răspunsul. După aceea, oferta cade.

(Martin privi biletul: era un drum dus spre San Francisco, pentru poimâine. Aşadar, asiatica acționa în forță: fără doar şi poate, acesta era genul de pariu pe care era obişnuită să-l câştige, dar tânărul polițist avea un as în plus în mânecă.)

Martin: Vreau o acreditare din partea FBI pentru a putea purta armă pe pământ american, cu o derogare care să mă abiliteze să îl rețin eu însumi pe Archibald McLean.

Domnişoara Ho: Nu, e imposibil.

Martin: În țara aia totul e negociabil, asta e forța şi slăbiciunea ei, o ştiți la fel de bine ca şi mine.

Domnişoara Ho: Imposibil!

Martin: Ascultați-mă bine: puteți mobiliza FBI, IRS, chiar şi armata americană, dacă vreți, şi tot nu veți izbuti să-l arestați pe McLean, câtă vreme nu aveți habar cine e cu adevărat. Nu cunoaşteți nimic, nici din trecutul, nici din motivațiile lui. Nu aveți niciun punct solid de care să vă agățați, niciun element biografic serios. În vreme ce eu…

(Scoase din buzunar o punguță din plastic transparent, din cele folosite la recoltarea probelor.)

Martin: Am ceea ce voi nu veți avea niciodată: amprenta lui Archibald!

(Domnişoara Ho îl privi cu un aer neîncrezător. Bărbatul explică.)

Martin: Acum şase luni mi-a trimis o sticlă de şampanie. Un fel de provocare, poate un joc. Oricum, a lăsat pe etichetă o amprentă clară. O amprentă care nu a fost înregistrată în nici un dosar şi pe care doar eu o cunosc. Am efectuat deja o cercetare în Fişierul automat al amprentelor digitale, dar trebuie încercat şi în Eurodac şi, mai ales, în IAFIS, baza FBI-ului.

(Femeia întinse o clipă mâna, ca şi cum ar fi sperat că Martin îi va da ei punguța. Apoi privirile lor se înfruntară vreme de câteva secunde, înainte ca tânărul polițist să îi propună un ultim târg.)

Martin: Amprenta, pentru acreditarea din partea agenților FBI de a-l reține eu însumi pe Archibald în Statele Unite. *(Se ridică de la masă fără să fi gustat sufleul de ciocolată amăruie şi o avertiză:)* Nu vă dau un sfert de oră de gândire. Aveți cinci minute.

10
Vârtejul vieţii

Şi atunci am intrat amândoi
În vârtejul vieții,
Am continuat să ne învârtim
Amândoi înlănțuiți,
Amândoi înlănțuiți…[39]
Muzica: Georges DELERUE,
Versuri: Cyrus BASSIAK (Serge REZVANI)

Turnul Eiffel
Restaurantul Jules Verne
Ora 22.03

Condus de şeful de sală, Martin se îndreptă spre ieşirea din restaurant, dar mai întâi trecu prin faţa uşilor mari, vitrate, care ascundeau bucătăriile. În acest templu al luxului, nici măcar un electron nu era lăsat de capul lui, dar, disprețuind orice regulă, pătrunse în perimetrul interzis, deschise frigiderul barului şi înşfăcă o cutie de Cola Zero înainte de a părăsi sala.

Coborî cu ascensorul, îşi trase până sus fermoarul hanoracului şi îşi puse căştile: acelaşi rap agresiv şi tăios pe care-l asculta în anii 1990, când era licean, apoi student, aceleaşi cântece devenite melodii *cult* odată cu trecerea anilor: „J'appuie sur la gâchette", „Paris sous les bombes", „Pose ton gun"…[40] Asta era muzica lui: cea a unui copil din mahalalele din Essonne, acel *freestyle* al mâniei care ba exploda, ba se stingea. În orice caz, muzica unui tip care n-avea ce căuta într-un restaurant pentru turiştii aflați în luna de miere.

*

Pe Champ de Mars, aerul era înghețat. Martin îşi frecă mâinile pentru a le încălzi şi făcu vreo câțiva paşi pe Quay Branly. Atras irezistibil de fluviu, ajunse la podul Iéna, care lega Turnul Eiffel de Trocadero. Acolo, pe malul Senei, privirea lui se pierdu în baletul şlepurilor şi al luminilor care scânteiau ca nişte licurici. Fulgii continuau să danseze în aer, dar îşi schimbaseră aspectul: nu mai erau mari şi pufoşi, ci aveau finețea pudrei de cocaină.

Scoase din buzunar biletul de avion pe care avusese grijă să nu-l lase pe masa restaurantului.

San Francisco…

La simpla evocare a numelui oraşului, se cutremură, cuprins de frisoane. O senzație ambivalentă, mai întâi toropeala înşelătoare a nostalgiei, apoi un val devastator care îl obligă să lupte din toate puterile ca să nu piardă controlul.

Din nou sentimentul ăsta sfâşietor al vidului care măcina în gol amintirile celor câteva zile mitizate ale acelei veri de demult, protecția oferită de brațele Gabriellei, singura dată când avusese impresia că ea şi el sunt un singur suflet.

De ce e iubirea un drog aşa de puternic?

De ce suferi atât de mult când iubeşti?

Muzica unei flaşnete îl readuse cu picioarele pe pământ. Recunoscu melodia antrenantă a minunatului film al lui Truffaut, îşi aminti chiar şi de titlul ei – „Vârtejul vieții”.

E adevărat, cam aşa e viața…

Uneori, un vârtej care ne farmecă, asemenea unui tur în căluşei din copilărie.

Alteori, un vârtej de iubire şi beție, ca atunci când adormim unul în brațele celuilalt într-un pat prea îngust şi ne luăm micul dejun la prânz, pentru că am făcut dragoste până târziu în noapte.

Şi câteodată e un vârtej devastator, un taifun violent care ne trage la fund. Iar atunci, purtați de furtună ca o biată coajă de nucă, ne dăm seama că trebuie să înfruntăm singuri valul.

Şi înțelegem că ne este frică.

*

— Martin!

Îşi aude numele pronunțat în stilul anglo-saxon: *Marteen.*

La câțiva metri în spatele lui, domnişoara Ho, escortată de gorila ei, îi făcea semn să vină spre ea.

Martin e sigur că ea va ceda şi că a câştigat deja.

Dreptul de a continua să-l urmărească pe Archibald în Statele Unite.

Dreptul de a-şi continua duelul cu cel mai mare dintre hoți: era singurul țel pe care a fusese în stare să şi-l găsească pentru a nu claca şi pentru a da un sens vieții lui.

Dar e şi singurul lucru care încă îl face să creadă că fiecare are destinul lui în lumea asta.

Şi că al lui e să-l aresteze pe Archibald McLean. E o credință irațională, prinsă cu lanțuri de piciorul lui, ca o ghiulea, o credință pe care o târăşte după sine de ani buni.

Şi, cu ajutorul amprentei ăsteia prelevate de pe sticla de şampanie, Martin e sigur că îşi va atinge scopul.

Chiar dacă ştie, de asemenea, că e o amprentă prea limpede, prea bătătoare la ochi, prea evidentă pentru a nu fi o momeală.

Archibald nu ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală.

Nu el a găsit amprenta asta, Archibald i-a dat-o.

Căci regulile jocului s-au răsturnat: nu mai e el cel care-l vânează pe Archibald, ci Archibald e cel care încearcă să-l atragă la el.

Dar de ce?

11
Ziua în care vei pleca

Dar iată care-i cel mai cumplit lucru:
arta vieții constă în a le ascunde ființelor
cele mai dragi nouă însăşi bucuria pe
care o simțim fiindcă le avem alături, din
teama ca nu cumva să le pierdem.
Cesare PAVESE

A doua zi, marți, 21 decembrie
Sediul Poliției Judiciare pariziene
Ora 10.40

Când şi-a depus demisia, Martin a simțit cum i se face pielea ca de găină. S-a revăzut tânăr, în ziua în care debarcase pentru întâia oară în această clădire mitică, la doi paşi de Catedrala Notre Dame: numărul 36, Quay des Orfèvres.

S-a revăzut bătând holurile înguste, coborând scările din alt veac, căutând fantomele polițiştilor legendari care lucraseră în acest loc îmbătrânit, prea mărunt, prea puțin adaptat constrângerilor poliției moderne, dar păstrând o emoție puternică față de toți cei care munciseră vreodată acolo.

Cu perioada de la Antidrog şi cu cea de la OCBC, făcea zece ani în „casa lui Big Brother". O casă în care nu se simțise niciodată acasă, o casă în care nu-şi găsise o familie, dar o casă pe care îi venea greu s-o părăsească.

O jumătate de oră mai târziu ieşea din citadelă. Un soare auriu lumina trotuarele de pe malul Senei. Îşi predase insigna, legitimația, arma şi perechea de cătuşe.

Se simțea despuiat. Un amestec de apăsare şi uşurare. Gata, nu mai era polițist.

Sau abia de acum înainte va trebui să devină…

*

Casa de sănătate pentru adolescenţi
Boulevard Port Royal
Ora 15.30

Din stradă, clădirea Solenn semăna cu un imens pachebot din sticlă, cu două braţe întinse spre oraş, ca o invitaţie de a intra. Martin traversă o esplanadă înverzită şi o luă pe aleile unei grădiniţe care ducea spre clădirea primitoare. De trei ani, venea aici o dată pe săptămână.

Holul spitalului era mare şi luminos: şase sute de metri pătraţi inundaţi de lumină, cu podelele acoperite de un parchet gălbui şi un plafon aflat la o înălţime considerabilă, de care atârnau afişe mari, care vorbeau despre greutăţile vieţii de adolescent.

Martin se simţea ciudat de bine în locul ăsta care te ducea cu gândul la orice, numai la un spital nu: spaţii vaste, faţade în întregime transparente şi un peisaj care făcea imposibil orice sentiment de claustrare.

Urcă direct la al treilea etaj, cel dedicat vindecării cu ajutorul mijloacelor culturale, unde se înşirau, una după alta, o mediatecă, o bucătărie, o sală de dans şi de muzică, un studio radio...

Martin nu aştepta mare lucru, dar avea încredere în virtuţile terapeutice ale artei, în cultură ca mijloc de reclădire a imaginii de sine, în puterea unificatoare a creaţiei.

Îşi strecură capul prin uşa atelierului de pictură:

— Bună ziua, Sonia!

— Salut, Martin, ai ajuns mai repede! răspunse tânăra în halat alb.

Îl sărută cu familiaritate pe obraz şi îi făcu semn să intre în camera care gemea de lucrările locatarilor aşezământului. De fiecare dată, Martin era impresionat de forţa acestor creaţii: tablouri învolburate, în care plana umbra morţii, îngeri

păzitori din ipsos, demoni nimicitori, mulaje după trupuri descărnate ale tinerelor paciente anorexice, făcute în momentul spitalizării, apoi aceleaşi trupuri, care-şi regăsiseră formele şi kilogramele, peste şase luni. În sala asta, îngerii şi demonii păreau a se ciocni năprasnic într-o luptă cu miză incertă.

Ca în orice viață…

— Martin, vrei să mă ajuți să mut suporturile?

Cu dragă inimă, tânărul se pregătea să dea o mână de ajutor, interesându-se:

— A ieşit de la consultație?

— Da, i-am spus că o să mergi sus, la ea.

— Vii cu mine?

— Martin, doar eşti băiat mare!

— Vreau să-ți spun ceva, Sonia.

Ea îl urmă pe hol şi, în timp ce aşteptau ascensorul, îi lansă o provocare:

— Hai pe scări, grăsan leneş ce eşti! Ultimul ajuns îl invită pe celălalt la restaurant.

Nici nu-şi termină bine vorbele, că o şi luă la fugă, sărind câte patru treptele care duceau spre acoperiş.

Martin o ajunse cu greu din urmă şi o lipi de perete.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Că mă iubeşti? Dar nu se poate, doar ştii că am deja un iubit…

— Fii şi tu puțin serioasă, o rugă, slăbindu-şi strânsoarea.

— Ce vrei să-mi spui? Că o să pleci? Dar nu mie trebuie să-mi spui asta. Ci Camillei…

*

Martin o cunoscuse pe doctorița Sonia Hajeb, şefă de clinică şi pedopsihiatru, cu trei ani în urmă, când femeia se prezentase în biroul lui, la OCBC.

Era o persoană subțire, cu un aer juvenil şi cu pletele negre ca pana corbului strânse la spate cu un elastic. Cu puțin mai

în vârstă decât el, purta o pereche de blugi şi o haină de piele, locuia în cartierul Saint Denis şi ar fi putut fi sora pe care nu o avusese niciodată.

În munca ei, lupta zilnic cu anorexia, bulimia, depresia şi conduitele distructive care îi conduceau pe adolescenți la sinucidere.

Încă de la primele cuvinte, Martin îşi dăduse seama că Sonia e un om bun.

— Ceea ce doresc să dezvălui este total interzis prin lege şi prin profesia mea.

Lui îi plăcuse această introducere care presupunea o personalitate puternică şi o hotărâre de nezdruncinat.

— Şi, ca să fiu sinceră până la capăt, îmi risc slujba…

— Şi atunci de ce o faci?

— Pentru că am impresia că asta ar putea ajuta o fetiță să se simtă mai bine…

Martin se încruntase. Nu înțelegea ce-l privea pe el povestea asta.

— Îți aminteşti de Camille?

El dăduse din umeri.

— Cunosc o mulțime de Camille.

— Da, femei, se prea poate, domnule Casanova, dar puştoaice de cinci ani…

Martin închisese ochii pentru câteva secunde.

Câteva secunde în care simțise cum adrenalina îi pulsează în vene.

Şi peste altă secundă, toate amintirile îi reveniseră violent în minte.

*

2000, iarna.
Cartierul Luth, la nord de Gennevilliers.

Şiruri de blocuri de douăzeci de etaje înălțime şi de două sute de metri lungime.

Ploaie măruntă, murdară şi cenuşie. Nu-i decât cinci după-amiaza, dar e aproape întuneric.

Peugeot-ul 309 bleumarin parchează în faţa clădirii C.

E unul dintre cei trei poliţişti care se duc să interogheze iubita unui traficant căutat de poliţie. Bate la uşă, debitează formulele uzuale. Niciun răspuns. Unul dintre colegi izbeşte uşa de perete. Cu arma în mână, Martin intră primul în apartament.

Femeia e întinsă pe o saltea. Are febră, pupilele dilatate, încheieturile crestate. Halatul e ud de sânge şi urină. Alături, o pipă artizanală pentru droguri: o sticlă din plastic de coca-cola în care zace un tub de pix Bic care face oficiul de pai. Stă la căpătâiul ei până cheamă o ambulanţă. Îşi dă seama că e prea târziu. Se stinge, se stinge… Până ajunge ambulanţa, femeia a murit.

Percheziţia nu le aduce cine ştie ce: o duzină de beţişoare de canabis, puţină cocaină, câteva pietricele de kecra[41]*.*

Zi de rahat.

Întoarcerea la comisariatul din Nanterre, hârţogărie, proceduri de finalizat, îi vine să vomite, să urle, să fie oriunde altundeva, întoarcerea acasă, somnul care nu mai vine, senzaţia că trece pe lângă esenţial, ultima privire a femeii, care nu-i dă pace…

Noapte de rahat.

Martin se trezeşte, se suie iar în maşină, goneşte spre zonele mărginaşe: periferia, Saint Ouen, Gennevilliers, cartierul Luth. Bate puţin la picior mahalaua, interoghează nişte golănaşi care sprijină pereţii, urcă iar în apartament. Caută ceva, nu ştie ce, scotoceşte dormitorul, bucătăria, coboară, se opreşte pe casa scărilor, se uită prin cutiile poştale, verifică tavanul fals al ascensorului, caută ceva… Afară, noapte, frig, blestemata asta de ploaie, caută ceva, parcarea, împrejurimile, scuterele, containerele din care se revarsă gunoaie… caută ceva… pe cineva. Un ţipăt? O intuiţie venită nu se ştie de unde? Deschide prima pubelă şi începe să scormonească în interior. Frisoane. E acolo! Ştie că e acolo înainte de a-l găsi. Într-o pungă mare de supermarket: un bebeluş de câteva ore, gol, degerat, învelit într-un pulover şi un prosop. Mai are bucăţi de placentă pe

căpşor. Nu mai respiră. Ba da, încă respiră. În sfârşit, poate, cine ştie… Nu se mai chinuie să cheme o ambulanță. Înveleşte nou-născutul în haina lui, îl pune pe scaunul din dreapta, scoate girofarul şi goneşte spre est, către Ambroise Paré. Sângele de pe halatul femeii nu fusese doar de la încheieturile tăiate, ci şi de la o naştere. Şi imbecilii de la ambulanță nici măcar nu-şi dăduseră seama! Sună la spital pentru a-şi anunța venirea. Aruncă o privire spre bebeluş. O fetiță. În sfârşit, îşi spune. E deopotrivă fascinat şi înspăimântat de dimensiunile ei. E limpede că sarcina nu fusese dusă la termen, dar oare cât timp o fi stat în burta mamei? Şapte luni? Opt luni?

Spitalul… Luarea în primire… Trebuie completate hârtii. Numele, prenumele copilului? La început nu ştie ce să răspundă. Trebuie să facă un efort ca să îşi amintească numele mamei. Drept prenume, singurul care îi vine acum în minte e Camille. Apoi aşteaptă ceasuri bune, aşteptare care nu îi aduce nimic. Se întoarce a doua zi. Asemenea drogaților, copilul a căzut pradă unui sevraj violent. Trebuie să aştepte. Dar de ce e aşa micuț? Pentru că drogul antrenează o scădere a irigării placentei, care întârzie creşterea fătului. Se întoarce a doua zi, bebeluşul luptă. Ar vrea să poată lupta alături de el. A treia zi i se spune ce poate fi mai rău: greul perioadei de sevraj a trecut, dar bebeluşul e purtător de HIV şi va rămâne, fără doar şi poate, cu sechele, mai precis, cu malformații. A patra zi nu se duce la spital, zace bună parte din noapte într-un bar mizerabil şi bea vodcă. Camille era prenumele preferat al Gabriellei. Cel pe care i-ar fi plăcut să i-l dea fiicei sale. A şasea zi, îşi zăvorăşte această amintire în memorie şi îşi interzice să se mai gândească la Camille.

Apoi anii trec.

Şi, într-o bună dimineață, Sonia Hajeb năvăleşte în biroul lui…

*

Terasa panoramică de pe acoperişul spitalului era amenajată ca o grădină plină de arbori, împodobită cu câteva mese şi şezlonguri împletite din răchită.

Păr scurt, nas cârn, minionă. Fetița de vreo zece ani pare absorbită de *Quartier lointain,* „Cartierul îndepărtat”, manga-cult a lui Jiro Taniguchi.

— *Hello,* Camille!

— Martin!

Ridică ochii din carte şi fuge să-l îmbrățişeze. O saltă în brațe şi o învârte cât de repede poate, respectând un ritual la care țin amândoi.

Cu trei ani în urmă, când Camille traversa un moment dificil în familia ei adoptivă, Sonia Hajeb, psihiatrul care se ocupase de copilă de la cea mai fragedă vârstă, a considerat că e bine să îi povestească adevărul despre naşterea ei. Atunci, Camille a insistat să găsească acest ciudat frate mai mare care o readusese la viață. Regăsirea secretă a avut un efect benefic asupra fetiței, validând pariul făcut de Sonia.

Orice s-ar fi întâmplat, se vedeau o dată pe săptămână, de fiecare dată în acelaşi loc, de fiecare dată miercurea.

Camille era frumoasă, plină de energie şi de sănătate. Când Martin se uita la ea, vedea viața, înflorirea, dovada că existența nu-ți rezervă doar mizerii, e în stare să îți facă şi câte un cadou neaşteptat. Dispărute erau riscurile malformațiilor! Suprimat era virusul HIV! Înlăturată complet fatalitatea unui destin de victimă!

— Hei, frigul e cam muşcător! exclamă Martin, frecându-şi înfrigurat mâinile. Nu vrei să mergem înăuntru?

— Nu, vreau să profit de soarele ăsta frumos! Şi apoi, îmi place frigul, mă înviorează!

Se aşează alături de ea şi privirea i se pierdu în zare, în oceanul de acoperişuri ale Parisului.

— Cum sunt benzile astea desenate, manga-urile astea?

— Mortale! se entuziasma Camille. Mulțumesc că mi le-ai recomandat.

— *You’re welcome!*[{42}]

Îşi desfăcu rucsacul şi scoase micul iPod verde-deschis pe care i-l dăruise în urmă cu câteva luni.

— Uite, ți-am făcut plinul cu muzică bună: Marvin Gaye, The Cure, U2, Jacques Brei…

— Da' voiam Beyonce şi Britney Spears!

— De ce nu şi Spice Girls?

Se trase mai aproape de copilă şi îşi luă un aer serios:

— Uite, trebuie să vorbim ceva…

Îl privi cu intensitate, simțind primejdia care amenința echilibrul precar pe care se întemeia viața ei.

— Ai auzit vreodată de proverbul „ochii care nu se văd, se uită"?

Ea îşi plecă, mâhnită, capul.

În timp ce el îi explica de ce proverbul ăsta lor nu li se va aplica niciodată, un înger plutea în lumina din jurul lor, atingând uşor cu aripile ultimele raze ale soarelui de iarnă.

12
Lasă-mă să vărs o lacrimă

Trebuie să ne păstrăm fragilitatea, căci ea e cea care ne apropie unii de alții, în vreme ce puterea ne îndepărtează.
Jean-Claude CARRIÈRE

Avenue Kléber

Motocicleta goneşte în noapte.

Place de l'Étoile

Martin şterge stropii de ploaie care se preling pe viziera căştii.

Un ultim lucru de făcut înainte de a părăsi Franța.

Avenue Wagram

O ultimă persoană de văzut.

O femeie.

Din nou…

*

Prima dată a întâlnit-o pe Nico într-o seară ca oricare alta, când stătea la coadă la casă la Carrefour Ulis.

Martin se afla acolo din întâmplare: bunicii lui locuiau într-un azil, la Bures-sur-Yvette. Nu se împăcase niciodată prea bine cu ei, dar era de datoria lui să îi viziteze o dată pe lună, în general pentru a asculta o litanie de reproşuri. La întoarcere, s-a oprit în zona comercială pentru câteva cumpărături: spaghete cu pesto, lapte condensat, Cola Zero, cel mai recent roman al lui Connelly, cel mai recent sezon din serialul *Sub pământ SRL…*

Tânăra din fața lui nu putea trece neobservată: mai curând înaltă, blondă, cu un chip frumos şi o expresie fragilă. I-a remarcat accentul slav când a schimbat câteva cuvinte cu casiera. Şi, mai ales, a întrezărit în ochii ei sclipirile unor stele

stinse, dar încă fascinante, care i-au amintit de alți ochi cu scânteieri aurii.

Şi-a plătit cumpărăturile, apoi s-a depărtat cu pas grăbit. Ca să n-o piardă din vedere, Martin şi-a lăsat cumpărăturile pe banda rulantă de la casă, apoi a urmărit-o printre rafturi, împins de un imbold pe cât de brusc, pe atât de neaşteptat.

— Domnişoară!

Când s-a întors spre el, i-a venit în gând imaginea unui flamingo roz în fața unui prădător. I-ar fi plăcut să îi spună „Nu te teme”, dar, în loc de asta, şi-a scos legitimația şi a anunțat-o:

— Poliția, controlul identității! Actele dumneavoastră, vă rog!

*

O jumătate de oră mai târziu, era în maşina lui. A condus-o în fața blocului ei, un turn al municipalității din Daunière, unde împărțea un apartament cu o prietenă. Se numea Svetlana, dar toată lumea îi spunea Nico, din cauza asemănării cu solista de la *Velvet Underground.* Avea o diplomă în Istoria Artei care nu îi folosise la mare lucru şi plecase de la Kiev la Moscova, unde trăise de azi pe mâine ca manechin la o agenție măruntă, până când agentul ei îi fluturase pe dinainte un viitor de aur în Occident.

Un Eden înşelător, care a constrâns-o să vândă amor pe trotuare, îmbătrânind tot mai mult cu fiecare zi.

A mers până într-acolo încât a întrebat-o care-i sunt tarifele. Nu a plecat privirea şi i-a răspuns: de la 50 la 200 de euro, în funcție de plăcerea dorită. I-a întins 200 de euro, ordonându-i:

— Închide ochii şi lasă-te în voia mea.

— Aşa… în maşină?

— Da.

*

Ea a închis ochii. El a băgat cheia în contact şi a pus CD-ul acela după care se dădea în vânt: Ella Fitzgerald cântând în duet cu Louis Armstrong; apoi a luat-o pe Autostrada 118, spre Paris.

Nu se aştepta la asta, dar s-a lăsat în voia lui, păstrându-şi ochii închişi pe toată durata drumului, legănată de vocile celor doi.

O jumătate de oră mai târziu, erau în vârful roții caruselului din Place de la Concorde. Ea se mai relaxase, deşi nu era întru totul liniştită, dar viața o învățase că farmecul stă în degustarea clipei efemere.

Nico se minuna ca un copil în fața beculețelor care însuflețeau Champs Elysée. Când cabina în care se aflau a ajuns în punctul cel mai înalt, ea şi-a dat capul pe spate, ca o ofrandă. Martin a privit-o: în ochii ei, ploaia de stele se amesteca acum cu perdeaua scânteietoare a iluminațiilor.

Mai târziu, a dus-o să mănânce *ravioli* cu ciuperci şi *biscotti à la polenta*[43] într-un mic restaurant din Rue de Bassano.

Apoi s-au întors la Ulis, lângă blocul ei.

Şi-apoi mâna lui Nico a urcat de-a lungul piciorului lui, mângâindu-i genunchiul, coapsa, şi…

— Nu, a spus el simplu, punându-şi mâna peste mâna fetei.

Svetlana a coborât din maşină şi l-a privit plecând.

Era fericită şi nefericită în acelaşi timp.

*

S-au revăzut săptămâna următoare, apoi cu regularitate, vreme de un an. De fiecare dată, acelaşi tarif: 200 de euro. Pentru el, siguranța că nu se va îndrăgosti. Pentru ea, siguranța că nu îşi va face iluzii.

El şi-a propus să îi ofere o scăpare regulată din cotidianul sordid: sexul oral din maşini, partidele scurte din cabinele

telefonice, cocaina şi heroina drept sprijin ucigaş, sentimentul de a fi prizonieră şi de a nu-şi putea controla propria viaţă.

Îşi aminteşte de fiecare dintre ieşirile lor: patinoarul în aer liber din piaţeta din faţa Primăriei, Circul de Iarnă Bouglione, concertul trupei Police în Stade de France, Picasso şi Courbet la Grand Palais, *La vie devant soi*[44] la Teatrul Marigny…

Păstrase în memoria telefonului său mobil toate e-mailurile pe care ea i le trimitea în ziua următoare fiecărei întâlniri, după fiecare seară împreună; dar nu a răspuns niciodată.

Ca un prost ce era…

*

De la: svetlana.shaparova@hotmail.fr
Subiect: Viaţa nu merită trăită…
La: 12 februarie 2008 08.03
Către: martin.beaumont1974@gmail.com

E frig. Iau metroul ca să mă duc la „lucru”, cu o mână îmi târăsc după mine valijoara pe roţi. Cu cealaltă, strâng la piept cartea pe care mi-ai dăruit-o. În urechi îmi răsună cântecul lui Serge Gainsbourg pe care mi l-ai pus, *Javaneza* aia care susţine că „viaţa nu merită trăită fără iubire”…
Mulţumesc pentru cina magică de ieri seară, în restaurantul de deasupra teatrului de pe Avenue Montaigne. Să domin Parisul preţ de câteva clipe, să zbor deasupra lumii, să împart cu tine un colţişor de viaţă, cu zâmbetul pe buze şi înconjurată de atâta atenţie! Până şi oboseala a ştiut să se dea bătută. M-am simţit bine. M-am simţit bine.
Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc. Nu mi-e dor de McDonald’s.

I’m yours[45].
Cenuşăreasa ta.

*

Boulevard Malesherbes

Motocicleta goneşte pe asfaltul ud, depăşeşte Boulevard Berthier şi periferia.

Avenue de la Porte-d'Asnières

Martin încetineşte şi îşi ridică viziera căştii.

Rue Victor Hugo

Întoarce peste scuar.

Trei fiice ale Estului, cu ținute sugestive, îşi aşteaptă clienții în ploaie, în apropierea unui panou cu informații istorice, un panou *Histoire de Paris*[{46}]. El se apropie de grup, încetineşte. La început îl iau de client, apoi Svetlana îl recunoaşte. Bărbatul îi întinde o cască şi îi face semn să urce. Ea tremură, e slabă, are ochii stinşi şi goi. Martin ştie că fata nu mai doarme aproape deloc, că, zilnic, cea mai mare parte a banilor i se duce pe droguri.

— Hai!

Ea scutură din cap, se îndepărtează. Bănuieşte ce are el de gând şi se teme. Se teme de represaliile violente ale rețelei mafiote care a obligat-o să se prostitueze, se teme de presiunile pe care tipii ăştia le vor exercita asupra familiei rămase acasă.

Dar nu poți trăi o viață-ntreagă fiindu-ți teamă.

Atunci, Martin o prinde din urmă pe trotuar. E aşa de slăbită, încât renunță repede să mai opună rezistență. O cuprinde de după umeri, o conduce până la motocicletă, promițându-i:

— O să fie bine, o să fie bine.

*

O oră mai târziu sunt în Montparnasse, într-un hotel discret din Rue de l'Abbé Grégoire. Ea a făcut un duş, el o

înfăşoară în halat şi o frecționează, ca s-o încălzească. Din cauza lipsei drogului, pupilele i se contractă, e scuturată de spasme şi tremurături. Îi observă brațele, zgâriate până la sânge din cauza mâncărimilor, şi aude cum îi ghiorăie mațele.

Înainte ca ea să intre în baie, a obligat-o să înghită trei linguriţe de metadonă, pentru a încetini apariția simptomelor sevrajului. Sonia i-a explicat că primele efecte analgezice apar după un interval de 30-60 de minute. Până atunci, o ajută să se cuibărească în aşternut şi o ține strâns de mână, până ce simte primele semne de relaxare.

*

— De ce, Martin? întreabă Svetlana, cu accentul ei slav.

Întinsă pe pat, pare relaxată, aproape senină. Sigur că liniştea asta e artificială şi chimică, dar e, totuşi, primul pas.

— Nu poți ieşi singură din asta.

— Dar ei mă vor găsi…

— Nu.

Se ridică, îşi ia rucsacul din piele din care scoate un paşaport uzat.

— E mai adevărat decât unul adevărat, îi explică el, deschizându-l la prima pagină. De acum înainte, nu te mai numeşti Svetlana, ci Tatiana. Nu mai eşti născută la Kiev, ci la Sankt Petersburg.

Asta a făcut în ultima lui zi de polițist: i-a încropit o nouă identitate.

— Al doilea lucru, spuse, punând pe pat un bilet de avion. Mâine dimineață pleci la Geneva, la Clinica Jeanne d'Arc. O să vezi, ei te vor pune pe picioare.

— Dar cum?…

— Totul e achitat, răspunse Martin, anticipându-i întrebarea.

Dar are grijă să nu îi dezvăluie că, pentru asta, şi-a golit azi după-amiază contul în care avea toți banii economisiți pentru a-şi cumpăra o casă.

Apoi îi dă cartea de vizită a Soniei Hajeb.

— La cea mai mică problemă, sună la numărul ăsta. E o femeie, o psihiatră, o prietenă: ştie cine eşti şi e gata să te ajute.

Ochii Svetlanei se umplu de lacrimi, lacrimi care curăță, care fac bine şi care însufleţesc o privire pe care o credeai stinsă pentru totdeauna.

— Martin… de ce faci asta?

Tânărul îi pune degetul pe buze pentru a o face să înțeleagă că unele întrebări nu au întotdeauna răspuns. Îi spune că e târziu şi că trebuie să doarmă acum.

Se întinde alături de ea şi o ia de mână, aşteptând ca somnul să îi poarte departe.

*

În miez de noapte, într-un cartier de locuințe ieftine, în Essonne.

Un apartament social, cu toate luminile stinse.

În dreptul soneriei, un nume cu rezonanțe slave.

În interior, totul e trist şi cenuşiu.

În cameră, pe o etajeră, câteva cărți pe care el i le-a recomandat, un walkman cu cântecele pe care el i-a spus să le asculte.

Pe perete, afişe ale filmelor pe care le-au văzut anul ăsta, *Two Lovers*[47], *La nuit nous appartient*[48], *Into the wild*[49].

Pe pat, o cutie muzicală frumoasă.

Când deschizi cutia, o melodie tradițională inundă cu nostalgie încăperea.

În cutie, câteva hârtii şi fotografii îngălbenite dintr-o copilărie ucraineană.

Tot atâtea pietricele…

În fundul cutiei, un plic.

În plic, bancnote. Toți banii dați de el la fiecare dintre întâlnirile lor. Nu s-a atins niciodată de ei, nu a cheltuit niciun euro, nici măcar în cele mai rele momente, nici măcar

atunci când ar fi fost în stare să facă orice pentru a-şi cumpăra un gram de heroină.

Tot atâtea pietricele, tot atâtea dovezi că între ei se întâmplase ceva anul ăsta, în cele câteva luni de când Martin intrase în viața ei.

Şi de când şi ea intrase,

puțin,

în viața lui.

13
Jumătatea lipsă

Zi după zi,
Iubirile moarte
Mor iar şi iar, puțin câte puțin.
Serge GAINSBOURG

Ea
San Francisco
Ora 7.00 dimineaţa

Primele lumini ale zilei. Gust sălciu în gură. Cap greu, trup trist, inimă sfâşiată.

Gabrielle s-a ridicat fără zgomot, pentru a nu-l trezi pe bărbatul care dormea alături de ea: *Mister Connard*[{50}], căruia i-a uitat până şi numele şi pe care nu îl va mai vedea niciodată. *Mister Connard* are o maşină de teren 4x4 ecologică, o slujbă în hi-tech şi un apartament pe malul mării.

Ea îşi culege lucrurile şi se îmbrăcă pe fugă în baie: o pereche de blugi decoloraţi, pulover negru pe gât, haină de piele strânsă în talie, ghete cu toc înalt.

Din frigiderul din bucătărie, ia o sticluță cu apă minerală.

Are chef de-o ţigară, are chef să simtă un Lexomil sub limbă, să uite de ghemul ăsta care îi strânge stomacul şi de singurătatea care îi dă târcoale din copilărie.

Razele de soare mângâie golful limpede cu deschidere spre port, Oceanul Pacific şi insula Alcatraz. Condusă de lumină, părăseşte casa şi traversează lunga fâşie de peluză. Se stârneşte vântul, care aduce cu el sunetul sirenelor de ceață de pe feriboturi.

Înaintează pe plajă, îşi scoate încălțările şi face câțiva paşi de-a lungul valurilor. Nisipul e călduț. Stropi de foc îi mângâie pletele. De departe, cineva ar fi putut crede că dansează pe țărmul oceanului şi că e fericită.

Cu toate astea, inima ei zdrențuită nu e decât un pustiu înghețat.

În dimineața aceasta împlineşte treizeci şi trei de ani şi, ca în fiecare an la această dată, se trezeşte singură, față în față cu ea însăşi.

Atât de singură!

Închide ochii, desface brațele şi îşi oferă chipul rafalelor de vânt şi aerului marin. Ştie că nu-i e bine.

„De ce am dat drumul mâinii tale?”

Se simte absorbită de vid şi pâlpâie ca o flacără. Şi atunci luptă. Nu trebuie să se stingă. Nu trebuie să cadă. Căci, dacă va cădea, nu va fi nimeni acolo, să o prindă înainte de a se zdrobi.

*

El
Paris
Ora 1.00 dimineaţa

Camera de hotel e cufundată în penumbră.

Întins în pat, cu brațele încrucişate, Martin zace cu ochii larg deschişi. Alături de el, Svetlana a adormit. Ştie că nu va închide ochii toată noaptea: somnul nu a fost niciodată punctul lui forte.

Se ridică fără zgomot, se apleacă spre ea şi trage cuvertura peste un umăr fragil. Îşi îmbracă haina, stinge lumina şi părăseşte încăperea.

În ascensor, cade pradă unei îndoieli violente, ca un fel de genune care se deschide dintr-odată. O lipsă pe care îi e greu să o identifice. O tristețe nesfârşită care ia forma unui ghem ce îi macină stomacul.

Trece pe lângă aurăriile holului, îl salută pe angajatul de la Recepție şi iese în stradă.

Plouă, plouă veşnic.

Încalecă pe motocicletă, apasă pe accelerație şi pleacă în trombă în noapte.

În meseria lui de copoi s-a jucat adeseori cu focul, şi câteodată s-a ars. În seara asta se simte deopotrivă invincibil şi de o mare vulnerabilitate, sfâşiat de dorințe contradictorii, între dorul de o îmbrățişare şi cel de o ruletă rusească, precum un echilibrist care merge pe o sârmă întinsă între două stânci.

În stomacul lui, ghemul devine tot mai apăsător.

Crede că e mânia care creşte în el.

Încă nu ştie că, de fapt, e iubirea.

*

Ea
San Francisco
Ora 7.30 dimineaţa

Lătratul unui câine o scoate pe Gabrielle din însingurare. Deschide ochii şi îşi revine în simțiri. Pe plajă, un labrador cu blana deschisă la culoare latră în jurul ei, adulmecând-o. Îl mângâie şi se joacă puțin cu el.

Apoi se îndreaptă spre trotuarele falezei, unde se înşiră, pe malul oceanului, case pitoreşti. Maşina ei sare-n ochi de departe: un Mustang coupé decapotabil din 1968, de un roşu aprins, care i-a aparținut mamei sale. O maşină anti-ecologică, de dinaintea crizei petrolului şi a încălzirii globale. O aberație, probabil, în aceste vremuri dominate de corectitudine politică. Cu toate astea, ei i se pare că are un farmec nepieritor şi o conduce cu mare plăcere.

Bagă cheia în contact şi o ia de-a lungul lui Marina Boulevard, apoi pe Redwood Drive, după care intră pe Golden Gate.

Îi place la nebunie acest pod suspendat peste care trece zilnic, îi place culoarea lui roşu aprins, cele două turnuri

imense pornite parcă să cucerească cerurile; ca toți locuitorii oraşului, e mândră de el.

Ceva mai destinsă, pune o casetă cu Lou Reed şi dă sonorul mai tare la melodia „Walk On The Wild Side”.

Cu pletele în vânt, are senzația că zboară deasupra mării, că urcă spre cer şi atinge lumina. Şi atunci, cu brutalitate, durerea pune iar stăpânire pe ea şi senzația de vid i se strecoară din nou în suflet.

În loc să încetinească, accelerează.

„Dacă m-aş face fărâme, nimeni nu mi-ar simți lipsa.”

*

El
Paris
Ora 1.30 dimineaţa

Cu căştile iPod-ului pe urechi, cu chipul şfichiuit de vânt, Martin traversează în goană perdeaua de ploaie care s-a abătut asupra şoselei de centură, alunecoasă ca un patinoar. Porte des Vincennes, Porte de Bagnolet, Porte de Pantin.

Sute de lumini îi defilează prin fața ochilor, se învârt în jurul lui, îi înceţoşează vizibilitatea. În căştile de pe urechi, Brel cântă despre căutarea unei stele inaccesibile, despre iubirea nebună a unor foşti iubiți, despre „curvele din Amsterdam, din Hamburg sau de-aiurea”.

Accelerează, se strecoară printre maşini, mai curând ghiceşte obstacolele decât le vede. Cuprins de febră, udat până la piele de ploaia călduță, se lasă în voia drumului, ca într-o beție.

Accelerează şi mai mult, se pune voit în pericol, provoacă destinul, ca şi cum nu ar mai fi el cel aflat la comandă, ca şi cum i-ar cere unei mâini invizibile să îl conducă spre ceva sau spre cineva…

*

Ei

Doi bolizi porniți unul spre celălalt, încă despărțiți de un ocean.

Două stele căzătoare care vor intra în coliziune.

O regăsire prea mult amânată.

O regăsire periculoasă.

Căci „amor” şi „mor” se află la doar o literă distanță.

Partea a doua –
Străzile din San Francisco

14
Valentine

Dacă doi oameni se iubesc,
nu poate exista niciun sfârşit fericit.
Ernest HEMINGWAY

A doua zi
22 decembrie
Deasupra Atlanticului

— Puțină şampanie, domnule?

La mai bine de douăzeci de mii de picioare deasupra solului, Zborul 714 îşi continuă zborul spre San Francisco, plutind ca o pasăre argintie deasupra mării de nori.

Martin refuză oferta stewardesei. În jurul lui, pasagerii de la clasa întâi se delectează cu *foie gras* cu smochine, servit pe felii de pâine prăjită cu mirodenii. În stânga lui, domnişoara Ho, escortată de aceeaşi luptătoare de sumo, soarbe cu înghițituri mici un Martini alb.

— Ați avut dreptate, recunoscu ea, scoțând un plic gros din mapa ei cu documente.

Martin privi plicul cu antet. Purta însemnele FBI-ului şi mențiunea „Strict Secret”.

— Ați primit rezultatele analizei amprentei digitale a lui Archibald?

Ea dădu din cap şi-l încurajă să arunce o privire în dosar.

— Ți-l prezint pe Joseph A. Blackwell, fost deținut la închisoarea San Quentin până în 1981, sub numărul IB070779.

Uitându-se la vraful de documente din fața lui, Martin simți cum un frison de excitare îi străbate şira spinării. Se hotărî să deschidă plicul, iar în ochi prinse a-i juca o licărire cristalină.

*

Fotografia fusese făcută la Comisariatul San Francisco, la arestarea unui oarecare Joseph Archibald Blackwell, în noaptea de 23 spre 24 decembrie 1975, sub acuzația de „lovituri cu risc mortal”. Imaginea în alb-negru înfățișa un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochii încercănați şi chipul răvăşit de durere.

O scurtă notă biografică rezuma „cariera” subiectului.

S-a născut la Fountainbridge, o mahala din Edinburgh, din mamă croitoreasă şi tată – pictor care nu a vândut în viața lui niciun tablou. Elev dotat, dar împrăştiat, îşi abandonează studiile la paisprezece ani şi începe să îşi ia slujbe mărunte: zidar, mecanic, decorator de sicrie, om bun la toate la Şcoala de Arte Frumoase din Edinburgh.

La douăzeci de ani, intră în Royal Air Force ca simplu mecanic, dar reuşeşte cumva să îşi ia brevetul de aviator. Cinci ani mai târziu, îl regăsim ca pilot al asociației Médecins Volants, însărcinați cu evacuarea răniților din Australia centrală. Mai multe fotografii din această perioadă îl înfățişează cu fața bronzată, lângă un Cessna vechi, în mijlocul preriei aride australiene.

Apoi, o altă serie de fotografii vorbesc despre angajamentul lui în diferite misiuni umanitare, în sânul unei alte asociații, Aripile Speranței: în Biafra, însoțind copiii care aveau nevoie urgentă de îngrijiri, evacuând refugiații bolnavi, ducând produse farmaceutice în Nicaragua, transportând echipe de ajutor după un cutremur în Sicilia… Tot atâtea poduri aeriene aducătoare de speranță. Câțiva stropi de apă peste vâlvătaia unui rug. Câțiva stropi de apă care nu puteau schimba nimic. Câțiva stropi de apă care puteau schimba totul…

Martin era hipnotizat de fiecare dintre aceste imagini. Aşadar, în tinerețe, hoțul fusese un pionier al umanitarismului, un aventurier singuratic, cu obrazul supt şi o privire dură care trăda melancolie, revoltă şi lipsa iubirii.

Ultimele două imagini contrastau cu celelalte. Cea dintâi înfățişa un Archibald îmbrățişând o tânără pe o plajă. În

spatele lor, o mare de un albastru întunecat, munți înzăpeziți şi meterezele unei cetăți fortificate pe care Martin o cunoştea foarte bine.

Intrigat, fostul polițist întoarse fotografia. Pe spate, o inscripție decolorată scrisă cu stiloul – „Antibes, ianuarie 1974" – care preceda un mesaj în limba franceză:

Ține-mă lângă tine.
Pentru totdeauna.
Te iubesc.
Valentine

Aşadar, în anul în care el se năştea, Archibald era în vacanță pe Coasta de Azur. Descoperirea asta îi întări convingerea că destinele lor erau înlănțuite.

Lui Martin îi displăcea profund să pătrundă în intimitatea cuiva fără să fi fost invitat. Aşa că se opri asupra însoțitoarei lui Archibald cu o strângere de inimă: o femeie pe care o puteai ghici frumoasă, cu fața pe jumătate ascunsă sub şuvițele lungi şi castanii, pe care vântul i le adusese în fața ochilor. Hotărât lucru, bunul gust al hoțului nu se oprea doar la operele de artă…

Ultima imagine era un prim-plan al lui Archibald pe terasa unui restaurant provensal. Soarele care îi lumina chipul îi dădea o expresie blândă. Toate trăsăturile lui erau relaxate. Era chipul unui bărbat dezarmat, dar căruia nu îi era teamă să se arate astfel. Era chipul unui bărbat îndrăgostit, care nu se uită spre obiectiv, ci spre zâmbetul binevoitor al unei femei.

Imaginea nu avea nicio adnotare pe verso, dar Martin ar fi putut paria că această Valentine a fost cea care a făcut fotografia.

Cine era? Şi ce ar fi putut face Archibald de ajunsese în închisoare?

Din ce în ce mai captivat, continuă lectura dosarului, care includea un interogatoriu luat de poliție, un act de acuzare, precum şi procesul-verbal al procesului.

Totul începuse într-o noapte de decembrie, în 1975.

O noapte care ar fi trebuit să fie cea a tuturor bucuriilor din lume.

Şi care a fost cea a tuturor nenorocirilor.

*

San Francisco
Luni 23 decembrie 1975
Ora 5.00 dimineaţa

— Iubitule, mi-e rău!

Archibald deschide ochii, tresărind.

Lângă el, Valentine se chirceşte de durere. E însărcinată în luna a şasea. De ceva vreme, are nişte arsuri teribile de stomac.

Şi-a pierdut pofta de mâncare şi vomită frecvent. Generalistul pe care l-a consultat a diagnosticat doar o gastro-enterită, dar starea ei s-a înrăutățit.

— Mergem la spital! hotărăşte el, aşezându-se la căpătâiul ei.

O mângâie pe frunte şi o ajută să se ridice. Abia s-a întors în miez de noapte dintr-o misiune în Africa. Avionul lui a avut o întârziere de trei zile, căci de o săptămână Statele Unite erau lovite de un val de frig fără precedent: furtuni de zăpadă, înghețuri şi viscole măturau țara de la un capăt la altul, provocând pene de curent şi perturbând traficul rutier şi aerian în plină vacanță de Crăciun. Chiar şi în California, frigul dăduse totul peste cap: unele tronsoane de autostradă fuseseră închise şi, la San Francisco, şase zile consecutiv fuseseră înghețuri. Niciodată nu se mai văzuse aşa ceva.

Din fericire, patul lor e încercuit de trei radiatoare mici, electrice, care răspândesc o căldură îmbietoare şi fac locuibilă casa lor pe apă, doar cu puțin mai mare decât un iglu.

Susținută de Archibald, Valentine se scoală cu mare greutate. Are picioarele umflate, o senzație din ce în ce mai

puternică de rău şi o durere de cap care îi dă greţuri.

Au ieşit şontâc-şontâc. Afară, micul port Sausalito e cufundat în întuneric. Parbrizul Mustang-ului coupé roşu pe care tocmai şi l-au cumpărat, parcat în faţa locuinţei lor lacustre, e acoperit de gheaţă.

Archibald o ajută pe Valentine să se instaleze, apoi începe să zgârie stratul de gheaţă direct cu unghiile.

— E o racletă în portbagaj, iubitule… îi atrage ea atenţia cu blândeţe.

Zis şi făcut. Cheia în contact, motorul se ambalează şi repede, repede în direcţia spitalului!

— De data asta nu mai riscăm şi mergem la Lenox!

— Nu, Archie, mergem la Misiune, doar ăla e spitalul unde va trebui să nasc!

Archibald nu vrea să o contrazică, dar nu are niciun fel de încredere în doctorul Alister, ginecologul care se ocupă de ea. E un tip arogant şi prea sigur de el, cu care nu se poate sta niciodată de vorbă.

Aşa că încearcă să o convingă:

— La Lenox e Elliot Cooper.

— Elliot e chirurg cardiac, dragule…

El o priveşte. În ciuda durerii, ea îi zâmbeşte dulce şi ai spune că aproape se amuză de mica lor neînţelegere.

Cum ea are, ca întotdeauna, dreptate, la ieşirea de pe Golden Gate, „Archie” o ia pe Richardson Avenue.

— Muzică nu pui, iubitule?

— Bine, Valentine, dar acum…

— Nu mai comenta atâta şi dă drumu’ radioului! Vreau să mă gândesc şi la altceva decât la durere!

Vocea gravă a lui Leonard Cohen e cea care îi însoţeşte în dimineaţa asta de la postul de radio, în timp ce străbat dealurile lui Divisadero Street, până la Pacific Heights şi Haight Ashbury.

Valentine e frumoasă. În ciuda junghiurilor, a migrenei şi a greţii, este frumoasă.

Se uită la el şi îi zâmbeşte.

Încă nu ştiu că e ultimul cântec pe care îl vor asculta împreună...

*

Au ajuns la Castro – un loc care începuse să fie numit „zona gay", de când municipalitatea ratificase Gay Bill of Rights[51], împotriva discriminării sexuale. Au făcut apoi la stânga, au depăşit Parcul Dolores şi au ajuns la Mission District, sectorul hispanic. Locul acesta disprețuit de turişti şi care nu apare în niciun ghid turistic este, totuşi, cel mai vechi din oraş. Acolo, în 1776, spaniolii au pus piatra de temelie a primei lor capele, ajunse centrul de evanghelizare franciscană din regiune.

Archibald urăşte acest cartier care i se pare jegos, violent şi dărăpănat. Dar Valentine îl adoră, părându-i-se colorat, strălucitor şi plin de viață.

De luni bune, din cauza uriaşului şantier al BART[52], calea ferată de la periferie care a transformat oraşul într-o mare de gropi, intrarea în spital se face prin spate, ceea ce-i obligă să ocolească clădirea. Panourile luminoase ale barurilor cu *taco* şi *quesadillas* clipesc în noapte. Chiar şi cu ferestrele închise, tot se simt mirosurile dinspre bucătării: chili, *burrito,* porumb cu unt topit.

Chiar din clipa când debarcă, în cele din urmă, la urgențe, sunt şocați de dezordinea care domneşte acolo. Sala de aşteptare e arhiplină, iar spitalul duce lipsă de personal. Mai mult, holul e invadat de drogați şi de vagabonzi care aşteaptă o consultație la clinica gratuită ce funcționează în acelaşi imobil.

E latura întunecată a oraşului: numărul celor fără adăpost creşte de la o zi la alta şi, într-o indiferență aproape generalizată, militarii traumatizați întorşi din Vietnam bântuie pe coridoarele spitalelor de psihiatrie, înainte de a ajunge să doarmă în cutii de carton ori pe băncile de la metrou. Dar cele mai teribile ravagii sunt rezultate ale democratizării

drogurilor: San Francisco plăteşte din greu preţul exceselor mişcării hippy. Nu, LSD-ul şi heroina nu au înălţat spiritele şi nici nu au eliberat conştiinţele. Doar că i-au transformat pe cei care nu au ştiut să se oprească la timp în nişte Zombi descărnaţi, care crapă în plină stradă, cu acul în venă şi voma pe buze.

— Plecăm! hotărăşte Archibald, întorcându-se spre Valentine.

Tânăra femeie deschide gura ca să protesteze, dar respiraţia i se blochează brusc şi se prăbuşeşte la podea.

*

— Cum e?

Într-un birou pretenţios, Archibald stă în faţa doctorului Alister, care tocmai a primit primele rezultate ale analizelor Valentinei.

Cei doi bărbaţi au aproape aceeaşi vârstă. Ar fi putut fi fraţi sau prieteni, dar încă de la prima întâlnire au simţit cum între ei se înfiripă o ostilitate surdă.

Unul e născut în stradă, celălalt la Beacon Hill.

Unul poartă jachetă, celălalt are cravată.

Unul are experienţa vieţii, celălalt are diplome.

Unul este instinctual, celălalt raţional.

Unul iubeşte, celălalt vrea să fie iubit.

Unul nu e foarte înalt, nici prea frumos, dar e un bărbat şi jumătate. Celălalt are o mutră plăcută de seducător şi se pricepe să jongleze cu complimentele.

Unuia viaţa nu i-a dat nimic, aşa că şi-a luat singur. Celuilalt viaţa i-a dat totul, aşa că n-a mai apucat să înveţe să spună „mulţumesc”.

Unul a luptat ani de-a rândul ca să capete dreptul de a se trezi dimineaţa lângă singura, unica femeie din lume. Celălalt s-a însurat cu prima iubită din facultate şi acum înghesuie asistente stagiare în lumina chioară din sala de radiologie.

Unul detestă tot ceea ce înseamnă celălalt.

Iar ăsta e un sentiment reciproc.

— Cum e? repetă Archibald, pierzându-şi răbdarea.

— Analizele sângelui arată o cădere a procentului de trombocite: de la patruzeci de mii, la un minim de o mie cinci sute. Bilanțul hepatic nu e prea bun, dar…

— Ce intenționați să faceți?

— I-am dat medicamente pentru a-i scădea tensiunea şi o vom pune la transfuzie, pentru a-i creşte procentul de trombocite.

— Şi după aceea?

— Aşteptăm.

— Ce să aşteptăm? izbucni Archibald. Hipertensiune, albumine în urină… e clar: face o preeclampsie.

— Nu neapărat.

— Trebuie să îi faceți întrerupere de sarcină.

Alister scutură din cap:

— Nu, dacă reuşim să stabilizăm starea generală a soției dumneavoastră, am putea să prelungim sarcina. Deocamdată, semnele biologice sunt minore şi nimic nu ne îndreptățeşte să credem că vor evolua într-un sens nedorit.

— Minore? Glumiți, probabil!

— Ascultați-mă, domnule, doar nu sunteți doctor!

— E adevărat, admise Archibald, dar în Africa am văzut mai multe femei decât dumneavoastră murind în urma unei eclampsii.

— Ei bine, aici nu suntem în Africa. Iar soția dumneavoastră e doar în a douăzeci şi cincea săptămână. A face o cezariană acum ar însemna să condamnăm copilul.

Chipul lui Archibald îşi schimbă expresia, şi căpătă un aer dur şi amar.

— Nu-mi pasă, spuse, eu pe soția mea vreau s-o salvez.

— Problema nu se pune în mod necesar în aceşti termeni, nuanță doctorul Alister. Căutăm un termen de naştere compatibil atât cu viața copilului, cât şi cu protejarea în siguranță a vieții mamei.

— Singurul lucrul pe care îl veți reuşi aşa va fi să-i distrugeți de tot creierul, ficatul, rinichii…

— Am stat deja de vorbă despre asta cu doamna, soția dumneavoastră. E conştientă că pot apărea riscuri, dar deocamdată nu doreşte să i se facă cezariană.

— Nu ea e cea care hotărăşte.

— Nu, *eu* hotărăsc. Şi nu văd niciun motiv medical pertinent pentru ca această sarcină să nu fie dusă până la termen.

*

Archibald s-a întors în camera Valentinei. Aşezat lângă ea, o mângâia cu duioşie pe obraz. Şi-a amintit de lungul drum pe care-l străbătuseră amândoi pentru a ajunge să trăiască o iubire care nu ar fi trebuit să înflorească niciodată. Şi-a amintit de toate obstacolele pe care le-au depăşit, de toate spaimele pe care le-au învins.

— Nu vreau cezariană! imploră ea.

Are tenul cenuşiu, ochii încercănați şi înecați în lacrimi.

— Iubitule, sunt doar în douăzeci şi cinci de săptămâni! Lasă-mă să-l mai păstrez puțin!

Valentine are nevoie de el, dar Archibald e neputincios. I-a promis să-i fie alături, la bine şi la rău, în zile cu sănătate şi în zile de boală. I-a promis să o apere şi să vegheze asupra ei, dar mereu promitem mai mult decât putem face.

Ea îl priveşte şi face ochii mari:

— Lasă-mă să-i mai insuflu un strop de putere…

— Dar rişti să mori, dragostea mea!

Țintuită între tuburile de perfuzie, Valentine izbuteşte să se agate de brațul lui şi, în ciuda durerii care îi taie răsuflarea, şopteşte:

— Vreau copilul ăsta pentru tine. Îl simt atât de viu în pântece! E fetiță, să ştii, sunt sigură de asta! O s-o iubeşti, Archie, cum o s-o mai iubeşti!

El e pe punctul de a-i răspunde că, de iubit, doar pe ea o iubeşte. Dar o vede dându-şi ochii peste cap. Apoi muşchii faciali şi mâinile i se contractă brusc şi…

*

— O să faci blestemata aia de cezariană, fir-ai tu să fii!

Archibald se repede spre Alister, urlând în mijlocul holului.

Blocat, doctorul îl vede cum se năpusteşte spre el, fierbând de mânie şi gata să-l pocnească.

*

În patul ei, Valentine îşi muşcă limba când dinții i se încleştează. Brațele şi picioarele îi devin rigide, căile respiratorii se contractă şi se blochează.

*

Pe nesimțite, paznicul s-a apropiat de Archibald şi, cu arma în mână, înaintează pe la spatele lui. E obişnuit să imobilizeze drogații, adesea violenți, cărora li se refuză dozele de Subutex.

Numai că Archibald nu e un drogat. Ghicindu-i prezența, se apleacă brusc şi, dintr-o mişcare pe cât de neaşteptată, pe atât de violentă, întinde piciorul, îi pune o piedică şi îl şi izbeşte zdravăn. Căzut grămadă la podea, paznicul scapă arma şi Archibald se repede să pună mâna pe ea.

*

Valentine e cutremurată de spasme violente. O spumă albă şi sangvinolentă i se prelinge pe la colțurile gurii şi începe să o sufoce.

*

— Are convulsii, nenorocitule!

Mai târziu, la proces, Archibald va spune că nu a vrut decât să îl amenințe cu arma pe doctor, că a vrut să îl intimideze, că glonțul a plecat singur şi că niciodată nu a intenționat să apese pe trăgaci. La rândul lui, paznicul a recunoscut că arma era prost întreținută şi că asemenea lucruri neplăcute i se mai întâmplaseră deja de două ori. În orice caz, caracterul accidental al gestului nu a schimbat cu nimic rezultatul: doctorul Alister a primit un glonț de 9 mm în plămânul drept.

Archibald scăpa arma din mână când soția lui îşi pierdea cunoştința şi intra în comă. A fost apoi imobilizat, aruncat cu fața la pământ, i s-au pus cătuşe într-o hărmălaie de nedescris.

Când era târât de poliție, s-a întors spre camera Valentinei şi i s-a părut că aude internul de gardă strigând:

— O pierdem!

Apoi vocea infirmierei, care constata:

— E fetiță.

*

În acea zi de joi, serviciul de Terapie Intensivă al spitalului public de la Mission District a primit o fetiță născută cu trei luni înainte de termen. Cântărea 510 grame şi abia dacă măsura 30 de centimetri. Ca mulți dintre prematuri, era un copil bine proporționat cu o fețişoară grațioasă, cu pielea gelatinoasă şi fină prin care se întrezăreau venele.

Doctorul chemat de urgență pentru a asista la naştere a ezitat puțin înainte de a încerca să o resusciteze şi, chiar şi după ce a făcut-o, n-ar fi pariat nici măcar un dolar pe supraviețuirea ei.

A fost, totuşi, dusă la incubator şi pusă pe respirație asistată.

Moaşa care s-a ocupat de ea se numea Rosalita Vigalosa. Locuia de douăzeci de ani în cartier şi pe acolo toată lumea îi spunea Mamma. Ea a fost cea care, o dată la trei ore, a

curățat plămânii încă imaturi ai copilei pentru a-i ajuta să devină autonomi.

În fiecare dimineață, în drum spre slujbă, îşi făcuse obiceiul să facă un ocol, ca să aprindă o lumânare la capela misiunii, la Dolores, şi să se roage pentru supraviețuirea acestui prunc. După câteva zile, a sfârşit prin a-l numi „pruncul minunii”.

Când a trebuit trecut un prenume pe brățara de naştere, Rosalita şi-a spus că acest prunc va avea mare nevoie de ajutorul îngerilor pentru a câştiga lupta cu viața.

Aşa se face că, asemenea unui talisman, a ales să-i dea numele celui dintâi dintre îngeri:

Gabrielle.

15
Alter ego

În sufletul nostru există multe lucruri la care nici măcar nu ştim cât de mult ținem. Sau, dacă ajungem să trăim fără ele, o facem pentru că amânăm de la o zi la alta să le luăm în stăpânire, de teamă că vom da greş sau că vom suferi.
Marcel PROUST

— Doamnelor, domnilor, în scurt timp avionul nostru îşi va începe coborârea spre San Francisco. Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță şi să îndreptați spătarele scaunelor!

Încă năucit de ceea ce citise, Martin rămase surd la apelurile stewardesei-şefe.

„Prenumele ăsta… Data asta de naştere…”

Cu capul cufundat în dosar, cu mâinile umede şi cu inima bubuindu-i, se grăbi, cu febrilitate, să termine de citit raportul asupra procesului. Un proces la capătul căruia Archibald a fost condamnat la zece ani de închisoare pentru rănirea gravă a doctorului Alister.

Fotocopia dosarului de încarcerare la penitenciarul San Quentin menționa câteva certuri care l-au lipsit de posibilitatea reducerii pedepsei, precum şi prezența asiduă la bibliotecă şi la cursurile de istoria artei, ținute de un profesor voluntar de la Stanford.

Încă şi mai uimitor era faptul că în închisoare Archibald nu primise absolut nicio vizită. Niciun prieten care să-i spună „Ține-te tare!”, nicio rudă care să-i aducă veşti despre familie, nimeni care să-i aducă fiica, să şi-o cunoască…

Apoi, în noiembrie 1981, i s-a pierdut cu totul urma în vâltoarea evadării. Joseph A. Blackwell s-a volatilizat, transformându-se în Archibald McLean, regele hoților…

Martin examina acum ultima filă, o fotocopie recentă, datată în ajun. Fără îndoială, o anchetă complementară

sumară, efectuată de urgență de agenții FBI-ului şi completată cu o fotografie pe care şi-o dorea, dar de care se şi temea: cea a unei tinere cu chip amăgitor, cu ochelari de soare pe nas, la volanul unui Ford Mustang de culoare roşu aprins. O tânără cu plete lungi, netede, ai cărei ochi verzi strălucind în ploaie nu-i uitase nicio clipă. O tânără care, la sfârşitul unei veri, îl rugase: „Mai rămâi!”

Pentru a-şi ascunde tulburarea, întoarse capul spre hublou. Dincolo de munții arizi, se ghiceau coasta californiană, valurile Pacificului şi golful San Francisco.

Îşi dădu seama că el şi Archibald aveau în comun aceeaşi iubire ratată.

Dar, mai presus de toate, îşi dădu seama că urmărirea lui Archibald reprezenta mult mai mult decât arestarea unui infractor. Era o anchetă asupra lui însuşi, o adevărată terapie. Nu una dintr-acelea pe care le urmăm stând cu fundul pe canapeaua unui psihiatru, ci o confruntare cu propriul trecut, cu temerile ascunse şi cu zonele cele mai obscure ale personalității noastre.

*

Lui Archibald nu i-a trebuit mai mult de o jumătate de secundă pentru a descuia broasca locuinței lacustre în care trăia Gabrielle.

Intră cu sentimentul că pătrunde într-un sanctuar şi emoția îl copleşi pe neaşteptate, ca o fiară care-ți sare la beregată. În această casă plutitoare se trezise alături de Valentine, acum treizeci şi trei de ani, în dimineața aia blestemată de decembrie, care avea să le transforme viețile într-un coşmar.

Intră cu prudență în casă. În aer pluteau miresmele beţişoarelor parfumate. Camera era goală, dar plină de amintiri. Recunoscu dintr-o privire mobilele din lemn lăcuit pe care le pictaseră din nou amândoi, dulapul micuț cumpărat pe mai nimic de la târgul de vechituri din Carmel,

oglinda cu picior recuperată de la o consignație din Monterey…

O adiere uşoară se strecură prin uşa rămasă deschisă, învolburând perdelele vaporoase care filtrau lumina.

Intră apoi în bucătărie, unde frânturi de trecut țâşniră dureros la suprafață: prânzurile lor de îndrăgostiți, pregătirea faimoasei lui rețete de paste cu *pesto,* mâncarea preferată a Valentinei, clinchetul paharelor de vin, hohotele de râs, buzele care se găsesc şi se regăsesc, iar şi iar.

Pentru a lupta cu aceste imagini venite din trecut, deschise robinetul şi îşi clăti fața cu apă rece. Cu două zile în urmă, cancerul care îi rodea pancreasul îl lăsa atât de lipsit de vlagă, încât nu putea face nici cel mai mic efort. Astăzi, se simțea uimitor de bine. Analgezicele, administrate în doze mari, îşi făcuseră efectul, ajutându-l să suporte boala şi oferindu-i o remisiune de scurtă durată, care îi va lăsa, poate, răgazul să stea de vorbă cu Gabrielle pentru ultima oară.

O ultimă oară care va fi, deopotrivă, şi cea dintâi.

*

În închisoare, durerea a fost cât pe ce să-i ia mințile. A refuzat permanent să-şi recunoască paternitatea. Gabrielle a fost dată în grija bunicii, o franțuzoaică destul de capricioasă, măritată cu un viticultor din Sonoma Valley. După ce a evadat din San Quentin, la începutul anilor 1980, s-a informat discret despre fiica lui. Aşa a aflat că i s-a spus că tatăl ei a murit într-un accident de alpinism cu mult înainte ca ea să vină pe lume, că familia lui locuia în Scoția, iar Scoția era tare departe.

La urma urmelor, poate era mai bine aşa.

Totuşi, nu s-a putut abține să o aştepte la ieşirea de la şcoală, s-o vadă măcar o dată. A privit-o de la distanță şi ceea ce a simțit l-a umplut de groază. Îi purta pică acestei copile! Îi purta teribil de mult pică pentru că o smulsese de lângă el pe femeia iubită.

Era nedrept şi irațional, dar nu putea face nimic împotriva resentimentului ăstuia…

Atunci a ales să dispară, şi ştia exact ce avea de făcut în continuare…

*

Închisoarea San Quentin
Octombrie 1977

— Şi ai reuşit să scapi din mâinile lor?

— După cum ți-am spus, măi, băiețică. Dar la vremea aceea, plămânii mei nu fuseseră încă ciuruiți.

Aşezați pe saltelele lor, Archibald şi colegul lui de celulă Ewan Campbell vorbeau la nesfârşit despre trecutul lor. La drept vorbind, Campbell era cel care povestea, Archie mulțumindu-se de cele mai multe ori să asculte.

Cei doi bărbați împărțeau aceeaşi celulă de câteva luni. După un început destul de dificil, între ei se țesu o adevărată complicitate, întărită de originea lor scoțiană comună.

Campbell ispăşea o pedeapsă de ani grei pentru furt de tablouri. Cu firea lui ironică şi comunicativă, izbutise să îi ridice moralul lui Archibald, care, de când intrase în închisoare, căzuse într-o depresie profundă.

— Astăzi, cu toate sistemele noi de securitate, nu ai mai putea ieşi, sublinie Archibald, făcând o strâmbătură.

— Te-nşeli amarnic. Oamenii îşi închipuie că, imediat ce o muscă se aşază pe un tablou, năvălesc deja douăzeci de copoi cu girofaruri. Asta se întâmplă doar în filme. Realitatea e alta. Crede-mă, nu există muzeu în lume care să nu poată fi spart: e suficient să-i cunoşti punctele slabe.

— Şi tu, unul, le cunoşti?

— Mai cunosc câteva. Mda, mai cunosc destule…

Bătrânul afişă un zâmbet satisfăcut, apoi adăugă, venind în întâmpinarea dorinței ascunse a lui Archibald:

— Vrei să te învăț câteva şmecherii?

Archibald clătină încet din cap şi răspunse rânjind:

— Nu țin să-mi sfârşesc viața ca tine.

Apoi, pentru a-i arăta că discuția era închisă odată pentru totdeauna, se întinse pe saltea şi îşi reluă lectura romanului preferat: *Contele de Monte Cristo,* de Alexandre Dumas.

Dar tovarăşul lui nu era dispus să cedeze:

— Mai vedem noi, băiețaş, mai vedem noi…

*

Şi aşa, în decursul câtorva luni bune, înainte de a-şi da ultima suflare în închisoare, răpus de un cancer de plămâni, Ewan Campbell l-a învățat tot ce ştia într-ale jafurilor.

Când a venit momentul să-şi schimbe viața, Archibald a hotărât să profite de ceea ce învățase şi să împrumute, parțial, personalitatea „maestrului" său. Adio, Archibald Blackwell, bun venit, Archibald McLean!

Aşa se face că acest personaj prinț al hoților l-a obligat să fie mereu cu ochii-n patru, să ducă o viață de fugar, să-şi schimbe frecvent identitățile, vizuinile şi loviturile de geniu. O gimnastică atât intelectuală, cât şi fizică, una care l-a ținut în viață, împiedicându-l să zăbovească prea mult asupra remuşcărilor şi regretelor.

O vreme a mers. Apoi, a înțeles că încăpățânarea de a nega existența fiicei sale nu semăna deloc cu ceea ce şi-ar fi dorit Valentine. În nopțile din ce în ce mai scurte, se trezea de fiecare dată din cauza aceluiaşi coşmar, care se termina cu un strigăt: „E fetiță, să ştii, sunt sigură de asta! O s-o iubeşti, Archie, cum o s-o mai iubeşti!"

Ca o chemare venită de nicăieri, care îi arăta drumul.

Aşa se face că, în ziua celei de-a cincisprezecea aniversări a Gabriellei, a luat hotărârea de a o căuta, pentru a-i spune adevărul şi pentru a da explicații.

Dar cu toate că avea voință, nu avea strop de curaj.

Căci îi era atât ruşine de comportamentul lui – pe care nu ştia cum să şi-l justifice – cât şi teamă de reacția fetei. Dacă

puştoaica semăna cu maică-sa, trebuie să fi avut un caracter dat naibii, şi ceva îi spunea că nu-l va primi cu brațele deschise în viața ei.

Pentru a nu pleca totuşi cu mâinile goale, fără a fi schimbat câteva vorbe cu ea, a găsit un singur mijloc: travestirea.

23 decembrie 1990: şoferul de taxi care o duce la aeroport: el e.

23 decembrie 1991, bătrânul domn excentric cu care rămâne blocată în ascensorul unui centru comercial: el e.

23 decembrie 1992: tipu' vesel şi fără adăpost care cântă la acordeon pe Market Street şi căruia ea i-a dat un dolar: el e.

23 decembrie 1993: florarul care îi livrează un buchet de o sută unu trandafiri din partea unui admirator secret: el e.

El, el, el… prezent, dar de fiecare dată incognito, la toate aniversările ei, şi care sunt tot atâtea reminiscențe fatale pentru el.

La fiecare întâlnire față către față cu ea îşi spune că a venit, în sfârşit, clipa cea mare, că timpul deghizărilor şi minciunilor s-a dus; dar renunță de fiecare dată.

Cu toate acestea, întâlnirile fugare cu Gabrielle au deşteptat în el sentimente paterne de care nu se credea în stare. Îngrijorat, a luat hotărârea de a angaja un detectiv particular, pentru a fi permanent la curent cu viața cotidiană a fetei. Un demers nu prea moral, nici prea onest, dar totuşi singurul mijloc eficient care îi permitea să joace, din umbră, rolul de înger păzitor.

Un tip cu contul din bancă descoperit, un iubit prea violent, o gaură în contabilitate, cheltuieli medicale neaşteptate: rezolvă şi anticipează toate necazurile. E mai bine decât nimic, dar e aşa de puțin…

Acum ştie că boala nu-i mai dă posibilitatea de a alege; iar asta, într-un anumit sens, simplifică lucrurile.

*

Archibald deschise frigiderul şi-şi desfăcu o sticlă de Corona.

Cu berea în mână, rătăcea prin salon, inspectând fiecare bibelou, descoperind cu aviditate cărțile pe care ea le citea, filmele pe care le îndrăgea.

Îşi uitase telefonul Blackberry la încărcat pe o noptieră. Manevră aparatul şi îi consultă fără ruşine emailurile şi SMS-urile: tot soiul de mesaje nu foarte subtile de la tipi întâlniți pe la petreceri, invitații la un pahar, derbedei care nici măcar nu-şi dădeau numele. De ce le-o fi dând Gabrielle numărul de telefon tuturor nenorociților ăstora?

Pe etajeră, doar două fotografii. Pe prima o cunoştea prea bine, doar el o făcuse. Zâmbetul Valentinei stropit de valuri, pe stâncile lui Cap d'Antibes, în timpul vacanței lor în Franța. Cea de-a doua era a unui tânăr la vreo douăzeci de ani: Martin Beaumont, în timpul verii lui 1995.

Acelaşi Martin Beaumont care îl hărțuia de ani de zile. Acelaşi Martin Beaumont cu care se juca de-a şoarecele şi pisica, amuzându-se, şi pe care îl ademenea pe urmele lui de luni bune.

Archibald îşi căută ochelarii, pentru a cerceta poza cu mai multă atenție. Văzuse zeci de fotografii ale lui Martin Beaumont, dar asta era diferită. Chipul ăsta îi amintea de un altul. Chipul unui bărbat dezarmat, căruia nu îi era teamă să se arate astfel. Chipul unui bărbat care se uita la zâmbetul binevoitor al unei femei. Chipul unui bărbat care iubea pentru prima oară.

Din reflex, scoase fotografia din ramă. Din spatele fotografiei, pe podea pică o foaie de hârtie împăturită în patru. Archibald o ridică şi o desfăcu. Era o scrisoare datată 26 august 1995, care începea cu următoarele cuvinte:

Dragă Gabrielle,

Voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța.

Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva

momente pe care le-am petrecut împreună…

Complet năucit, rămase neclintit vreme îndelungată, în picioare, citind şi recitind această declarație.

Când aşează rama pe etajeră, la locul ei, fixă portretul lui Martin în ochi şi îi aruncă un soi de sfidare:

— Las’ că vedem noi din ce aluat eşti făcut, măi băiețică!

16
California, here I come![53]

Harta vieții noastre e astfel împăturită, încât nu vedem niciuna dintre marile autostrăzi care o traversează; dar, pe măsură ce harta se desface, întrezărim mereu câte o nouă cărare.
Jean COCTEAU

San Francisco

Lumina…
Blândețea climei…
Adierea uşoară…
Cerul primăvăratic…
Un cântec al trupei Beach Boys la radioul maşinii…

La volanul unui *roadster*[54] închiriat, Martin străbătea în goană străzile în pantă, mărginite de case victoriene, străzi care unduiau ca un *montagnes russes.* Chiar dacă mai erau doar două zile până la Crăciun, soarele inunda oraşul şi se simțea că marea era acolo, aproape, ca şi cum s-ar fi aflat pe malul Mediteranei.

Acest oraş atipic era parcă pictat în tonuri pastelate şi îşi păstrase atmosfera destinsă şi magia îmbătătoare pe care le cunoscuse în tinerețe. Îşi amintea totul: zgomotele care veneau dinspre port, aerul proaspăt al oceanului, tramvaiele cu roți dințate coborâte parcă direct din anii 1950, cu lambriurile şi clopotele lor din alamă.

Depăşi un troleibuz care arbora un steag pro-Obama, apoi zări golful turcoaz înconjurat de coline; coborî spre faleză.

Pentru prima oară în viața lui, traversă în maşină cei doi kilometri ai Golden Gate, admirând în retrovizoare priveliştea oraşului scăldat de apele golfului. Luă apoi virajele strânse ale străduței care ducea la Sausalito. Casele luxoase construite pe povârnişul dealului înlocuiseră de mult locuințele ridicate

la voia întâmplării de primii hippy. Dar în tot acest cadru somptuos Martin nu se putea gândi decât la un singur lucru: se ducea să o vadă pe Gabrielle.

Aici începuse povestea lor, sub soarele verii lui 1995.

Şi fusese cât pe ce să se termine într-o noapte de Crăciun, în frigul şi durerea unui bar din Manhattan.

Treisprezece ani mai târziu, destinul amestecase din nou cărțile, oferindu-le o partidă pe care niciunul din ei nu o mai credea cu putință.

*

— La naiba, pe toți dracii! înjură Gabrielle, trântind capacul trusei cu scule. Iar s-a nenorocit carburatorul!

Aplecată deasupra motorului hidroavionului, sări la pământ cu o agilitate de felină.

— Nu-i grav, o consolă Sunny, îl reparăm noi!

— Cu tine, nimic nu-i niciodată grav! Şi eu cum îmi mai plătesc facturile, dacă nu mai pot transporta clienții?

— Mai avem Cessna.

— Da, sigur, cu trei locuri în loc de şase, şi jumătate din încasările mele se duc pe apa sâmbetei!

Îşi propti mâinile-n şolduri şi rămase acolo o clipă, admirând obiectul enervării ei: „Crucea Sudului”, un Latécoère 28 din vremuri de demult, un elegant hidroavion cu un singur motor, din cedru lăcuit, protejat cu o husă. Cu nuanțele lui bordo, înviorate de marginile aurii care scânteiau în soare, avionul era sublim şi atrăgea atenția tuturor plimbăreților.

La prima vedere, avionului i-ar fi stat mai bine mai bine într-un muzeu decât pe luciul apei, dar Gabrielle îl restaurase cu mare artă, pierzând cu el săptămâni bune şi investind în reparații mare parte din economii. Împreună cu casa pe apă şi bătrânul Mustang, erau singurele lucruri moştenite de la mama ei, şi ținea la ele ca la lumina ochilor.

Tânăra verifică nodurile marinăreşti care amarau aparatul de ponton şi se întoarse în cabana micuță, din buşteni, în care Sunny se ocupa de rezervări şi vindea înghețată şi băuturi celor care se plimbau pe acolo.

Extremitatea golfului semăna cu un lac înconjurat de o pădure de pini. În acest sfârşit de după-amiază, lumina era blândă, aerul curat, iar albastrul senin al cerului se oglindea, fremătând, pe suprafața apei.

Gabrielle lucra în acest parc natural de zece ani. După multe demersuri, izbutise să capete autorizația de a-şi exploata cele două hidroavioane, oferind turiştilor un zbor de neuitat deasupra golfului. Sunny, un hipiot bătrân, o asista în munca ei. Depăşise de mult vârsta pensionării, dar, cu ținutele lui colorate, cu coada de cal şi tatuajele vechi de-o jumătate de veac, bătrânul asigura spectacolul, povestindu-le turiştilor amintirile sale din vremea *Summer of Love*[55] şi a San Francisco-ului mitic al anilor 1960.

Vara, „lacul" era invadat de înotători, de caiace, de jet-schiuri şi bărci cu pânze. Dar în această după-amiază de iarnă, pe luciul apei, pe care trăiau în bună vecinătate stârci, cormorani şi flamingi, plutea un calm bucolic.

Cu o expresie îngrijorată, Gabrielle se îndreptă spre bar. Sunny îi întinse o sticluță cu apă minerală, pe care ea o dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— Necazuri cu aparatul?

Se întoarse către vocea care o interpela. Bărbatul se sprijinea cu coatele pe tejghea, sorbind o Corona rece, cu o cască de motociclist alături. Avea vreo şaizeci de ani, păr negru, în neorânduială, o barbă nerasă de trei zile şi o eleganță relaxată: blugi şi pulover negru pe gât, haină sport din tweed. Nu era genul bunicuț, nici genul moşneag frumos. Şi nici genul cu implanturi. Cine ştie, poate nici măcar Viagra nu lua încă.

— Motorul îşi face de cap?

— Mda, răspunse ea, aşezându-se pe taburet, alături de bărbat.

El ridică sticla în direcția ei, ca şi cum ar fi închinat în sănătatea fetei.

Se hotărî să intre în joc:

— Adu-mi o bere, Sunny. Domnul m-a invitat.

Era regula ei numărul unu: să le-o ia înainte de la început, să-i ia tare, pentru a le putea aprecia reacția. Să-i vadă dacă sar asupra prăzii şi se discreditează sau îşi câştigă dreptul de a rămâne în cursă.

Bătrânul schiță un zâmbet abia sesizabil şi se prezentă:

— Mă numesc Archibald.

— Gabrielle.

La rândul ei, îşi ridică sticla de Corona spre necunoscut şi, înainte de a bea o înghițitură, muşcă dintr-un sfert de lămâie verde.

Îi simți privirea ațintită asupra ei şi ridică ochii.

Nu-i privea nici sânii, nici fundul, nici gura. Doar ochii. De pe chipul lui transpărea o tandrețe adevărată. Nu o tandrețe de bunic, nicio tandrețe de soț care încă îşi iubeşte nevasta, dar nu prea mai pune mâna pe ea. Nu, era o tandrețe diferită: o adevărată tandrețe de bărbat. Ceva ce Gabrielle nu mai văzuse în ultima vreme.

Se gândea uneori la cursurile ei de filosofia limbajului. „De gândit, gândim în cuvinte", spunea Hegel, „căci cuvântul e cel care dă gândirii cea mai înaltă şi mai adevărată existență a sa."

Cu toate astea, din ce în ce mai adesea, cuvintele sunau dogit în gura bărbaților care încercau să se apropie de ea. Cei mai mulți jucau scena aceloraşi abureli, cu aceleaşi vrăjeli, aceleaşi întâlniri nasoale, aceleaşi texte laconice, goale şi lipsite de imaginație. Şi atunci, se agăța de inefabil: gesturile, privirea, expresiile chipului, posturile…

Dar acest Archibald degaja atâta încredere în sine, încât nu avea nevoie să supraliciteze. Era ceva bizar, deopotrivă distant, familiar şi liniştitor.

*

Cu ajutorul indicațiilor sistemului de navigare GPS, Martin a ajuns până la golful unde lucra Gabrielle. A parcat sub pini şi a rămas minute bune în maşină, ezitând în alegerea paşilor pe care avea să-i facă în continuare. Citise din scoarță-n scoarță raportul FBI, care nu menționa niciun contact între Archibald şi fiica lui, dar câtă încredere putea avea în acel document? Pe de altă parte, odinioară el însuşi îi pusese aceeaşi întrebare tinerei, care îi spusese că nu-şi cunoscuse niciodată părinții. De ce s-ar îndoi astăzi?

Pentru că Gabrielle era o femeie tainică şi misterioasă. Pentru că trăia în San Francisco şi pentru că Archibald nu va întârzia să ajungă în oraş pentru a pune mâna pe diamant. Asta dacă nu cumva era deja aici…

Martin apăsă un buton şi, în câteva secunde, cele două elemente ale acoperişului din aluminiu se închiseră unul deasupra celuilalt, transformând *roadster*-ul într-un coupé cu linii frânte. Când ieşi ca să încuie decapotabila, nu se recunoscu imediat în imaginea care se reflecta în geamul portierei. Trebuie spus că cei de la Lloyd's Brothers îşi făcuseră bine treaba: când se întorsese la hotel, găsise acolo trei costume Smalto, croite pe măsura lui, cu mânecile tăiate perfect, cu umeri şi aspect impecabile. Şi mai uimitor încă, în cameră îl aşteptase un frizer, pentru a transforma tânărul polițist bărbos şi pletos într-un erou dintr-o serie televizată a lui Jerry Bruckheimer{56}. Noua înfățişare îl făcea să se simtă în pielea altuia. Mai prezentabil, mai lustruit, dar parcă tot nu era el însuşi, cum nu era el nici copoiul neurastenic care îşi tara bascheții jerpeliți pe pavajul parizian. De altminteri, oare de când nu mai fusese împăcat cu sine?

„De pe vremea când eram cu ea…"

Suspină consternat şi porni spre „lac". Locul era calm, luminos şi îi amintea de ținutul Provence al copilăriei sale. Nu lipseau decât greierii pentru ca tabloul să fie complet.

Se îndreptă spre cabana din buşteni aşezată pe malul apei, care făcea oficiul de cafenea.

Şi atunci îi văzu…

*

— Vreți să mă uit un pic la motor? întrebă Archibald cu o voce amabilă.

— Sunteți mecanic?

— Nu tocmai. Lucrez în domeniul artei.

— Atunci, cred că nu ar folosi la nimic, răspunse Gabrielle, schițând un zâmbet. E o lucrătură mecanică foarte capricioasă, un avion foarte vechi…

— Da, ştiu, un Late 28.3.

Gabrielle înălță o sprânceană, deopotrivă mirată şi neîncrezătoare.

Archibald deveni şi mai tehnic:

— Motorul nu e originalul spaniol, nu? Cu ce l-ați înlocuit?

— Cu un Chevrolet.

— De 640 de cai putere?

— Da… da, aşa e.

Nu mai avea nicio îndoială: tipul se pricepea al naibii de bine la mecanică.

— Pot să mă duc să arunc o privire?

Într-o ultimă tentativă de a-l împiedica, ea îi arătă mâinile pline de păcură.

— O să vă mânjiți tot!

Dar Archibald îşi scotea deja haina şi îşi ridica mânecile puloverului.

— La urma urmelor, dumneavoastră ați vrut-o! zise tânăra zâmbind şi întinzându-i lada cu scule.

Amuzată, îl urmă la ponton, unde bărbatul se cățără pe fuzelajul hidroavionului, de parcă asta ar fi făcut toată viața.

— Ce-mi dați în schimb dacă reuşesc să-l repar? întrebă el, deschizând capota. O cină?

Ea clipi des. Inima i-o luă razna.

Duş rece.

Ştia că avea chestia asta aparte în ea. Chestia asta care plăcea tipilor, care-i făcea să creadă că totul era posibil cu ea şi care-i incita să-şi încerce norocul. Toți ajungeau aici, cu mai multă sau mai puțină subtilitate, iar tipu' ăsta nu era altfel decât toți ceilalți.

Să nu-şi arate nici tulburarea, nici decepția. Să se poarte ca şi cum s-ar amuza:

— Ei, ei, ia te uită la noi... ne dăm aere de gentleman, dar până la urmă tot aici ajungem: o cină, un păhărel, o partidă de sex...

Archibald se prefăcu a nu fi auzit nimic. Ea insistă:

— În cele din urmă, sunteți la fel ca toți ceilalți.

— Poate că da, admise el, ridicând nasul din motor, sau poate că nu.

— OK, îl sfidă femeia, o cină dacă reuşiți să reparați motorul.

*

Cu inima bubuindu-i, Martin se refugie în decapotabilă. Ca şi cum ar fi fost cuprins de febră, deschise torpedoul şi îşi luă pistolul Glock 19 Parabellum, pe care i-l dăduse domnişoara Ho. Coreeana se ținuse de cuvânt, îi dăduse arma şi o acreditare vizată de FBI. Într-un compartiment mai găsi o lanternă, o rachetă de avertizare, un cuțit de vânătoare şi un binoclu. Puse mâna pe binoclu şi privi în direcția lacului.

Gabrielle stătea de vorbă cu tatăl ei.

Purta un pulover lung, împletit, peste o pereche de blugi uzați, care-i acopereau cizmele. Martin îşi simți mâinile tremurând uşor. Nu o văzuse pe Gabrielle de treisprezece ani, dar era ca şi cum s-ar fi despărțit cu doar o zi în urmă. Ca şi odinioară, părul castaniu deschis, aproape blond, îi ascundea adesea ochii, fără ca ea să-şi dea osteneala să-l înlăture. Lumina asfințitului îi punea în valoare armonia chipului, făcând-o să iradieze ceva care se stinse brusc.

Şi atunci Martin a înțeles că nici timpul, nici distanța nu-i domoliseră dragostea.

Dar, oare, o dragoste care te face să înduri suferințe groaznice, mai e cu adevărat dragoste?

*

Motorul hidroavionului tuşi, păru a se sufoca, de parcă ar fi tras o duşcă direct în plămâni, apoi îşi reluă suflul, după care începu să pârâie şi să toarcă.

Fără triumfalisme, Archibald coborî prudent de pe hidroavion şi îşi şterse mâinile cu o cârpă.

— Problema nu era la carburator, ci la una dintre chiulase. Chiar dacă o să mai țină o vreme, ar trebui să vă gândiți să le schimbați.

Îşi puse haina, îşi aranja puloverul şi se întoarse spre Gabrielle, zâmbind:

— Restaurantul a fost o glumă, fireşte. În sfârşit, dacă dumneavoastră insistați…

Destabilizată, tânăra avu un moment de ezitare. Avea chef să prelungească această clipă, avea chef să-l cunoască mai bine pe acest bărbat, dar preferă să nu-şi arate interesul.

— Nu, nu insist.

Archibald acceptă verdictul. Îşi luă casca şi o salută:

— La revedere, Gabrielle.

— La revedere.

Bătrânul se îndepărtă de cabana din buşteni, ajungând în spațiul parcării.

Acum, Gabrielle nu mai dorea ca el să plece. Avea chef să-l asculte, căci vorbele lui îi făceau bine. Avea chef să afle ce anume o tulbura la el. Avea chef, dar nu îndrăznea.

Archibald încălecase deja pe motocicleta lui impunătoare, când se întoarse şi o întrebă:

— Vasăzică, nu acceptați să ieşiți decât cu bărbați care nu vă plac, despre asta e vorba, nu-i aşa?

— Da, răspunse dintr-o suflare.

— De ce?

— Pentru că pe ceilalți mi-e frică să nu-i pierd, admise Gabrielle.

Renunțase să mai lupte. Ştia că bărbatul ăsta o citea ca pe o carte deschisă. Îi descoperise falia, abisul, ruşinea, cicatricea care sângera încă, profunzimea rănilor, fălcile care-i devorau pântecele.

El îşi puse casca, ridică viziera şi o privi pentru ultima oară.

Tânăra avea ochii vii şi sclipitori, de parcă ar fi plâns.

În picioare, în mijlocul pontonului, se simțea vulnerabilă şi lăsa impresia că vântul ar fi putut să o ridice şi să o poarte ca pe-o frunză.

Ceva se petrecea între ei. Nu era seducție, nu era dorință, dar era ceva care se impunea cu forța evidenței.

Archibald apăsă demarorul şi motocicleta cu patru cilindri prinse a se zgudui. Tocmai băga în viteza a doua, când Gabrielle veni după el în fugă şi sări în şa, în spatele lui. Simți cum îi cuprinde mijlocul şi îşi lasă capul pe umărul lui.

Atunci, Archibald acceleră şi motocicleta se topi în soarele asfințitului.

17
Setea de celălalt

Fiecare dintre noi ascunde în inimă o odaie regească;
pe a mea am zidit-o, dar nu am dărâmat-o.
Gustave FLAUBERT

— Ticălosul!

Fierbând de mânie, Martin se dădea de ceasul morții ca să se poată ține după motocicleta lui Archibald. La Paris, ar fi avut un girofar şi o stație ca să-şi alerteze colegii; aici, se simțea singur şi neajutorat.

Bolidul hoțului, un amestec de aluminiu, crom şi oțel, se strecura printre maşini. Pe celălalt sens, automobilele circulau bară la bară, dar pe sensul spre oraş circulația era mai fluidă şi Archibald respecta limitele de viteză. Nu ținea deloc să se facă remarcat de motocicliştii şi ofițerii membri ai California Highway Patrol, şi nici să pună în pericol viața fiicei lui, care nu purta cască.

Martin nu ştia cum să interpreteze scena la care tocmai asistase. Gabrielle şi Archibald se vedeau pentru prima oară? Oare tânăra ştia adevărul despre tatăl ei?

La ieşirea de pe pod, motocicleta traversă zonele împădurite din Presidio, apoi o luă pe bulevardul care se întindea de-a lungul oceanului. Soarele la asfințit care îmbrățişa cerul le permitea turiştilor să imortalizeze imagini de carte poştală; dar pentru Martin, apropierea crepusculului nu făcea decât să îngreuneze şi mai mult reperarea motocicletei.

Pe Russian Hill pierdu din vedere silueta masivă şi puternică a motorului Yamaha, dar câteva minute mai târziu o regăsi la intrarea în Cartierul Italian.

Acum, bolidul cu patru cilindri era pe Embarcadero, artera care se întindea dinaintea mării. Această fostă zonă industrială se transformase spectaculos după cutremurul din 1989. Docurile cedaseră locul unui bulevard larg, străjuit de

palmieri, care se întindea de-a lungul coastei pe o lungime de zece kilometri, spre bucuria bicicliştilor şi a celor care se dădeau cu patinele cu rotile.

Archibald trecu de terminalul feriboturilor, al cărui turn de şaptezeci de metri, încadrat de patru orologii, supraviețuise tuturor cutremurelor. Bolțile din cărămidă şi pavajul din marmură dădeau clădirii un farmec cât se poate de iberic. Parcă erai la Miami, la Lisabona, la Sevilla…

Apoi motocicleta intră pe un doc elegant, care înainta în interiorul Pacificului, oferind câtorva privilegiați accesul la un restaurant de lux ridicat în ocean.

Luat pe neaşteptate, Martin frână cu brutalitate şi parcă de urgență într-un loc destinat autobuzului, în timp ce un şofer se ocupa de motocicleta lui Archibald, iar şeful de sală îi găsea acestuia o masă pe terasă.

*

Se lăsase seara.

Zgârie-norii din cartierul *business* străluceau în penumbră. În depărtare, pe colina Telegraph Hill, Coit Tower ardea în noapte ca o spadă protectoare.

Flacăra unui Zippo lumină câteva clipe habitaclul maşinii, iar Martin trase un fum adânc.

Din nou în aşteptare.

Din nou, cu binoclul ațintit spre Archibald, întrebându-se dacă era sau nu oportun să intervină.

Dar acum altfel stăteau lucrurile. Nu mai era hoțul genial care îl fascina, era tatăl Gabriellei şi iubitul Valentinei.

Acest bărbat îndrăgostit care semăna atât de mult cu el…

*

„Ce mama dracului caut eu aici?”

Gabrielle se privi în oglindă. De cum au ajuns în restaurant, s-a îndreptat spre toaletă. Avea nevoie de câteva

clipe de răgaz şi trebuia să se şi aranjeze cumva. Ce forță stranie o împinsese să-l urmeze pe bărbatul ăsta? De ce o asemenea impulsivitate?

Cu gândurile aiurea, se spălă pe mâini şi îşi aranjă în viteză părul, regretând că e atât de prost îmbrăcată în locul ăla luxos.

Nu era deloc în largul ei în momentul acela, şi nici măcar nu încerca să se convingă de contrariu. Muncea mult, ieşea frecvent şi dormea puțin. Îşi păstrase rolul de voluntar în cadrul organizației Aripile Speranței, organizația umanitară creată de mama ei, şi nu întrerupsese nici colaborarea cu pompierii: de fiecare dată când apărea un incendiu în golf, imediat sărea la manşa unuia dintre avioanele Canadair cu turbină care scoteau apă din lacurile şi smârcurile din împrejurimi.

O viață plină, închinată semenilor ei. O viață căreia încerca să îi dea un sens pozitiv. O viață de care şi-ar fi dorit să fi fost mândră. Totuşi, această hiperactivitate nu era decât o fugă, dorința de a se îmbăta cu mişcarea, asemenea unui fluture care, în noapte, se izbeşte cu încăpățânare, iar şi iar, de bec. Să nu se domolească niciodată, să nu se oprească din a da din aripi, cu riscul de a se epuiza, cu riscul de a se arde. Să nu-şi lase răgazul de a recunoaşte în sinea ei ceea ce oricum ştia: că avea nevoie de o busolă care s-o conducă, de un braț care s-o ocrotească şi de pumni care s-o apere.

Îşi scoase tubul de rimel, pe care-l avea mereu cu ea. Cu pensula îmbibată în produs, îşi perie cu delicatețe genele, dându-le mai multă lungime şi accentuându-le curbura.

Da, să se machieze. Dar nu pentru a se face frumoasă, ci pentru a se ascunde.

O lacrimă îi rătăcea pe obraz; o şterse cu un gest maşinal şi se îndreptă spre terasă, unde o aştepta Archibald.

*

Martin regla butonul aflat între cele două corpuri ale binoclului pentru a ajusta imaginea.

Între cer şi ocean, terasa acoperită a restaurantului oferea o vedere panoramică şi le dădea clienților iluzia că iau masa pe apă. Elegant şi sobru, decorul miza pe rafinament: sofisticate aranjamente florale cu orhidee în tonuri de bej şi alb, în timp ce fotoliile drapate şi luminile discrete creau o ambianță intimă.

Marin îşi stinse țigara în clipa în care Gabrielle veni să se aşeze alături de Archibald.

Inima tânărului o luă razna, mintea i se înceţoşa, sfâşiată de dorințe contradictorii.

Dorința de a-şi dovedi că e în stare să-l aresteze pe Archibald.

Dar şi dorința de a afla mai multe despre el.

Dorința de a o iubi pe Gabrielle, căci era limpede că ea era jumătatea lui.

Dar şi dorința de a-i întoarce răul pe care ea însăşi i-l făcuse odinioară.

Căci sufletul tău pereche poate fi, în acelaşi timp, şi sufletul tău blestemat.

*

Când văzu că Gabrielle tremură uşor, Archibald îi făcu semn ospătarului să apropie aparatul de încălzire.

Tânăra îi mulțumi, cu un zâmbet chinuit. În ciuda atmosferei primitoare a locului, nu izbutea deloc să se destindă, într-atât de tulburată era. Pentru a-şi învinge jena, ea fu cea care deschise vorba:

— S-ar zice că vă pricepeți la avioane!

— Am pilotat câteva la viața mea, mărturisi Archibald.

— Chiar şi hidroavioane?

Bărbatul încuviință printr-un semn din cap, servindu-i un pahar din vinul alb pe care-l comandase.

— Nu prea am înțeles bine cu ce vă ocupați. Mi-ați spus că lucrați în… domeniul artei, nu?

— La drept vorbind, fur tablouri.

Tânăra schiță un zâmbet, gândindu-se că își bate joc de ea, dar Archibald rămase imperturbabil.

— Asta e adevărata dumneavoastră meserie? Furați tablouri?

— Da, recunoscu el foarte serios.

— Dar de la cine le furați?

— Păi, cam de la toată lumea: din muzee, de la miliardari, de la regi, de la regine…

Pe măsuța de servit aflată lângă masa lor, ospătarul puse un platou din argint, pe care erau aranjate aperitive servite în boluri de sticlă: stridii *glacé* cu caviar, salată de melci cu cireşe, creveți la grătar cu unt de arahide, o combinație de homar şi picioruşe de broască *aux pistaches*…

Cu un amestec de curiozitate şi reținere, începură să testeze savorile originale ale acestor specialități culinare. Încetul cu încetul, atmosfera se încălzea. Archibald glumea, Gabrielle se destinse, el îi turnă vin, ea ajunse chiar să şi râdă. În timp ce tânăra se lăsa în voia vocii lui învăluitoare, bătrânul nu o slăbea din priviri. La lumina lumânării, remarcă ridurile fine, de oboseală, din jurul ochilor fetei; şi apoi, ca prin farmec, ridurile s-au atenuat şi privirea ei şi-a regăsit strălucirea. Semăna atât de mult cu Valentine! Acelaşi mod de a-şi înclina capul într-o parte când zâmbea, acelaşi obicei de a-şi răsuci mecanic o şuviță pe deget, aceeaşi expresie de blândețe când trăsăturile feței i se relaxau. Aceeaşi lumină în străfundul ochilor, în stare să facă „gelos până şi cerul de după ploaie”[{57}], cum spune poemul.

„Spune-i! Spune-i acum că eşti tatăl ei! Măcar o dată în viața ta, fii curajos cu Gabrielle! Dacă dai înapoi în seara asta, n-o să mai izbuteşti niciodată…”

— Şi în afară de tablouri, mai furați şi altceva? întrebă tânăra, râzând.

— Da, îi răspunse, bijuterii.

— Bijuterii?

— Diamante şi… telefoane.

— Telefoane?

— Telefoane ca ăsta, spuse Archibald, strecurându-i sub şervet Blackberry-ul pe care i-l şterpelise cu câteva ceasuri în urmă.

Când îşi recunoscu telefonul, Gabrielle lăsă paharul de vin pe masă şi râsul îi îngheță pe buze.

„Ce naiba înseam…”

Ştia că îl uitase acasă de dimineață. Aşadar, bărbatul ăsta pe care nu îl cunoştea îi scotocise apartamentul şi îi violase intimitatea. Peste ce dezaxat a mai nimerit şi de data asta?

Archibald puse o mână pe brațul fiicei sale, dar aceasta se smuci, îşi împinse cu violență scaunul şi se ridică de la masă.

— Aşteaptă, Gabrielle, lasă-mă să-ți explic! îi strigă în franceză.

Preț de o secundă, ea fu descumpănită de disperarea care răzbătea dintr-odată din tonul acestui bărbat. De ce vorbea în franceză? Şi de ce o tutuia?

Dar, mânioasă pentru că abuzase de încrederea ei, părăsi terasa fără a mai sta să îl asculte şi începu să fugă pe ponton, ca şi cum ar fi urmărit-o cineva.

*

Martin lăsă jos binoclul când o văzu pe Gabrielle bătând în lung şi-n lat Embarcadero, în căutarea unui taxi. Ieşi din decapotabilă fără a se lăsa văzut şi rămase ghemuit, cu ochii fixați asupra lui Archibald, care, de partea cealaltă a străzii, părea resemnat cu plecarea fiicei.

Martin renunță pentru moment să traverseze şoseaua. La ora aceea, circulația era intensă şi nu ținea deloc să dea nas în nas cu Gabrielle.

În sfârşit, o maşină se opri în dreptul fetei. Ea era pe punctul de a dispărea în taxi, când telefonul îi vibră în mână. Ezită câteva secunde, apoi…

*

— Nu închide, Gabrielle, te implor! Lasă-mă să-ți vorbesc! De douăzeci şi şapte de ani încerc să fac asta…

Gabrielle se întoarse. Debarcaderul era în continuare înțesat de lume. O mulțime pestriță se înghesuia să prindă ultimele feriboturi sau să bea ceva în cafenelele şi cluburile de pe marginea bulevardului.

La celălalt capăt al firului, Archibald continua, cu o voce gâtuită:

— Trebuie să-ți explic…

Ea îl căută din priviri. Nu înțelegea. Nu voia să înțeleagă.

— Nu am murit, Gabrielle…

În cele din urmă, fata îl zări, cincizeci de metri mai jos, la intersecția dintre dig şi debarcader.

Bătrânul îi făcu un semn de încurajare cu mâna şi îşi continuă confesiunea:

— Te-am abandonat, e drept…

Ea renunță la taxi şi rămase încremenită, paralizată în mijlocul trotuarului.

— …Dar am dreptul să-ți explic de ce.

Archibald îşi simțea inima bubuind prea repede şi prea puternic în bătrâna ei carcasă ruginită. Cuvintele astea, rămase blocate de ani de zile în gât, îi ieşeau acum pe gură şi curgeau precum lava pe povârnişurile unui vulcan.

Tata…

După un moment de ezitare, Gabrielle se hotărî să se ducă în întâmpinarea lui. La rândul lui, el îi făcu un semn cu mâna şi…

— Atenție!

*

Gabrielle a fost cea care a țipat pentru a-şi avertiza tatăl. De pe cealaltă parte a trotuarului, se apropia un bărbat cu

arma-n mână. Iar acest bărbat era…

*

— *Freeze! Put your hands overhead!*[(58)] îi strigă Martin hoțului.

Luat prin surprindere, Archibald ridică încet brațele. Din mâna dreaptă, deasupra creştetului, o voce îngrijorată răsună din telefonul mobil:

— Tată? Tată?

Cu brațele încordate, cu palmele împreunate în jurul patului pistolului semiautomat, Martin îl avea pe Archibald în vizor. Erau despărțiți doar de valul de maşini care goneau de la vest la est.

De data asta era hotărât să termine cu toată povestea asta: trecutul, fascinația pe care o dezvoltase pentru acest infractor împotriva voinței lui, iubirea absurdă şi smintită pe care i-o purta Gabriellei. Îl va băga la răcoare pe Archibald, se va întoarce în Franța şi se va maturiza. Va deveni, în sfârşit, bărbat…

— *Stick your hands up! Stick'em up!*[(59)] strigă, pentru a acoperi zgomotul circulației.

Scoase legitimația plastifiată marcată cu cele trei litere magice – FBI – atât pentru a respecta legea, cât şi pentru a linişti trecătorii neîncrezători şi înnebuniți de spaimă. Dar, mai ales, pentru a-l aresta conform legii, fără a comite greşeli sau cine ştie ce vicii de procedură.

Când încerca să traverseze şoseaua cu două benzi, un claxon strident îl țintui locului şi un autobuz lung, cu burduf, se şterse în goană de el. Archibald profită de diversiune pentru a o lua la goană spre chei.

Când fostul polițist izbuti, în sfârşit, să ajungă pe celălalt trotuar, hoțul avea deja ceva avans. Martin îşi reînnoi somația, trase un foc în aer. Dar era nevoie de mult mai mult pentru a-l speria pe Archibald…

Martin schimbă atunci strategia şi se îndreptă spre maşină, pentru a bloca fuga duşmanului.

Sfidând toate regulile, decapotabila dărâmă incinta împrejmuită care permitea accesul în mica parcare de lângă restaurant. Dar Archibald încălecase deja pe motocicletă şi îşi pusese casca. Martin îl luă în vizor de-a lungul cheiului, şi de data asta nu mai trase în aer, ci ținti motocicleta. Două împuşcături răsunară în noapte. Primul glonț găuri una dintre valvele din aluminiu ale furcii unei roți, iar cel de-al doilea ricoşă din amortizor. În ciuda gloanțelor, Archibald nu se lăsă atras spre ocean, ci reuşi să intre pe şosea. Năvăliră aproape în acelaşi timp pe bulevard, dar, în vreme ce Martin îşi făcea probleme că motocicleta se va pierde prea uşor în trafic, Archibald dădea impresia că vrea să urce Embarcadero pe contrasens.

„N-o să îndrăznească!”

Era un pariu nebunesc, aproape sinucigaş, şi totuşi…

…Totuşi, Archibald se agăță de ghidon şi eliberă cei 200 de cai putere ai monstruoasei maşinării, accelerând fulgerător. Sub această comandă brutală, pneul lăsă o urmă lungă pe asfalt şi, asemenea unei rachete, motocicleta fu propulsată în vâltoarea traficului.

Martin ezită, apoi intră şi el în şuvoiul de maşini. În mijlocul concertului de claxoane şi semnalizări cu faruri, vehiculele se prelingeau prin fața ochilor lui ca o ploaie de asteroizi. Nu izbuti să păstreze direcția decât vreo sută de metri, apoi fu constrâns să o ia spre Fountain Plaza, ca să evite un accident. Conştient că tocmai trecuse pe lângă o catastrofă, îşi simțea inima bubuind să-i spargă pieptul, iar mâinile îi tremurau pe volan.

Întoarse maşina.

Din nou jucase şi pierduse!

*

O căută peste tot: în restaurant, pe trotuar, pe chei…

O căută multă vreme.
Dar Gabrielle nu-l aşteptase.

18
Amintiri, dar şi regrete...

Dacă există un lucru la care ții mai presus decât
la orice altceva, nu încerca să-l ții cu forța.
Dacă e să fie al tău, al tău va fi, pentru totdeauna.
Dacă nu e să fie al tău, înseamnă că
nu a fost al tău dintru începuturi.
Extras din filmul *Propunere indecentă*

Ora 1.00 dimineaţa

Martin s-a întins pe plajă, cu capul pe nisip, cu obrazul în bătaia vântului, cu ochii la stele.

O sunase pe Gabrielle pe mobil, dar tânăra nu-i răspunsese. O căutase peste tot: la cabana din buşteni de lângă hidroavion, în locurile unde obişnuiau să meargă odinioară. Dar nu dăduse de ea.

Povestea vieții lui...

Ca la douăzeci de ani, când era tânăr şi melancolic, eşuase din nou pe această plajă din spatele lui Marina Boulevard, între portul turistic şi Golden Gate.

În noaptea asta Luna era aproape plină, iar dinspre ocean se ridica un susur enigmatic. În ciuda orei târzii, țărmul era departe de a fi pustiu. Ignorând panourile cu interdicții, un grup de *it girls*[60] aprinseseră un foc şi îşi băteau joc de un bunic costumat în cosmonaut care testa o bărcuță cu pânze. Cu picioarele în apă, un asiatic cu sex incert – ochelari mari, chimonou violet decoltat, dar cu un tors bine lucrat la sală – manevra un zmeu enorm, în formă de dragon. Cu căştile ultimul răcnet pe urechi, omul se simțea bine în pielea lui. Fiecăruia, după chef şi posibilități: asta era filosofia acestui oraş, farmecul, beția, dar şi repulsia pe care le stârnea...

Departe de țărm, la adăpostul unor stânci, un cuplu de tineri se pipăiau cu timiditate, de parcă atunci ar fi descoperit

deliciile iubirii.

— Nu ți se pare că seamănă cu noi? întrebă o voce în spatele lui.

Martin tresări, recunoscând-o pe Gabrielle, care se aşezase la un metru de el, cu bărbia pe genunchi.

Încercă să rămână impasibil. Abia dacă îndrăzni să întoarcă privirea spre tânărul cuplu, pentru a încuviința:

— Da, parcă suntem noi, de demult.

— În sfârşit, ei par ceva mai cuminți. Nu ştiu dacă îți mai aminteşti ce am făcut noi pe plaja asta…

— Asta a fost demult.

— Nu chiar atât de demult, nuanță ea. Îți aminteşti pasajul din Faulkner pe care mi l-ai scris într-una din scrisorile tale: *The past is never dead. It's not even past.*[{61}]

El nu încercă să îşi ascundă amărăciunea:

— Constat că, deşi nu mi-ai răspuns niciodată, măcar mi-ai citit scrisorile…

— …Şi mi le amintesc şi astăzi, după treisprezece ani.

Pentru prima oară, el o privi cu adevărat şi simți că începe să clipească mai repede, de parcă ar fi stat scris undeva că momentele petrecute cu Gabrielle nu puteau fi decât fugitive şi că trebuia să se grăbească să înscrie această imagine în creierul lui.

Când s-au despărțit, era mai mult adolescentă decât femeie. Astăzi era invers, cu toate că tânăra păstrase o doză de băiețoi, ceea ce o făcea specială.

— Ai venit la San Francisco ca să mă vezi?

— Nu, am venit să-l arestez pe tatăl tău.

— Aşadar, Archibald ăsta e cu adevărat…

— Da, Gabrielle, e tatăl tău.

— Şi de când ştii asta?

— De azi-dimineață.

— E tatăl meu şi ai încercat să-l omori!

— Asta mi-e meseria.

— Meseria ta e să omori oameni?

— Sunt polițist, Gabrielle, în sfârşit, am fost…

— Ştiu că eşti polițist.

— De unde?

— N-ai auzit de Google?

Martin dădu din umeri şi preciza:

— Nu am încercat să-l omor, am tras doar în motocicletă, ceea ce e altceva.

— Ah, da, sigur că da! Ai tras *doar* în motocicletă! Ce soi de om ai devenit, Martin Beaumont?

El se enervă:

— Tatăl tău e un infractor şi trebuie să plătească pentru faptele lui.

— E un simplu hoț de tablouri!

— Un *simplu* hoț! Toate polițiile din lume îl vânează de ani de zile!

A început să bată vântul, iar valurile au devenit mai violente. Câteva clipe bune, fiecare a rămas aşa, singur cu gândurile lui, cu privirile pierdute în zare, cu mintea torturată de amintiri care deschideau răni vechi.

— E pentru prima oară când îl vezi pe tatăl tău?

— Da! se jură ea.

— Ce ți-a spus?

— Că voia să-mi explice de ce m-a abandonat.

Chipul Gabriellei era scăldat în lumina Lunii. Ochii strălucitori îi trădau durerea şi emoția.

— M-ai lăsat fără explicația asta, îi reproşă ea.

— Nu, e scris aici totul, răspunse el, desfăcând rucsacul pus alături, pe nisip. Îi întinse dosarul FBI: Şi pentru asta doream să te văd, ca să afli şi tu adevărul.

— Nu sunt sigură că vreau să cunosc adevărul, Martin.

— Nu ai de ales şi trebuie să ştii că, în ciuda actelor sale, tatăl tău e un om bun.

— Un om bun?

— Da, în sfârşit, e mai complicat. În orice caz, a iubit-o cu adevărat pe mama ta: o iubire rară, profundă, plină de pasiune…

— Şi dacă tot e un om atât de bun, de ce vrei să-l arestezi?

— Poate ca să te rănesc, Gabrielle.

Ea plecă fruntea, îngrozită şi afectată de răspunsul lui Martin, îşi simțea rănile încă vii, durerea imposibil de domolit.

— Nu! Martin pe care-l ştiu nu e în stare să-mi facă niciun rău. De aceea l-am şi iubit: pentru blândețea şi…

— Încetează cu afecțiunea şi cu toate complimentele tale, care numai complimente nu-s! În orice caz, Martin pe care l-ai cunoscut nu mai există! Şi numai tu eşti de vină!

— Pentru că n-am venit la întâlnirea la New York? Nu ți se pare o explicație cam facilă?

— Două luni de zile am muncit ca să fac posibilă întâlnirea aia! Te-am aşteptat toată ziua şi toată seara la cafeneaua DeLalo! Nu numai că n-ai apărut, dar, pe deasupra, nu mi-ai dat niciodată o explicație! Aveai numărul meu, aveai adresa mea, aveai…

— Dar nici tu nu ai mai încercat niciodată să mă cauți după aceea! Ai renunțat cam repede pentru un tip care spunea că sunt femeia vieții lui! Nu ai încercat niciodată să afli de ce nu am venit.

— Pentru că erai cu altul, nu?

— Ce mai contează acum, dacă la prima piedică, tu…

Şocat de atâta rea-credință, el nu o lăsă să îşi termine fraza:

— Te urăsc pentru că ai îndrăznit să spui asta!

— Şi totuşi, ăsta e adevărul! rosti ea, articulând rar fiecare cuvânt în parte. Domnul a fost jignit. Domnul şi-a văzut călcată în picioare mărunta lui demnitate de bărbat şi nu a suportat una ca asta. Şi atunci, domnul s-a închis în mânia lui şi a hotărât să stea bosumflat treisprezece ani! Am crezut că eşti altfel decât ceilalți, că eşti mai presus de toate astea!

— Mai presus de ce? Mi-ai frânt inima, Gabrielle!

— Nu, Martin, tu singur ai vrut să ți-o frângi! Şi, făcând asta, ai frânt-o şi pe a mea!

— Nu răsturna rolurile cu tirade de roman, rogu-te!

O rafală de vânt îi luă prin surprindere, obligându-i să-şi apere ochii de norii de nisip. Ea se ghemui în haină, iar el

recunoscu scurta trei sferturi din moleschin pe care i-o dăduse în urmă cu treisprezece ani. Bărbatul îşi suflecă mânecile cămăşii, scoase bricheta şi-şi aprinse o țigară. Când şi când, se auzeau sirenele ambulanțelor şi ale maşinilor de poliție, apoi plaja îşi regăsea zgomotele familiare: vuietul valurilor, țipetele pescăruşilor, şuieratul vântului.

— De ce nu ai venit la întâlnirea aceea? întrebă el, pe un ton mai puțin violent.

— Aveam douăzeci de ani, Martin, douăzeci de ani! Nu ştiam nimic despre viață, despre iubire! Tu voiai certitudini, jurăminte mărețe!

— Nu, voiam doar un semn.

Încercă să îi surâdă şi, cu o voce plină de speranță, îi spuse:

— Hai, Martin, hai să terminăm odată cu trecutul! Ne-am regăsit amândoi în acelaşi loc, la treisprezece ani distanță, e ceva aproape magic, nu?

Într-un elan de tandrețe, întinse mâna ca să-l mângâie pe obraz, dar el o respinse cu duritate. Ochi în care nu mai vedea scânteieri aurii. Ochi în care nu voia să mai vadă nimic. La urma urmelor, poate nu mai simțea nimic pentru ea. Cine ştie, poate ăsta era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Se ridică, îşi încheie haina şi se îndreptă spre maşină fără să privească în urmă.

*

În noaptea aceea, Gabrielle nu a închis ochii.

S-a întors acasă la două dimineața. Şi-a făcut un termos de ceai şi s-a conectat la internet pentru a afla mai multe despre acest Archibald McLean, despre ale cărui „isprăvi” auzise doar sporadic, cu deformările bruiajului mediatic.

Se cufundă apoi în dosarul gros pe care i-l lăsase Martin.

Citind, îşi descoperi un tată despre care nimeni, niciodată, nu-i povestise, dar îşi văzu şi mama dintr-o perspectivă cu

totul diferită: o femeie îndrăgostită şi hotărâtă să îşi aducă pe lume pruncul, cu orice preț, fie şi cu riscul propriei vieți.

Apoi… Gabrielle plânse îndelung, convinsă că naşterea ei dăduse peste cap patru vieți. Cea a mamei, mai întâi, apoi cea a lui Archibald, trimis pe nedrept la închisoare. A ei, mai apoi, orfană singuratică şi ursuză, care nu şi-a găsit cu adevărat locul nicăieri. În sfârşit, pe cea a lui Martin, pe care l-a făcut să sufere împotriva voinței ei.

La patru dimineața renunță la ceai pentru vodca zdravănă cu zmeură şi scotoci prin dulapul din pivniță, în căutare de albume vechi. Privi fotografiile mamei cu ochi noi şi descoperi că unele imagini – cele în care Valentine părea cel mai fericită – erau decupate cu foarfeca. O cenzură metodică din partea bunicii, care eliminase prezența unei siluete pe care o bănuia ca fiind a lui Archibald. Cunoştea aceste fotografii pe de rost – căci nu-i rămăseseră prea multe de la mama ei – cum a fost cu putință să nu îşi pună niciodată întrebări despre această „editare grafică" demnă de epoca stalinistă?

Sau poate o făcuse, dar inconştient. Deja în mintea ei se buluceau amintiri legate de bunici: fraze ambigue, priviri cu subînțeles, care la vremea aceea o intrigaseră, dar pe care abia astăzi le înțelegea. Ca toate secretele de familie, drama în care fusese învăluită naşterea ei o apăsase, fără doar şi poate, ca o mantie invizibilă de plumb, sufocându-i copilăria şi adolescența şi provocând pagube pe care încă îi era greu să le înlăture.

La cinci dimineața, renunță la vodcă şi îşi făcu o cafea, recitind vechile scrisori înflăcărate ale lui Marin. Imaginea tânărului îndrăgostit se confunda şi se contrazicea cu aceea a bărbatului dur pe care-l descoperise în seara precedentă. De la un rând la altul, de la o secundă la alta, trecea de la bucurie la tristețe. Acum avea zâmbetul pe buze şi, în clipa următoare, era dărâmată, cu capul în palme, dând frâu liber durerii.

Îl iubise atât de mult, îl iubea atât de mult, nu a încetat niciodată să-l iubească! De la primul sărut, nu, de la prima scrisoare! Cea care începea cu:

„Voiam doar să-ți spun că…”

La şase a făcut un duş lung. Se simțea mai uşoară, ca eliberată de o greutate.

Contrar celor pe care le gândise cu câteva ceasuri în urmă, acum i se părea că împrejurările tragice în care se născuse nu făceau decât să dea mai multă valoare existenței sale. Nu trebuia să se arate demnă de o asemenea existență?

Cu toate că făcuse dintotdeauna parte din categoria oamenilor predispuşi la nefericire, acum simțea cum se înfiripă în ea însăşi o nouă hotărâre: pentru prima oară în viață, era hotărâtă să-şi asume riscul de a fi fericită.

La şapte, Gabrielle ridică storurile şi descoperi luminile strălucitoare ale zorilor care poleiau golful. O nouă zi, încărcată de promisiuni, se ridica peste San Francisco.

În ajun, printr-un curios concurs de împrejurări, cei mai importanți doi bărbați din viața ei au ieşit la iveală în acelaşi moment.

Astăzi, era hotărâtă să nu-i mai lase să plece.

Spera doar să nu fie niciodată nevoită să aleagă între ei…

19
Vezi, n-am uitat nimic...

Iubirea e dreptul de a ne persecuta,
pe care i-l dăm celuilalt.
Fiodor DOSTOIEVSKI

23 decembrie
Ora 8.00 dimineaţa

Acele din aur şi argint străluceau în lumină.

Fine ca nişte fire de păr, lungi de zece centimetri, se învârteau prin aer mânuite cu gesturi agile şi sigure de domnişoara Euphenia Wallace.

Effie i s-a alăturat lui Archie în frumoasa reşedinţă cocoţată pe colină, pe care acesta o închiriase. Pe jumătate gardă de corp, pe jumătate guvernantă, englezoaica, absolventă a Facultăţii de Medicină de la Manchester, îi administra şefului o şedinţă de acupunctură, pentru a-i mai domoli durerea.

Cu o mişcare rapidă, înfipse vreo treisprezece ace pe toată suprafaţa corpului lui Archibald, variind unghiul şi profunzimea implantării, pentru a influenţa cât mai bine fluxurile energetice.

Întins pe burtă, hoţul închise ochii.

Suferea.

În ajun, izbutise să îşi domine durerea, dar în dimineaţa asta ea revenise în forţă, de două ori mai puternică.

Cu părul blond prins în coc, cu trupul longilin şi musculos strâns într-un trening roşu aprins, Effie îşi continua manevrele. Odată acele inserate, le potrivi pentru a spori efectele terapeutice, trăgând de unele, învârtind altele şi răsucindu-le între arătător şi degetul mare. O artă subtilă şi sofisticată care, asemenea celei a iubirii, cerea blândeţe şi dexteritate.

Archibald se lăsă în voia senzațiilor dintre cele mai diverse: amorțeli, frisoane, fierbințeli, spasme musculare, mici descărcări electrice…

Cât de eficient era acest gen de tratament? La drept vorbind, nu avea nicio idee. De săptămâni bune, lua analgezice cu pumnul cât era ziua de lungă. Ieri îşi făcuseră datoria, dar astăzi avea nevoie de altceva. Iar Effie avea harul de a concilia medicina occidentală modernă şi medicina chineză, veche de veacuri.

Odată acele fixate, englezoaica ieşi din încăpere, lăsându-şi pacientul să se destindă complet. Archibald încercă să respire adânc. Era îmbătat de mireasma beţişoarelor parfumate care ardeau în cele patru colțuri ale încăperii, amestecându-se cu aceea şi mai îmbătătoare, de pelin negru. Notele în surdină ale lui Erik Satie îl alinau întrucâtva, amintindu-i de imaginile şi de emoțiile din ajun: confesiunea în fața Gabriellei şi duelul cu Martin.

Se strădui să zâmbească. Băieţaşul nu se dăduse bătut: l-a urmărit până în California şi aseară a fost cât pe ce să pună mâna pe el. Dar „a fi cât pe ce” nu înseamnă a reuşi. „A fi cât pe ce” nu-i suficient. Martin s-a dezumflat din nou în ultima clipă şi nu a avut curajul să-l urmărească, angajându-se cu maşina pe contrasens.

Sentimentele lui față de tânărul francez erau din ce în ce mai ambigue: simpatia era însoțită de gelozie, simțea în acelaşi timp dorința de a-l provoca şi de a-l proteja, de a-l ajuta şi de a-l pune pe fugă.

Se strâmbă de durere. Nu îi mai rămăsese decât foarte puțin timp pentru a afla din ce aluat era cu adevărat plămădit Martin Beaumont. Căci nu avea de gând să joace în prelungiri: voia să moară cu stil, nu ca un infirm, țintuit de un pat de spital.

Până acum băieţaşul nu-l dezamăgise, dar testul nu se terminase.

*

Cocoțat pe un taburet, la etajul localului Lori's Diner, Martin ciugulea un mic-dejun bio: pâine integrală, müsli, nişte mere zbârcite, o cafea neagră. Prin fereastra cu vitralii, se uita căscând la mulțimea care zumzăia pe Powell Street.

— Ca să vezi! Parcă erai mai mâncăcios!

Vocea îl scutură şi parcă îl trezi din somn.

Proaspătă şi dichisită, Gabrielle îl privea zâmbind. Îşi pusese o pereche de blugi deschişi la culoare, o cămaşă albă şi geaca aceea maro de piele pe care parcă o purta şi cu treisprezece ani în urmă.

— Bun, făcu ea, aşezându-se în fața lui, dă-mi meniul, să comandăm ceva mai consistent.

— M-ai urmărit?

— Nu eşti prea greu de găsit. S-ar zice că faci un pelerinaj la locurile tinereții noastre. Îşi aminteşti câte *banana split*-uri am împărțit aici? Îți lăsam întotdeauna cireaşa de deasupra, pentru că ştiam că-ți place. Îți aminteşti ce drăguță ți se părea că eram?

El scutură din cap, suspinând:

— Ce faci aici?

Ea îşi regăsi tonul serios:

— Mai întâi, am venit să-ți mulțumesc pentru asta, spuse, înapoindu-i dosarul pe care i-l dăduse în ajun.

— Bun, şi altceva?

— Păi, ce altceva? Am venit să iau un mic dejun zdravăn cu tine.

Chemă chelnerița şi comandă un espresso, friganele vanilate cu fructe de pădure şi ouă Benedict cu somon.

Martin întoarse capul şi se prefăcu interesat de decor. Locul încerca să recreeze atmosfera anilor 1960: tonomat, mese de Pinball, expoziție de motociclete Harley Davidson, afişe ale filmelor cu James Dean sau Marilyn Monroe.

— Azi-noapte am citit multe despre tata, îi mărturisi Gabrielle. De mult încerci să-l arestezi?

— De mulți ani.

— Şi nu ți s-a părut ciudat?

— Ce anume?

— Ca bărbatul pe care îl urmăreşti de ani de zile să fie *tocmai* tatăl meu…

Martin se încruntă. Întrebarea asta-l ținuse şi pe el treaz toată noaptea. E drept, era greu de crezut în pura şi simpla întâmplare, dar ce altă explicație putea exista?

A venit comanda Gabriellei. Ca în vremurile bune de demult, îşi împărți plăcinta în două părți egale. Cu toate că Martin îi refuză oferta, ea se prefăcu a nu fi afectată de refuzul lui şi continuă conversația:

— Ce te-a făcut să te preocupi de Archibald?

Bărbatul ridică din umeri.

— Sunt polițist specializat în furtul obiectelor de artă, iar el e cel mai mare hoț de tablouri din lume. Asta e o motivație suficientă, nu?

Sorbi o înghițitură din cafeaua cu gust de zeamă lungă şi se strâmbă.

— Dar ce te-a fascinat la el la început? continuă Gabrielle, întinzându-i cana ei cu espresso.

— Află că nimic. Nu simțeam decât furie.

— Ai o amintire anume?

Martin se gândi câteva clipe.

— În februarie 2005 a furat *Sărutul,* pânza lui Gustav Klimt, dintr-un muzeu din Viena. Era tabloul meu preferat şi…

— Era tabloul *nostru* preferat, i-o reteză tânăra.

— Bun, şi unde vrei, de fapt, să ajungi?

— Nici asta nu ți se pare ciudat, că a furat *tocmai* acest tablou, la scurt timp după ce tu ai intrat în OCBC?

Bărbatul bătu în retragere:

— Da' văd că te-ai interesat serios de cariera mea.

— Archibald a făcut totul ca să-ți atragă atenția, şopti Gabrielle. El e cel care trage sforile de ani de zile şi mi se pare că a venit vremea să-ți dai şi tu seama.

Martin se ridică, supărat. Poate Gabrielle avea dreptate, dar, pentru a fi sigur, trebuia să îl prindă pe Archibald. Cu orice preț.

Puse pe masă trei bancnote de un dolar şi traversă încăperea restaurantului fără a arunca vreo privire spre fiica duşmanului său.

— Luăm prânzul împreună? îi strigă femeia.

Dar el nu întoarse capul.

O oră mai târziu

Hotelul Palace se afla pe Montgomery Street, între cartierul de *business* al oraşului şi Union Square.

Martin şi domnişoara Ho străbăteau sala de la parter – prestigioasa Garden Court – care găzduia expoziția şi urma, ulterior, să găzduiască şi licitația dedicată Cheii Paradisului.

Protejat în spatele unui geam blindat, celebrul diamant albastru arunca luciri hipnotice. În ciuda orei matinale, o mulțime compactă se înghesuia deja să admire bijuteria. În mijlocul încăperii, un cvartet de coarde cânta muzica din filmul *Mic dejun la Tiffany.*

Luxul şi rafinamentul acelui spațiu ofereau un cadru somptuos acestui eveniment. Hotelul era locul de întâlnire al celor mai vechi familii din oraş, care veneau aici să ia masa duminicile şi să-şi organizeze cu mare fast petrecerile de nuntă sau de botez. Dar, mai ales, era un loc încărcat de istorie: Oscar Wilde fusese găzduit aici, precum şi tenorul Caruso sau preşedintele Roosevelt. Cât despre Sarah Bernhardt, ea stârnise o adevărată răzmeriță, când debarcase însoțită de tigrul ei domesticit.

Fosta curte, în care intrau odinioară caleştile, fusese transformată într-o magnifică grădină de iarnă, cu bolți maiestuoase, acoperite de o cupolă uriaşă. Martin se extazie în fața vitraliilor domului, candelabrelor din cristal austriac, coloanelor din marmură italienească şi sfeşnicelor din chihlimbar cu foiță de aur. Era suficient să închidă ochii ca

să-şi închipuie atmosfera unei săli de bal din epoca victoriană. În acelaşi timp însă, zecile de palmieri luxurianți, plantați în ghivece mari, din sticlă, scăldați în lumină naturală, dădeau încăperii aspectul unui atrium modern.

— Cum ți se pare? întrebă coreeana.

— E magnific, recunoscu Martin, dar în privința securității…

— Cum e?

— E o adevărată sită!

S-au îndreptat spre cartierul lor general, amenajat într-unul dintre apartamentele situate la ultimul etaj al hotelului. Un perete de monitoare plasate pe o masă lungă, lăcuită, difuzau imagini luate de camerele de supraveghere instalate în Garden Court.

Martin scrută monitoarele cu o privire sumbră şi o expresie îngrijorată:

— Sunt găuri peste tot!

Domnişoara Ho se aplecă peste umărul lui; emana un parfum discret, de flori proaspăt tăiate.

— Exagerezi: toate ieşirile sunt păzite, agenții de securitate patrulează la toate etajele, iar diamantul se află într-un recipient de sticlă fixat în podea. Ce vrei mai mult?

Martin se ridică, pentru a se sustrage fascinației invizibile a coreenei.

— Locul e plin de lume! Archibald ar putea stârni o stare de confuzie cât ai clipi din ochi: un început de incendiu, o alarmă care se declanşează inopinat, o împuşcătură… Ar urma o învălmăşeală totală şi o busculadă de toată frumusețea.

Domnişoara Ho îi respinse argumentul:

— Toată lumea a fost instruită să gestioneze cum se cuvine o evacuare.

Martin rămase în picioare şi începu să tasteze la laptop, pentru a consulta programul paznicilor.

— Da, sunt mulți agenți de securitate pe timpul zilei, dar pe durata nopții sunt mult mai puțini. Şi apoi, hai să fim

serioşi, să expui diamantul sub un clopot de sticlă... S-ar spune că o faceți intenționat! Ați uitat de câte ori Archibald a apărut din văzduh? Asta e specialitatea lui!

Domnişoara Ho rămase tăcută, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama de lacunele strategiei sale.

Martin se îndreptă spre postul lui de observație şi începu să-şi descarce în laptopul personal planurile hotelului, pe care conducerea tocmai ce i le trimisese. Era pe punctul de a le scoate la imprimantă, când telefonul lui emise un bip vibrant şi metalic, avertizându-l de primirea unui SMS:

„Deranjez?”

Privi numărul: era al Gabriellei. Preferă să nu răspundă, dar, peste nici două minute, ea reveni:

„Deranjez?”

„Da!”

...îi răspunse el agasat.

Folosind SMS-urile ca pe nişte mesaje de chat, ea îşi continuă tirul întrebărilor:

„Vrei să luăm masa împreună?”

„Nu.”

„Ce faci?”

„Meseria.”

„Omori oameni?”

„Încetează, Gabrielle…”

„Îţi aminteşti cum era când făceam dragoste?”

Ca prins în flagrant delict, Martin ridică privirea spre domnişoara Ho. De la celălalt capăt al biroului, pe jumătate ascunsă după ecranul MacBook-ului ei, coreeana îl observa, plină de curiozitate.

„Sper că nu m-au pus sub supraveghere electronică”, îşi spuse în sinea lui, întorcându-se la telefon, pentru a bate pe tastele minuscule:

„Încetează odată!”

„Clipele de iubire au fost mereu plăcute, au fost tandre, au fost duioase. Au fost alături de tine…”

A fost din nou pe punctul de a-i cere să înceteze, dar acum nu mai avea niciun chef. Încremenit, aşteptă două minute bune cu ochii lipiți de ecranul micuț, sperând în sosirea unui nou mesaj.

Iar acesta nu întârzie prea mult:

„Pentru mine, niciodată nu a fost atât de bine, de puternic, de senzual.”

De data asta, n-o mai lăsă să-i scape:

„Dacă tot a fost aşa de bine, de ce nu ai venit la întâlnire?”

Fără a-i răspunde la întrebare, Gabrielle continuă să-şi evoce amintirile, printr-un şuvoi de mesaje fierbinți:

„Îţi aminteşti de sărutările şi de mângâierile noastre?

Îţi aminteşti de mâinile tale pe sânii mei?

Îţi aminteşti de sânii mei între buzele tale?

Îţi aminteşti de trupul tău într-al meu?

Îţi aminteşti de capul tău între mâinile mele, de limba ta în…”

Dintr-odată, fu prea mult pentru Martin. Se opri din lectură şi azvârli cu toate puterile telefonul, care se zdrobi de peretele biroului.

*

Urcă pe Market Street, trecu în goană de Geary Street şi intră pe Grand Avenue, oprindu-se în fața cafenelei Des Anges. Era sigur că o găseşte acolo!

Aflată la intrarea în Cartierul Chinezesc şi la câteva străzi de consulatul francez, braseria părea un colțişor din Franța transplantat în mijlocul oraşului San Francisco. Cu toate că localul nu vindea țigări, arbora o tăbliță cu „Bar-tabac”, asemenea fațadelor vechilor bistrouri pariziene din anii 1950.

Martin împinse uşa şi intră.

Locul primei lor întâlniri de îndrăgostiți.

Farmecul localului avea acelaşi efect: cu şervețelele lui în carouri, cu barul din zinc şi scaunele din lemn, te simțeai ca într-un film franțuzesc şi, când te uitai la clienți, parcă te aşteptai să-l vezi răsărind pe Lino Ventura ori pe Bernard

Blier şi te surprindeai ciulind urechea să prinzi un dialog în stilul lui Audiard[62].

Meniul, afişat pe o tăbliță, mirosea dinainte a Franța: ouă cu maioneză, heringi cu cartofi în ulei, praz cu sos vinegret, tocăniță de vită, friptură de vită cu legume prăjite în sos şi vin roşu, friptură de cocoş cu vin, burtă de vită à la Caen…

În spatele tejghelei, un calendar al Poştei, cărți poştale vechi cu Turul Franței, care lăudau isprăvile lui Jacques Anquetil şi Raymond Poulidor. Alături, o masă veche de fusbal, cu figurine de jucători gata osteniți. Până şi muzica era pe măsura atmosferei: Édith Piaf remixată, Renaud[63] cu „micile lui baluri de sâmbătă seara”, Zaza Fournier[64] cu „omul ei”…

După ce s-a interesat la chelner, Martin a găsit-o pe Gabrielle instalată la cea mai romantică masă din restaurant, izolată de un mic grilaj, pe care se cățărau lăstari de viță-de-vie.

— Dacă vrei să joci jocul ăsta, foarte bine! i-o trânti, aşezându-se în fața ei.

— Vrei nişte haşe de porc, ca antreu?

— Cum ai izbutit să pui mâna pe masa asta?

— Ca şi tine în prima seară: am mituit chelnerul.

— Ce vrei, de fapt?

— Vreau să-l regăsesc, rosti ea, închizând meniul.

— Pe cine?

— Pe Martin, cel pe care l-am cunoscut, cel pe care îl iubesc.

— Nu poți reînvia trecutul.

— Iar tu nu ai niciun drept să-l distrugi!

— Nu vreau să-l distrug, vreau *să-l înțeleg*: să înțeleg de ce nu ai venit la întâlnirea aia.

Amândoi ridicaseră tonul. Aşa că ea îşi îndulci vocea şi îi propuse:

— Nu vrei, mai bine, să priveşti înainte?

Bărbatul îşi feri privirea. Dar Gabrielle continuă:

— Se spune că fericirea nu bate niciodată de două ori la aceeaşi poartă, dar noi doi avem această a doua şansă, Martin! Să n-o ratăm! Suntem încă tineri, dar nu chiar aşa necopți ca odinioară. Avem ceva mai mult timp în fața, decât în urma noastră, dar nu cu mult. Încă mai putem face copii, însă ar trebui să începem de acum…

Gabrielle roşi până-n vârful urechilor, îngrozită de îndrăzneala declarației, care îl lăsă însă complet rece pe bărbat.

Dar Gabrielle nu se descurajă:

— Acum treisprezece ani nu eram pregătită. Nu eram la înălțimea ta, nu eram destul de puternică, mă îndoiam de tot şi de toate. Şi nici tu nu erai pregătit, în ciuda a ceea ce vrei cu orice chip să crezi…

El făcu o mutră neîncrezătoare. Ea îşi urmă spusele:

— Acum sunt pregătită. Vezi tu, iubirea e ca oxigenul, dacă te lipseşti prea mult de ea, sfârşeşti prin a muri. M-ai iubit atât de mult preț de câteva luni, că mi-am făcut rezerve de iubire pentru ani întregi. Mulțumită lor am putut înfrunta multe necazuri, dar am ajuns la fundul rezervelor mele, Martin!

Femeia îşi trecu o mână peste gât, mângâindu-şi părul de pe ceafă, ca un semn de încurajare pe care era nevoită să şi-l ofere singură, întrucât nimeni nu i-a fost vreodată alături să o facă în locul ei.

— Ți-am făcut rău, ştiu. Iartă-mă, încheie Gabrielle.

Într-un sfârşit, Martin deschise gura pentru a spune şi el ce avea pe suflet:

— Nu durerea a fost problema. Durerea te face să suferi, dar nu te doboară. Problema a fost singurătatea pe care o aduce cu sine durerea şi care e ceea ce te omoară fierbându-te la foc mic, te rupe de ceilalți şi de lume. Şi scoate la lumină tot ce-i mai rău în tine.

Ea nu încercă să fugă de discuție:

— Martin, întotdeauna e periculos să iubeşti. A iubi înseamnă a spera să câştigi totul, riscând totul. Dar uneori

mai înseamnă şi să accepți riscul de a fi iubit mai puțin decât iubeşti tu însuți.

— Ei bine, Gabrielle, spuse bărbatul ridicându-se de la masă, cred că eu nu mai sunt pregătit să îmi asum acest risc.

*

Martin se întoarse la cartierul general din hotel şi îşi petrecu o mare parte din după-amiază lucrând la planurile de securitate de la Garden Court. Apoi îl aştepta o şedință cu şeful brigăzii de paznici angajați de Lloyd's Brothers şi cu cei câțiva agenți FBI care cercetaseră locul.

Soarele începea să apună când Martin începu să redacteze un lung raport pentru domnişoara Ho: o listă de măsuri care vizau întărirea securității pentru paza diamantului. Încercă să o contacteze pe coreeană, dar aceasta nu era de găsit la niciunul dintre numerele de telefon cunoscute lui. Îi trimise un e-mail şi un SMS, apoi coborî în sala de expoziție.

În Garden Court era mare aglomerație. De câteva zile, vânzarea diamantului ținea capul de afiş al presei, iar jurnaliştii îşi propuseseră să transforme expunerea acestuia într-un fel de ieşire turistică obligatorie pentru acea vacanță de Crăciun. O asemenea afluență îl îngrijora pe Martin, căci îi complica mult sarcina.

Amestecându-se în mulțime, închise puțin ochii, ca pentru a se concentra mai bine. Trebuia să reuşească să intre în pielea hoțului. „Cum aş fura diamantul dac-aş fi Archibald?"

În după-amiaza aceea, creierul lui a lucrat aproape fără încetare, procesând o impresionantă cantitate de informații, ca un computer. Iar în acest început de seară toate se învălmăşeau în mintea lui, înainte de a se aşeza progresiv în ordine, asemenea pieselor unui puzzle.

„Cum aş fura diamantul dac-aş fi Archibald?"

Zeci de imagini îi defilau prin fața ochilor: clopotul de sticlă, prea multele căi de acces, numărul prea mare de vizitatori, baletul regulat al gărzilor de securitate…

„Cum aş fura diamantul dac-aş fi Archibald?”

Şi, dintr-odată, răspunsul i se impuse cu limpezime: dacă ar fi fost Archibald, nu ar încerca niciodată să fure Cheia Paradisului!

Pentru că era prea uşor!

„Totul nu-i decât o punere în scenă! O momeală!”

Martin îşi dădu seama că nu era decât un pion pe o tablă de şah, jucând un rol într-o partidă care îl depăşea.

Nici măcar o clipă, nici Lloyd’s Brothers, nici domnişoara Ho nu doriseră să protejeze diamantul!

Din contra, nu încercaseră decât să-l atragă pe Archibald într-o cursă.

Această vânzare-surpriză în ultimul minut şi efervescența mediatică pe care o suscitase nu erau decât o nadă pentru a-l forța pe Archibald să se arunce în gura lupului.

Diamantul expus nu putea fi adevăratul diamant…

20
Two lovers[{65}]

Tatăl meu mi-a dat o inimă,
dar tu ai făcut-o să bată.
Honoré de BALZAC

Când Martin ajunse la Sausalito, soarele îşi arunca ultimele raze asupra Pacificului, colorând cerul şi oceanul într-o trecătoare nuanță purpurie.

Găsi loc în parcarea satului plutitor în care locuia Gabrielle. Amestec eteroclit şi colorat de case pe piloni şi vase, era unul dintre cele mai insolite locuri din California. Oraşul din *boat houses,* „case pe apă", devenise unul dintre simbolurile culturii anilor 1960, când o gaşcă de hipioți şi marginali puseseră stăpânire pe acest petic de teren, construind acolo un habitat după chipul şi asemănarea lor, cârpind bărci vechi, amenajând şlepuri şi construind barăci pe apă.

Astăzi, locul se îmburghezise: reamenajate de arhitecți la modă, locuințele se vindeau cu prețuri exorbitante. De o bună bucată de vreme, maşinuțe 4x4 ecologice şi decapotabile Porsche înlocuiseră jeep-urile jegoase şi microbuzele Volkswagen ale hippioților *cool.*

Martin a străbătut cheiurile împodobite cu noiane de flori, arbuşti şi bănci din lemn pictat. Multe dintre casele plutitoare aveau pereți mari, vitrați, care dădeau impresia că puteai pătrunde în intimitatea oamenilor: doi bătrâni îşi beau aperitivul pe terasă, privind agitația oamenilor, un puşti îşi termina temele aplecat asupra caietelor, o adolescentă, singură în camera ei, se dezlănțuise pe o coregrafie a lui Britney Spears, un tânăr cuplu spilcuit făcea schimb de... „amabilități": „Aşadar, ai fost la curviştina ta, nu?", „Mai întâi, află că Rita nu-i o curviştină", „Vasăzică, la ea ai fost, nu?"...

Oamenii, vremurile, viața...

A recunoscut casa grație hidroavionului Cessna amarat lângă micul ponton de lemn, comun celor două locuințe învecinate, aşa că a luat-o pe cheiul de îmbarcare până la verandă şi…

— Intră, e deschis! îi strigă Gabrielle de la fereastră.

Martin împinse uşa şi se trezi direct în salon. Locul avea farmec şi degaja o adevărată bună dispoziție. Un buchet mare, de orhidee multicolore, înveselea o încăpere tapetată cu lambriuri, în vreme ce un perete vitrat, în formă de semicerc, lăsa să pătrundă înăuntru lumina împuținată a înserării.

— Ai venit să faci pace? îl întrebă, întâmpinându-l.

— Oarecum.

— Atunci, eşti binevenit la mine.

Martin îi întinse o sticlă cu vin.

— Am căutat un cadou original…

Gabrielle îşi plecă privirea şi exclamă:

— Un Château-Margaux 1961! Dar eşti complet nebun!

— L-am găsit în pivnița „secretă” a Hotelului Palace.

— Cum adică „l-ai găsit”?

— Adică l-am furat, precizează el.

— Hotărât lucru, nu eşti cu nimic mai bun ca el!

Martin preferă să ignore remarca, mulțumindu-se să adauge:

— Se pare că a fost un an excepțional.

Dar Gabrielle refuză să se lase antrenată pe acest teren.

— Cobor s-o duc în pivniță şi am s-o înapoiez la hotel când voi putea.

Tânăra dispăru câteva clipe, iar Martin se prefăcu ofensat:

— Dacă-i pe-aşa, să ştii că nu-ți mai dăruiesc nimic, niciodată!

— Cum ai izbutit să pătrunzi în pivnița lor? îl întrebă, curioasă, când reveni în încăpere.

— Am planurile clădirii.

— Sper că nu ai lăsat urme compromițătoare.

— Nu, ăsta e marele avantaj al unei şcoli bune…

Gabrielle îl invită să se aşeze, dar el preferă să rămână în picioare.

— Mă ajuți să aleg? îl rugă apoi, conducându-l spre etajera dedicată muzicii.

Ea nu băgă în seamă iPod-ul de un roz țipător pus pe o boxă şi îl îmbie să cotrobăiască împreună prin colecția de discuri vechi, din vinil, a mamei ei.

Martin intră în joc şi, preț de câteva minute, îşi regăsiră complicitatea de odinioară, parcurgând împreună discoteca bogată şi comentând albumele artiştilor mitici pe care Valentine le cumpărase la vremea ei: Janis Joplin, Beatles, Pink Floyd, David Bowie, Joni Mitchell…

Au sfârşit prin a se pune de acord asupra unuia dintre concertele lui Bob Dylan, care conținea şi melodia *Lay Lady Lay.*

Când Martin punea discul în pick-up, Gabrielle remarcă:

— Mare noroc ai avut că m-ai găsit acasă. De obicei, la ora asta sunt încă la slujbă.

— Şi de ce te-ai întors mai devreme?

— Aveam ceva de făcut…

— Ce? o întrebă el, ridicându-se.

— Asta, rosti ea, sărutându-l.

*

Răsuflările lor s-au amestecat, buzele li s-au atins, limbile au început să se caute, să se provoace.

Ea îi atinge obrazul; el o mângâie pe ceafă.

Ea îi scoate vesta; el îi desface blugii.

Ea îl eliberează de cămaşă, care cade pe parchet; el îi ridică puloverul, îi linge umerii, se desfată cu pielea ei.

Şi-atunci timpul o ia razna, trecutul năvăleşte în prezent.

Şi teama iese iar la suprafață.

Teama.

Încrustată în trupuri, ghemuită în umbra spiritului.

Teama care tot creşte.

Teama care nu cunoaşte margini.

Şi pe care doar iubirea o poate învinge.

La început, teama infectează totul.

La început, teama îi face să le fie teamă şi îi pune pe fugă.

În ciuda a tot şi a toate, mâinile lor se împreunează, trupurile lor se lipesc unul de altul.

Ea se agață de el ca de o plută.

El îşi găseşte puterea să ancoreze în ea.

Ea izbuteşte să se înece în el.

Privirea lui o caută pe a ei. O ademeneşte, se opreşte pentru a contempla strălucirea luminilor portului: trupul lui străluceşte în noapte şi îi luminează chipul. Ea îi zâmbeşte, se vrea strălucitoare pentru el. Îşi trece mâinile prin părul lui; limba lui rătăceşte pe pieptul ei.

Sigur că am putea reduce sărutările lor la un schimb de salivă, la câteva grame de fildeş emailat care se ciocnesc…

Şi totuşi…

Totuşi, preț de-o zbatere de pleoape

Trupurile lor tremură şi teama dă înapoi.

*

Înfăşurat în cearşafuri şi cuverturi, Martin ieşi primul pe terasă. Se lăsase noaptea, dar în locul ăsta era în continuare destul de cald, nu ca în altele, căci era protejat de vântul Pacificului şi beneficia de un microclimat uimitor, care transforma seara de iarnă într-un început de primăvară.

Tăcut, Martin privi în jur. Veranda oferea o vedere panoramică spre ocean. Pe un alt chei, un bătrân din cartier, ieşit parcă din vremurile de odinioară, se instalase cu undița şi cu un aparat de radio. Ascultând uvertura din *La Traviata,* se juca, şugubăț, cu pescăruşii veseli, ale căror țipete sacadate sfârşeau prin a face parte din operă.

Un clinchet de cristal îl scoase din contemplare.

Învelită într-un pled cu carouri, Gabrielle i se alătură țopăind, cu două pahare goale în mână. Îl sărută şi îşi lăsă

capul pe umărul lui. Apoi, cu un zâmbet ştrengăresc:

— Dacă am desface sticla ta de vin?

Martin nu se lăsă rugat de două ori:

— Mă duc s-o aduc!

Rămasă singură pe verandă, tânăra simți cum, încetul cu încetul, i se face toată pielea de găină; pe obraz, i se prelingea o lacrimă stingheră.

Lacrima asta era un concentrat de recunoştință.

Recunoştință față de viață, de hazard, de karma, de noroc, față de providență, față de Marele Arhitect care ne guvernează destinele, față de Dumnezeu însuşi, dacă va fi existând… Ce mai conta! Martin se întorsese în viața ei! Şi de data asta, ştia că era pentru totdeauna. Printr-o alchimie stranie, buna potrivire dintre trupurile lor a fost încununată de o bună potrivire între suflete. Acum erau amândoi pregătiți nu atât să o ia de la zero, cât să continue o iubire care supraviețuise unei îndelungate hibernări, vreme de aproape treisprezece ani. Martin avea dreptate când spunea că nu poți privi cu seninătate spre viitor, dacă mai întâi nu îți înțelegi şi nu îți asumi trecutul.

Nu mai erau nişte călători fără bagaje. Nu mai aveau douăzeci de ani. Amândoi trăiseră din plin, amândoi suferiseră unul fără celălalt. Amândoi se rătăciseră unul fără celălalt.

Fiecare încercase să iubească alți bărbați, alte femei…

Dar toate astea luaseră sfârşit…

De acum înainte, îi va spune total, îi va explica total, începând cu adevăratul motiv al absenței ei de la întâlnirea din New York.

Îi va vorbi şi despre iubiții ei, despre senzația aceea pe care o avusese mereu, încă din adolescență, că e un soi de momeală, o pradă lăsată în voia unui joc la care nu voia cu adevărat să participe şi pe care nu îl câştiga niciodată. Multă vreme, în relațiile ei cu bărbații, spusese adesea „nu”, apoi spusese adesea „da”. Căci atunci când nu ai încredere în tine şi sfârşeşti prin a spune da cuiva asta poate însemna a-i

spune un nu mai puternic decât un simplu nu. Ştia că Martin o va înțelege…

În timp ce s-au îmbrățişat, platoşa lui a căzut la pământ în acelaşi timp cu a ei.

De acum înainte, nu mai aveau nevoie de platoşe, căci aveau iubirea.

De acum înainte, nimic nu le mai putea tulbura fericirea.

În afară de…

— Bună seara, Gabrielle…

*

Ea tresări, surprinsă.

Obrazul lui Archibald se decupa în lumina unei lanterne în formă de torță.

— Ce faci aici?

— Am venit să reînnod conversația noastră.

— Nu în seara asta.

— Ba cred că ori în seara asta, ori niciodată.

— De ce?

— Am să-ți explic.

— Nu, pleacă! îi porunci ea, împingându-l. Martin e aici.

— L-am văzut, spuse el, aşezându-se pe canapea.

Tânăra îl imploră, copleşită de panică:

— Nu-mi distruge seara asta, te rog mult, mult de tot.

— Toate cărțile sunt în mâna ta, Gabrielle. Dacă vrea să mă aresteze, de data asta nu mă mai opun. Alege tu ce-ți doreşti: să ai o ultimă discuție cu tatăl tău sau să-l trimiți să-şi sfârşească zilele în închisoare.

— Dar unde vrei să stăm de vorbă?

— Am o idee, spuse el, arătând spre micul hidroavion.

— De ce îmi ceri asta? De ce îmi ceri să aleg între tine şi Martin?

— Pentru că a trăi înseamnă a alege, Gabrielle. Dar asta cred că o ştii deja…

Preț de două secunde, ea rămase încremenită, îngrozită de ceea ce-i cerea Archibald. Apoi se năpusti în casă şi coborî în fugă până la pivniță.

— Am găsit sticla! strigă Martin, când o auzi venind.

Era pe punctul de a închide refrigeratorul, când Gabrielle îşi strecură capul prin deschizătura uşii:

— Iartă-mă, dragostea mea…

— Cum?

Înainte ca el să apuce să priceapă ce i se întâmplă, femeia întoarse de două ori cheia în broască, încuind încăperea.

— Iartă-mă, bâigui ea cu voce spartă, îndreptându-se către Archibald.

21
Cât de mult ne-am iubit

A iubi pe cineva înseamnă a-l despuia de sufletul lui şi de a-i arăta, prin chiar acest rapt, cât de mare, inepuizabil şi limpede e sufletul acela al lui. Pe toți ne macină aceeaşi suferință, de a nu fi fost furați îndeajuns. Suferim din cauza forțelor care clocotesc în noi şi pe care nimeni nu ştie să ni le jefuiască, pentru a ne ajuta să le descoperim.

Christian BOBIN

Cu pântecul rotund şi cu plutitoarele lui mari, hidroavionul semăna cu un pelican.

Archibald îşi puse ochelarii eleganți de vedere pe nas şi se instală la manşă, în vreme ce Gabrielle făcea, în linişte, ultimele verificări. El ambală motorul, lăsându-l să toarcă la putere scăzută, ca să se obişnuiască şi el cu aparatul, dar şi ca să protejeze elicea de rafalele sporadice care măturau suprafața apei.

Cerul nopții era senin, dar briza rapidă şi valurile îngreunau orice manevră delicată, învârtind avionul ca pe o giruetă, aducându-l în bătaia vântului. Archibald se îndepărtă cu prudență de ponton, până izbuti să găsească un culoar de zbor, unde apa era mai puțin agitată. Miji ochii, atent să evite buştenii şi alte epave care pluteau la suprafață şi riscau să deterioreze plutitoarele.

Când hidroavionul căpătă siguranță, Archibald ridică voleurile şi maneta, apoi degajă progresiv etrava plutitoarelor, care se izbeau de valuri.

Când mări presiunea gazului, avionul se transformă într-un aeroglisor care mângâie suprafața oceanului şi se smulse din apă, trecând cu grație de la un element la altul.

Luă altitudine, survolă centrul oraşului, cu şirul său de zgârie-nori, Bay Bridge şi Insula Angel, după care se îndreptă

spre sud.

*

Cu picioarele goale şi în izmene, Martin făcea spume la gură de furie. Pivnița nu avea nicio fereastră, singura deschidere era uşa metalică pe care Gabrielle i-o încuiase în nas. De trei ori la rând o izbi cu umărul, dar nu izbuti decât să se rănească.

Gabrielle îl umilise din nou. L-a dezarmat, l-a lăsat descoperit, l-a făcut să lase garda jos doar ca să-l trădeze mai bine, şi asta la numai câteva minute după ce i se dăruise.

Nu înțelegea, nu va înțelege niciodată.

Acum, suferinței şi fricii li se adăuga şi o ură feroce.

Profund frustrat, înşfacă sticla de *bordeaux* şi o izbi de uşa din oțel.

*

Cessna îşi găsise obişnuita viteză de croazieră. Depăşise Carmel-ul şi gonea spre sudul golfului Monteray, survolând şoseaua panoramică înghesuită între pădurea Los Patres şi faleza Big Sur, care cădea vertical în ocean.

Pe durata zborului, Gabrielle nu i-a adresat nicio vorbă tatălui ei, mulțumindu-se să-l asiste la pilotare. Hoțul îşi regăsea afinități cu şoseaua care, câteva zeci de metri mai jos, şerpuia în serpentine strânse, de-a lungul coastei stâncoase, sălbatice şi golaşe. Din când în când, privirile îi rătăceau în larg, unde îşi imagina, fără a le vedea, balenele cenuşii care migrau în tăcere din Alaska până-n Mexic, ducându-se să se reproducă sub ceruri mai blânde. Cât despre Gabrielle, ea nu se gândea decât la Martin…

Cu puțin înainte de San Simeon, Archibald reduse viteza avionului, pregătindu-se de coborâre. Gabrielle ştia că era o manevră delicată, căci vânturile îşi schimbau mereu direcția.

Archibald cabră uşor aparatul, încercând să amerizeze la intrarea într-un golfuleț. Noaptea era atât de înstelată, iar Luna, atât de strălucitoare, încât hidroavionul se reflecta în apă ca într-o oglindă, îngreunând şi mai mult evaluarea altitudinii. În ciuda efectului înşelător, izbuti să coboare lin la suprafața apei.

Archibald era un hoț dat naibii, dar şi un pilot formidabil…

*

Apa care scălda golfulețul era calmă şi strălucea feeric. Accesul la plajă nu era posibil decât dinspre mare, ceea ce-i permisese locului să-şi păstreze un aspect sălbatic.

— Golful ăsta era unul dintre locurile preferate ale mamei tale, îi explică Archibald, în timp ce acostau pe țărm.

Sfâşiată între curiozitate şi furie, Gabrielle îl întrebă:

— Şi mama? Cum ai cunoscut-o?

— Pe vremea aceea eram pilot şi, timp de o vară, am lucrat pentru ea, în sfârşit, pentru organizația umanitară fondată de ea: Aripile Speranței. Acolo am cunoscut-o, în timpul unei misiuni în Africa.

Valuri uşoare încrețeau suprafața oceanului şi o briză călduță le mângâia chipurile.

— Şi între voi a fost dragoste la prima vedere?

— Eu am iubit-o de cum am văzut-o, o asigură. Ea… ei i-au trebuit vreo cinci ani în plus!

— Cinci ani!

— Înainte de mine, mama ta fusese îndrăgostită de solistul unei trupe rock destul de cunoscute: un nenorocit care o făcuse să sufere mult în decursul anilor…

Preț de câteva secunde, privirea lui Archibald se tulbură şi gândul lui rătăci în abisul anilor 1970, printre meandrele unui trecut încă dureros:

— Un tip care a luat multe de la ea, fără a-i dărui cine ştie ce în schimb şi, mai ales…

— Mai ales, ce? întrebă Gabrielle, pentru a-l obliga să-şi încheie fraza.

— A obligat-o să avorteze de două ori.

Tăcerea se prăvăli peste ei, mai grea decât adineauri. Apoi, fără să se fi înțeles, au sărit la unison cu picioarele-n apă şi s-au îndreptat spre plajă.

În timp ce legau hidroavionul pentru a-l împiedica să plutească în derivă, Gabrielle reluă:

— Şi a rămas multă vreme cu cântărețul ăla?

— Şase ani, mi se pare. În sfârşit, cu intermitențe.

— Şase ani!

Cum ochii Gabriellei erau întrebători, Archibald continuă:

— Cu cât bărbatul o făcea să sufere mai tare, cu atât ea îl iubea mai mult. Viața e ciudată, nu? Uneori, totul se întâmplă ca şi cum ne-am pedepsi singuri pentru a ispăşi astfel o greşeală pe care nouă înşine ne este greu să o identificăm.

Au făcut câțiva paşi de-a lungul țărmului. Locul era de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea: o plajă naturală, în formă de corn, apărată de vânturi de o uriaşă faleză din granit.

— Dar tu, tu ce făceai în tot răstimpul ăsta?

— Eu o aşteptam. O aşteptam, îndurându-i refuzurile repetate.

— Şi ai sperat mereu?

— La început, da. Spre sfârşit, deja nu mai nădăjduiam mare lucru.

Tinerei îi plăcea sinceritatea răspunsurilor lui.

— Aşadar, ai suferit?

— Da, recunoscu bărbatul. Ba chiar a fost... mai mult decât suferință: un fel de destrămare, un supliciu, o tortură.

— Dar cum te-ai putut îndrăgosti de la prima privire de o femeie pe care nu o cunoşteai?

— Ştiu, e greu de înțeles, încuviință Archibald. Am impresia că vedeam în ea ceea ce nimeni altcineva nu vedea, calități de care nici măcar mama ta nu era conştientă. Am impresia că vedeam deja în ea femeia care avea să devină mai târziu.

— Asta se întâmplă numai în romane şi-n filme, tată…

— Se mai întâmplă uneori şi-n realitate, o asigură bătrânul.

— Şi cum îți explici că i-au trebuit cinci ani ca să-şi dea seama că erai bărbatul vieții ei?

Bărbatul o privi în ochi:

— Pentru că faptul de a fi iubit înspăimântă. Pentru că viața e complicată şi pentru că de multe ori se distrează, scoțându-ți în cale omul potrivit, la momentul nepotrivit.

— Şi mai iubisei înainte de-a o cunoaşte pe mama?

— Înainte de Valentine fusesem căsătorit câțiva ani cu o infirmieră de la Crucea Roşie.

— Şi ai părăsit-o pentru mama?

— Nu, am părăsit-o pentru că mă gândeam prea mult la mama ta, chiar dacă la vremea aceea ea nici nu voia să audă de mine. Am părăsit-o pentru că, de obicei, începem să-l înşelăm pe cel de lângă noi mai întâi în gând.

— Şi într-un sfârşit, după cinci ani, mama a spus da.

— Nu mi-a spus da, mi-a spus pur şi simplu că am vindecat-o.

— Că ai vindecat-o?

— Da, şi asta a făcut cât toate declarațiile din lume.

*

Spre capătul golfului, îi arătă o cascadă care cădea direct în ocean. Plaja era mărginită de sequoia, sălcii, eucalipți şi sicomori:

— Aici, în golful ăsta, ne-am sărutat şi ne-am iubit pentru prima oară. Şi, fără îndoială, aici ai fost concepută.

— Bun, gata, scuteşte-mă de detalii!

Bătrânul îşi scoase o țigară din buzunarul cămăşii.

— Profită de peisaj, căci nu vei mai apuca să-l vezi aşa: sunt pe punctul de a construi o cale pietonală pentru a-l lega de parcarea Cuibului Vulturului.

— Ce deprimant! se întrista Gabrielle.

— Asta-i viața, spuse resemnat vârstnicul, mângâind învelişul fin şi uleios al havanei.

— Ce încerci să-mi spui, că nimic nu durează?

— Da, totul dispare, totul trece şi totul se năruieşte. Nu contează decât clipa.

Archibald reteză capătul havanei, apoi trase din țigara neaprinsă. Gabrielle îl înfruntă:

— Nu, există lucruri care rezistă, există lucruri care durează.

— Cum ar fi?

— Iubirea? se hazarda ea.

— Iubirea! Nu există nimic mai fragil, mai efemer. Iubirea e ca un foc într-o zi ploioasă: trebuie să îl protejezi tot timpul, să îl alimentezi şi să ai mare grijă de el, altminteri se stinge…

— Există iubiri care durează.

— Nu, de durat durează doar durerea care rămâne după iubire.

— Nu-mi place ce spui.

— Dacă te temi să auzi anumite răspunsuri, atunci ar fi mai bine să nu mai pui anumite întrebări.

Cu chipul opac, Archibald încercă un chibrit, apoi altul, pentru a aprinde complet capătul havanei.

— Dar tu încă o iubeşti pe mama!

— Da, recunoscu el.

— Aşadar, câtă vreme îți aminteşti de un om care te-a iubit şi pe care îl iubeşti încă, faci iubirea să dureze.

— Asta le place oamenilor să audă, dar eu, unul, nu cred că aşa stau lucrurile.

Gabrielle, gânditoare, renunță să mai continue discuția. Se mulțumi să fixeze capătul trabucului, care strălucea roşiatic în întuneric. Vântul era la fel de călduț, iar clipocitul valurilor la țărm – cât se poate de lin.

— Voiam să-ți dau ceva: o scrisoare, spuse bărbatul, scotocind prin gentuța din piele pe care o purta de-a curmezişul pieptului.

— O scrisoare?

— Da, ştii tu, chestia aia pe care o foloseau oamenii pentru a comunica, înainte de inventarea e-mailurilor…

— Ştiu ce-i o scrisoare! Am şi primit vreo câteva, dacă vrei să ştii…

— Da, sigur, de la Martin al tău…

— Încetează, rogu-te!

— Bun, uite, voiam să-ți dau scrisoarea asta, ca să ai şi tu ceva din perioada aceea, spuse el, întinzându-i un plic albastru deschis, decolorat de trecerea anilor. Mama ta mi-a trimis-o, la începutul relației noastre. Un mijloc prin care a încercat să mă facă să pricep că voia un copil de la mine. De când am primit-o nu m-am despărțit niciodată de ea, şi aş prefera să o citeşti când vei fi singură.

Gabrielle se prefăcu a nu auzi ultimele lui cuvinte. Se aşează pe nisip şi desfăcu plicul.

*

Lungit pe plajă, sprijinit pe coate, Archibald se uita în zare, la linia orizontului.

Aşezată lângă el, Gabrielle îşi termina lectura. Ca şi cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe suflet, plângea. Aceleaşi lacrimi ca în ajun. Lacrimi de recunoştință. Recunoştința de a-şi fi putut cunoaşte, în sfârşit, părinții şi de a-i putea iubi.

Archibald trăgea încet din țigara lui de foi, fumuri scurte, savurând pe-ndelete miresmele suave care-i gâdilau papilele. Să trăiască clipa… să încerce să dilate puținul răgaz care-i mai rămăsese…

— Am o tumoare pe pancreas, Gabrielle.

Îndelung rumegate, cuvintele au ieşit singure.

— Ce?

Tatăl contemplă cu tandrețe obrazul scăldat în lacrimi.

— Am un cancer în fază terminală. Sunt pe moarte.

Tânăra îl privi neîncrezătoare.

— O să mori?

— În câteva săptămâni. Cel mult trei luni.

— Eşti sigur? Ai făcut toate analizele?

— Da, nu se poate face nimic, draga mea.

Bulversată, ea îşi cuprinse capul în palme şi îl întrebă cu o voce gâtuită:

— De când ştii?

Lui Archibald i se opriră vorbele-n gât:

— Cu certitudine? De vreo două zile…

Ea îşi şterse lacrimile şi exclamă, plină de mânie:

— Şi atunci de ce te-ai întors? Abia mi-am regăsit tatăl de nici câteva ceasuri şi iată, trebuie să-l părăsesc! De ce-mi faci una ca asta?

— Pentru că trebuia să ştii că nu te-am părăsit! În toți anii ăştia am fost acolo, lângă tine, în umbră.

— Cum adică în umbră?

Pentru a o linişti, îi puse o mână pe braț. Apoi îi povesti cum, de aproape douăzeci de ani, încercase în van să reînnoade legătura cu ea, pentru a-i spune adevărul. Îi împărtăşi ruşinea, vinovăția şi tristețea care l-au încercat în fața propriei neputințe.

Îi vorbi şi de stratagemele pe care le pusese la punct pentru a petrece câteva clipe cu ea, incognito, în fiecare an, pe data de 23 decembrie.

Prin fața ochilor tulburați ai fetei se perindară amintiri încă proaspete. Întâlniri care o marcaseră, de care nu fusese cu totul conştientă şi care, iată, acum căpătau o cu totul altă semnificație.

Vânzătorul de peste drum care, în schimbul unui coltuc de pâine, i-a dat ultimul model de laptop Premium, exact în săptămâna în care al ei o lăsase.

El era!

Clovnul hoinar, filosoful al cărui spectacol a mişcat-o şi a pasionat-o într-atât, încât a avut impresia că vorbele lui îi sunt destinate ei personal.

El…

Grădinarul care tăia tufe de trandafiri în Japanese Tea Garden şi care o făcuse să râdă în hohote într-o zi în care

nimic nu mergea cum trebuie, ca şi cum i-ar fi ghicit tristețea.

Tot el…

Tot atâtea discuții față către față fugare, care astăzi nu lăsau în urmă decât regrete. Dacă ar fi ştiut din vreme…

Dar regretele s-au amestecat cu mânia când Archibald i-a povestit despre detectivul pe care-l angajase şi care o urmărea de ani buni.

— Cum ai îndrăznit să te amesteci în viața mea, fără acordul meu? întrebă ea scandalizată.

— Nu am vrut decât să te ajut, pleda Archibald.

— Să mă ajuți?

— Nu eşti fericită, Gabrielle.

— Dar ce ştii tu?

Bărbatul deschise geanta din piele pusă alături şi scoase mai multe „dovezi”: fotocopii ale jurnalelor intime ale fiicei sale, fotografii făcute la sfârşitul petrecerilor, în care nu apărea niciodată cu acelaşi bărbat. Archibald se interesase despre unii dintre ei: tipi nocivi, egoişti, uneori violenți, alteori cruzi, ba chiar atât de răi, încât de unul dintre ei fusese nevoit să se „ocupe” chiar el.

— De ce faci asta, draga mea?

Fata înălță spre el nişte ochi din care amenințau să țâşnească lacrimi. Îi era jenă că era nevoită să se justifice în fața tatălui pentru ceva ce ea însăşi nu era în stare să analizeze.

— Păi, vezi, cred că e exact ce-ai spus adineauri: uneori, încerci să te pedepseşti pentru ceva, fără ca tu însuți să ştii prea bine de ce…

*

Gabrielle se cufundase în tăcere, iar Archibald – în amintirile lui.

Se gândea la prima noapte de primăvară pe care o petrecuse aici cu Valentine, singuri pe lume, în mijlocul irişilor şi al macilor.

Acum, în amurgul vieții, putea spune cu mâna pe inimă că niciodată nu simțise ceva mai puternic decât senzația aceea de a fi una cu cel de lângă tine. Senzația aceea atât de rară că nu mai eşti singur.

Îşi privi fiica şi, fără a se mai învârti în jurul cozii, i-o trânti:

— Îl iubeşti cu adevărat pe Martin ăsta?

Gabrielle ezită la început, apoi răspunse:

— Da, îl iubesc de multă vreme. Nu are nimic de-a face cu toți ceilalți.

— Şi el te iubeşte?

— Cred că da, dar, ținând cont de ceea ce i-ai făcut, cred că va fi greu să-l recuperez…

— Dar nu i-am făcut absolut nimic, răspunse Archibald, cu un zâmbet subțire. Doar tu l-ai închis în pivniță în fundu' gol! Şi da, sunt de acord că nu-i va plăcea trebuşoara asta şi vei avea ceva de lucru ca să-l recuperezi!

— S-ar zice că îți face plăcere!

Archibald ridică din umeri şi mai trase un fum din havană.

— Dacă te iubeşte cu adevărat, se va întoarce. Ba chiar îi va face bine să afle că nimic nu e gata câştigat. Pentru mama ta eu m-am luptat cinci ani de zile, înainte să-mi spună da!

— Dar el mă aşteaptă deja de treisprezece ani…

— A aştepta nu înseamnă a te lupta! i-o reteză Archibald.

Fata clătină din cap; tatăl încercă să înțeleagă.

— De ce l-ai făcut să aştepte atâta vreme, dacă tot îl iubeşti?

Gabrielle răspunse, de parcă ar fi fost ceva de domeniul evidenței:

— Pentru că mi-era teamă.

— Teamă de ce?

— Teamă de toate.

— De toate?

— Teamă să nu fiu la înălțimea aşteptărilor lui, teamă să nu ştiu cum să-l iubesc, teamă să nu mă trezesc într-o dimineață şi să nu-l mai iubesc, teamă să nu-i pot face copiii pe care şi-i doreşte…

Archibald se încruntă imperceptibil. Cuvintele fiicei lui îi aminteau de cele ale Valentinei. Cuvinte pe care nu-i plăcea să le audă, căci nu însemnau nimic pentru el:

— Ție cum ți se pare Martin? îndrăzni Gabrielle.

— Abstracție făcând de faptul că a încercat să-mi trimită două gloanțe-n burtă?

— Da, zâmbi fiica.

Archibald se strâmbă:

— Păi, nu ştiu dacă va fi în stare.

— Ce să fie-n stare?

— Să te protejeze.

— Dar nu sunt copil! se înfurie Gabrielle. Şi nu am nevoie de un bărbat care să mă protejeze!

— Ce tâmpenie! Orice femeie are nevoie de…

— Termină cu discursurile astea învechite ale tale! i-o reteză ea. Şi apoi, află că Martin e mai puternic decât crezi.

— Ca să vezi! Nu a fost în stare să te apere nici măcar de mine! Până şi tu ai putut să-l încui dezbrăcat într-o pivniță!

— Şi ți se pare că sunt mândră de chestia asta?

Dar Archibald nu terminase cu reproşurile:

— Mi se pare prea tandru, prea sensibil, prea sentimental…

— Şi tu erai sentimental la vârsta lui, îi aduse Gabrielle aminte.

— Tocmai, din cauza sentimentelor mi-am pierdut sângele rece, mi s-a întunecat judecata. Din cauza sentimentelor nu am izbutit să o protejez pe mama ta…

— Ce vrei să spui?

— Niciodată n-ar fi trebuit să mergem la spitalul ăla, niciodată n-ar fi trebuit să trag în doctorul ăla, niciodată n-ar fi trebuit să distrug şi viața ta, şi pe-a mea, niciodată nu ar fi trebuit să…

Vocea lui tremură, apoi se frânse într-un suspin.

Vântul se făcu dintr-odată rece şi tăios şi se năpusti cu un zgomot surd printre arbori.

Şi, pentru prima dată în treizeci şi trei de ani, un tată şi fiica lui au putut să se cuibărească unul în brațele celuilalt.

22
Scrisoarea Valentinei

Viața fiecăruia dintre noi nu este o tentativă
de a iubi. Este unica noastră încercare.
Pascal QUIGNARD

San Francisco, 13 aprilie 1973

Archie, dragostea mea.

La început, noaptea.
La început, răul.
Tot ceea ce ne face rău.
Tot ceea ce ne omoară.
Spaimele noastre, fantomele trecutului nostru.

Toate sunt acolo, iar noi le înfruntăm: prima ta iubire, prima mea iubire, vertijul vidului, cântărețul „frumuşel" care mi-a distrus inima şi trupul, dar pe care l-aş fi urmat şi-n iad; prima ta soție: acel înger blond care te-a înduioşat cu altruismul său.

E important să ştim să privim în față în întreaga lor seducție, e important să ştim şi că nu ne vor lăsa prea uşor în pace, că va veni o zi în care cântărețul mă va suna pentru a-mi spune că încă se gândeşte la mine şi că de data asta e disponibil, că mi-a scris un cântec ca să-mi spună „te iubesc" şi că, chiar dacă ultima oară când ne-am întâlnit m-a tratat ca pe-o târfă şi mi-a tras o palmă, nu era el însuşi când a făcut asta; şi apoi, a făcut-o doar pentru că mă iubea…

Şi atunci, poate că îl voi crede, fie numai şi pentru câteva secunde…

Va veni o zi când te vei încrucişa, în drumul tău, cu infirmiera blondă, şi când îți vei aminti că au existat şi dimineți perfecte alături de ea şi când, poate, preț de câteva secunde, te va încerca dorința de a o proteja din nou, pe ea, cea care te iubea atât de mult, tocmai pentru că te credea „altfel decât ceilalți"…

E important să ştim şi că seducția va îmbrăca şi alte chipuri: că vor exista poate şi alți bărbați care îmi vor căuta privirea, că vor exista şi alte femei a căror fragilitate te va înduioşa.

Iată-le, sunt toate acolo, în fața noastră: amenințările trecute şi cele viitoare; dar fantomele, stelele înşelătoare şi seducțiile facile sfârşesc prin a se estompa. Cu toate acestea, încă mai rezistă, se agață unele de celelalte, formează un nor gros.

Pământul se cutremură, un fulger năprasnic zgâlțâie uşile şi ferestrele, lăsând vântul să năvălească-n cameră. Suflul lui puternic nu face decât să ne mângâie, dar în acelaşi timp să alunge cu furie ceața amenințătoare.

Apoi vântul se calmează şi ne regăsim amândoi, singuri, în micul nostru apartament ridicat pe apă. Razele soarelui încălzesc parchetul. Tu mă ții de mână, eu te țin de mână. Tu îmi zâmbeşti, eu îți zâmbesc. Spaima ne-a traversat fără a ne atinge.

Imaginea noastră se reflectă în oglindă: e imaginea unui cuplu încă tânăr, ce are o viață întreagă înainte.

Ce-i mai frumos abia acum urmează. Ce-i mai frumos sunt anii care vor veni, zecile de ani care se deschid dinaintea noastră.

Suntem tineri, dar am trecut deja prin destule, pentru a cunoaşte prețul fericirii.

Suntem tineri, dar ştim deja că în marele joc al vieții, cei mai nefericiți sunt aceia care nu şi-au asumat riscul de a fi fericiți.

Iar eu nu vreau să fac parte dintre ei.

Odinioară, pentru a-şi păstra bărbații, femeile le acceptau legăturile şi le făceau copii.

Astăzi, lucrurile nu mai merg aşa.

Ce mijloc ne-a mai rămas pentru a-l ține lângă noi pe cel pe care-l iubim?

Habar n-am.

Nu pot decât să-ți promit că voi fi mereu aici pentru tine, mereu, indiferent ce s-ar întâmpla.

La bucurie şi la necaz în bogăție şi în sărăcie

Cât timp mă vei dori

Eu voi fi aici.

Îți zâmbesc, îmi zâmbeşti. Lumina năvăleşte din toate părțile. O lumină atât de frumoasă…

Căsuța noastră are şi o fereastră magică. O fereastră prin care, uneori, se întrezăresc imagini ale viitorului.

La început, suntem reticenți. Ne e atât de bine amândurora, aici şi acum. Ne e atât de cald, cu inimile şi trupurile împreunate, cu gura ta pecetluindu-mi buzele.

De ce să ne asumăm riscul de a cunoaşte ziua de mâine?

— Hai, vino, Archie! Să mergem!

Mână-n mână, ne apropiem de fereastră şi ne uităm prin ea:

Noi suntem, într-un salon de spital.

Da, e un spital, dar noi nu suntem bolnavi. Încăperea e plină de căldură, de lumină blândă şi de buchete de flori. În încăpere e un leagăn, iar în leagăn, un nou-născut.

Tu mă priveşti, eu te privesc. Ochii noştri strălucesc. E pruncul nostru.

E o fetiță. Deschide ochii. Ne priveşte şi ea şi, dintr-odată, noi trei suntem una.

Dintr-odată, suntem o familie.

Archie, dragostea mea, când eşti cu mine, nu mi-e frică de nimic.

Archie, dragostea mea,
Te iubesc
Valentine

23
Halfway to hell[{66}]

Destinul ne aşteaptă întotdeauna la colțul străzii.
În chip de derbedeu, de curvă ori de vânzător
de loterie: cele trei întruchipări preferate
ale sale. Dar nu va da buzna peste noi în casă.
Va trebui să ieşim în întâmpinarea lui.
Carlos Ruiz ZAFON

24 decembrie
Ora 5.00 dimineaţa

Când Gabrielle a ajuns la reşedința ei din mijlocul sătucului plutitor Sausalito, nu se crăpase încă de ziuă. Spera din tot sufletul că Martin o aşteptase şi că vor putea avea o discuție serioasă. Nu mai avea niciun chef să se lupte, nu îşi mai dorea decât încredere şi înțelegere reciproce. Voia, cu orice preț, să îi explice gestul ei, să se deschidă în fața lui şi să îi încredințeze tot ceea ce îi dezvăluise Archibald.

Uşa pivniței era spartă. În interior, pe jos era plin de cioburi de sticlă, pereții erau pătați de vin, iar lada frigorifică era răsturnată. Gabrielle îşi dădu seama că Martin o folosise ca să spargă broasca.

Astfel izbutise să se elibereze şi să plece înainte de întoarcerea ei.

Fără prea multe speranțe, sună la hotelul lui şi îi lăsă mesaje pe mobil, apoi se sui în maşină şi făcu un tur al locurilor din tinerețe.

De data asta însă, Martin era de negăsit.

Întotdeauna ne închipuim că unele relații sunt atât de puternice, încât vor putea rezista oricăror încercări; dar nu e deloc adevărat. Încrederea care se stinge, plictiseala, alegerile proaste, stelele înşelătoare ale seducției, susurul ademenitor al nenorociților, picioarele lungi ale nenorocitelor, nedreptățile

destinului: toate acestea contribuie la uciderea dragostei. În genul ăsta de luptă inegală, şansele de izbândă sunt slabe şi țin mai mult de excepție, decât de regulă.

Ajungând la mica plajă de lângă port, Gabrielle se aşează pe nisip şi privi în zare. Era ostenită. Ochii, uscați, o înțepau şi o usturau. Mereu aceeaşi durere, aceeaşi singurătate, aceeaşi haină grea pe umerii ei.

Se spune că poți recunoaşte o mare iubire atunci când îți dai seama că singura ființă care te-ar putea consola este tocmai aceea care ți-a făcut rău. Martin era marea ei dragoste.

Şi Gabrielle îl pierduse.

*

Ora 6.00 dimineaţa

Abia se lumina de ziuă în Alamo Square, micuța grădină publică a cartierului rezidențial Western Addition. Zorii se ridicau deasupra oraşului şi ofereau o panoramă Bay Bridge şi cupola clădirii Primăriei.

Un şir de case elegante, cu arhitectură victoriană, mărgineau grădina: vestitele „Doamne Sulemenite", numite astfel datorită culorilor pastelate, bleu-lavandă, verde-acvatic, galben-pai…

Archibald cunoştea şi el, ca toată lumea, aceste reşedințe tipice ale oraşului San Francisco, dar niciodată nu-i dăduse prin minte că va ajunge, într-o bună zi, să se strecoare într-una dintre ele.

Casa îi aparținea lui Stephen Browning, principalul acționar al grupului Kurtline, cel care scotea la vânzare diamantul. Odată intrat, hoțul dezactiva cu uşurință alarma şi sistemul de supraveghere video, apoi se îndreptă spre scara care ducea spre subsol. De ani de zile se gândea să fure Cheia Paradisului, dar până acum izbutise să reziste tentației. A o face astăzi, într-o manieră artizanală şi fără a întâmpina

piedici, în timp ce zeci de imbecili îl aşteptau proțăpiți în jurul unei capcane grosolane, era cu adevărat excitant. Ajunse într-un hol larg, cotit, care îl conduse la intrarea într-o încăpere fortificată. O *panic room*[67]! Ultima fantasmă la modă printre bogătaşi: să-şi amenajeze un seif gigantic în care să se poată refugia în caz de agresiune exterioară.

Cu balamalele întărite şi uşa blindată, buncărul de oțel semăna cu un adăpost antiatomic. Profitând de valul obsesiilor cu securitatea din perioada Bush, birourile de arhitectură promiteau clienților bogați să le construiască o citadelă inviolabilă.

Cu toate astea, Archibald ştia foarte bine că întreaga combinație nu i-ar rezista nici câteva secunde cutiuței lui electronice; dar astăzi avea chef să lucreze pe-ndelete, să prelungească plăcerea a ceea ce va fi, fără doar şi poate, ultimul său furt. Aşa că se puse pe lucru după moda veche. Îşi lăsă jos cutia cu scule, scoase de acolo un întreg arsenal, precum şi un aparat demodat de radio, un K7, şi, în sunetele *Sonatei pentru violoncel* a lui Bach, se apucă de meşterit ca-n vremurile bune de-altădată.

*

Uşa s-a deschis cu un scârțâit metalic.

Mai multe neoane s-au aprins simultan, inundând interiorul cu o lumină crudă.

Archibald se încruntă. În mijlocul încăperii, un bărbat şi o femeie erau aşezați spate în spate, legați şi cu căluş la gură. Înfofolit într-un halat de casă care se desfăcea peste un abdomen proeminent, bătrânul Stephen Browning era imobilizat în spatele amantei lui, frumoasa domnişoară Ho, sexy ca o eroină dintr-o *manga* japoneză, într-o cămăşuță satinată din dantelă turcoaz.

— Asta cauți?

Archibald tresări şi se întoarse brusc.

Sprijinit de peretele holului, Martin învârtea diamantul între degete. Cheia Paradisului strălucea cu limpezimea opalescentă a Pietrei Lunii.

Pe chipul lui Archibald, respingerea şi furia se estompară, făcând progresiv loc acceptării.

În treizeci de ani de jafuri, era pentru prima dată când cineva i-o lua înainte. Cu toate astea, nu era prea surprins. La urma urmelor, nu el provocase acest duel? Nu el fusese cel care-şi alesese un adversar pe măsură, cu toate riscurile care decurgeau de aici?

— E frumos, nu? întrebă Martin, pândind reacția lui Archibald şi uitându-se prin diamant ca printr-un ochean.

Archibald avu un rictus:

— Se spune că aduce nefericire celui care pune mâna pe el pe căi necinstite. Nu te sperie chestia asta?

— Nu, îl asigură Martin. Oricum, nu mai am nimic de pierdut.

Archibald clătină din cap. Nu-i plăcea deloc genul ăsta de remarce definitive.

Martin îşi desfăcu pulpanele hainei, arătându-i că nu avea asupra sa arme şi, totodată, că nu avea niciun gând să-l aresteze.

Avea ochii injectați, înroşiți de nesomn, de furia umilirii şi de dorința de răzbunare.

În *panic room,* domnişoara Ho şi amorezul ei bătrân chițcăiau înăbuşit pe sub banda adezivă, dar niciunul dintre cei doi „duelişti” nu-i băga în seamă.

— Şi ce facem acum? întrebă Archibald.

Ca şi cum ar fi jucat cap şi pajură, Martin aruncă diamantul în aer cu o mână şi îl prinse cu cealaltă, bătându-şi astfel joc de hoț, înainte de a-i arunca provocarea:

— Dacă-l vrei, vino să-l iei.

Şi plecă fără să se mai uite-n urmă, urcând în goană scara îngustă şi abruptă care ducea la parter.

Archibald suspină. Nu îşi dădea seama ce urmărea Martin acționând astfel. Îi trecu prin minte gândul că poate era beat

sau drogat. Adineauri i se păruse că hainele lui duhneau a alcool. Oare ce-o fi făcut cât stătuse încuiat în pivniță? Un lucru era sigur: băieţaşul o luase razna rău. El însuşi era epuizat: spatele îi era varză, îi era greață, avea articulațiile fragile precum cristalul, dar nu avea de ales, trebuia să ridice mănuşa şi să se țină după copoi. I-o datora Gabriellei, trebuia să încerce să limiteze, pe cât posibil, pagubele de care era în mare măsură responsabil. În orice caz, nu mai avea de ce să rămână în casa aceea.

*

Încă din zori, San Francisco era învăluit în ceață: o masă groasă şi amenințătoare care plutea deasupra oraşului şi îl cufunda într-o atmosferă de film *noir*.

Martin „împrumutase" Lexus-ul roşu aprins al domnişoarei Ho şi gonea spre ocean, pe Divisadero Street. Pe urmele lui, motocicleta lui Archibald înfrunta vălătucii opaci care-i dădeau impresia că se afundă în nori.

Pentru prima oară în viața lui, Archibald a înțeles că mersese prea departe. Confruntarea cu Martin atinsese un asemenea paroxism, încât el însuşi nu mai ştia exact cine era vânătorul şi cine – prada. Dorise să tragă sforile din umbră, să o protejeze pe Gabrielle şi să-i asigure fericirea. Apoi îi intrase în cap să-l pună la încercare pe Martin. Prima şi adevărata mare iubire a fetei. Dar nu te poți juca prea mult cu sentimentele şi nici nu poți dispune de fericirea oamenilor cum ai tu chef, fără ştirea şi fără voia lor. Din cauza lui, Martin părăsise poliția şi sărise calul de mai multe ori. Acum avea datoria să-i mărturisească adevărul şi să salveze ce mai putea fi salvat, în interesul Gabriellei.

Pe Lombard Street încercă să preia inițiativa şi, dintr-o apăsare pe accelerație, ajunse în dreptul lui. Câțiva zeci de metri vehiculele merseră unul lângă altul, izbindu-se reciproc, refuzând să cedeze fie şi un deget de şosea.

Fără doar şi poate, de impulsurile lor exagerate era vinovată şi biologia: blestematul de testosteron care transformă bărbații în prădători, stârnindu-le poftele dominatoare. Dar cei doi duceau şi o luptă mai aparte. O confruntare intimă a fiecăruia cu sine însuşi, împotriva propriei singurătăți, a propriilor temeri şi limite, a propriei înclinații către moarte.

Unul căuta să ucidă un tată, ca singură modalitate de a spăla ofensa adusă unei iubiri ratate.

Celălalt, ros de boală şi pândit de moarte, nu ştia cum să atenueze o vinovăție care îl devora de mai bine de treizeci de ani.

Amândoi erau în impas.

Maşina coupé sport se angaja în viteză pe Route 101, care traversa spațiile împădurite din Presidio.

Parcă niciodată oraşul nu îşi meritase mai bine porecla de „oraş al cețurilor" decât în acea dimineață. În lumina farurilor motocicletei, Archibald vedea cum îi dansează dinainte o brumă alburie care îneca vehiculele, înghițea trotuarele şi indicatoarele de semnalizare rutieră.

Încetini şi se angajă din nou în spatele maşinii. Nu avea nicio idee despre jocul pe care-l făcea Martin, nici despre locul spre care încerca să-l ademenească.

Nu se vedea nimic la trei metri în față. Când Lexus-ul părăsi parcul şi o luă pe Golden Gate, ceața era aşa de densă, de parcă ar fi înghițit podul. Simbolul şi mândria oraşului San Francisco îşi pierduse până şi frumoasa culoare roşu-aprins. Ceața persista, desfăşurându-şi unduirile mohorâte care şerpuiau ca nişte liane în jurul structurii metalice şi al miilor de cabluri.

Pe la jumătatea podului, Martin încetini şi sfârşi prin a se opri pe banda dreaptă.

Archibald ezită puțin, apoi îşi parcă şi el motocicleta în spatele maşinii, conştient că îşi asumă un risc enorm. Deja un concert de claxoane îi admonesta cu duritate. Staționarea era absolut interzisă în acel loc şi, în nici câteva minute, vor

apărea polițiştii care le vor controla identitatea şi îi vor lua la întrebări.

În ciuda orei matinale, Golden Gate era foarte circulat în acest ajun de Crăciun. Pe toate cele şase benzi de circulație maşinile se încrucişau, se frecau unele de altele, se depăşeau, într-o hărmălaie de nedescris, cu claxoane, înjurături şi scrâşnet de pneuri.

Martin trânti portiera şi sări peste grilajele care delimitau aleea rezervată bicicliştilor. La fel cum făcuse Archibald cu şase luni în urmă, cu autoportretul lui Van Gogh. Martin agita diamantul cu o mână amenințătoare, ca şi cum ar fi avut de gând să-l arunce în ocean.

— Eşti gata să te duci după el în infern? îi strigă el, cu o voce exaltată.

Dar Golden Gate nu era Pont Neuf.

Comparativ cu măreția lui, te simțeai redus la dimensiuni minuscule. Turnurile podului se înălțau la mai bine de două sute de metri deasupra apei amenințătoare şi dezlănțuite.

Archibald, la rândul lui, i se alătură pe pista cicliştilor.

— Hai, întoarce-te, băieţaş, nu fi tâmpit! urlă el, pentru a acoperi zgomotul vântului.

Bariera de securitate era înaltă, dar nu suficient de înaltă pentru a descuraja zecile de persoane care se sinucideau în fiecare an, sărind în gol.

— Ce faci, vii sau nu? strigă tânărul, exasperat.

Cheia Paradisului, pe care o ținea între degete, strălucea acum precum o flacără intensă care, în ciuda luminii cenuşii, forma un halo hipnotic, aproape ireal.

Apoi Martin vârî diamantul în fundul buzunarului şi începu să se cațere pe balustradă.

— Nu mă interesează deloc diamantul ăsta! îi strigă Archibald.

Se aplecă instinctiv, privind în jos. Spectacolul era de o frumusețe teribilă, care îți dădea amețeli. Cu toate că nu se vedeau, puteai ghici valurile care se izbeau de stâlpii titanici, ancorați în Pacific.

Archibald ştia că timpul îi presa. Podul era echipat cu camere de supraveghere şi, peste nici câteva secunde, vor răsuna sirenele maşinilor de poliție sau cele ale patrulei de la Transportation District.

— Hai, fiule, nu strica totul acum! Coboară de acolo! Trebuie să vorbim!

Se apropie şi mai mult şi încercă să-l tragă pe Martin de poala hainei, dar francezul izbuti să-l împingă. Când Archibald încercă un nou asalt, Martin îi trânti cu violență un pumn în față. În încercarea de a-l evita, Archibald se agăță de adversarul lui şi cei doi bărbați se luptară corp la corp până ce, la un moment dat, Martin se lăsă pe neaşteptate pe spate. Hoțul încercă să-l rețină pe tânăr, dar acesta se zbătu şi, fără a-şi fi dorit cu adevărat, îl trase pe Archibald după el, în curenții înghețați ai Pacificului.

*

Un salt de şaptezeci de metri în gol.

O cădere de aproape patru secunde.

Patru secunde înseamnă mult, mai ales când ştii că sunt ultimele clipe din viața ta.

La sfârşitul celor patru secunde, corpul se izbeşte de suprafața apei cu peste 100 km/h. Şocul e la fel de violent ca şi cum ai ateriza pe beton.

În timpul acestor patru secunde nu îți revezi firul vieții, ca într-un film derulat cu viteză sporită.

În timpul acestor patru secunde, ți-e frică.

În timpul acestor patru secunde nu te încearcă decât regretele.

Chiar dacă te-ai aruncat de bună voie, există întotdeauna un moment, în mijlocul căderii, când ai da orice să te poți întoarce îndărăt.

Aşa e mereu.

Întotdeauna.

În timp ce cădea, Archibald îşi spuse că a încercat să facă tot ce-a putut, dar a dat greş. Nu a ştiut decât să distrugă viețile celor din jur şi, în dorința lui de a-şi îndrepta greşelile, nu a făcut decât să comită altele, şi mai teribile. Şi, într-o ultimă tentativă de a nu muri înecat de amărăciune şi resentiment, îl strânse cu putere în brațe pe cel căruia îi spunea „fiule”.

Cât despre Martin, el se gândea la Gabrielle. Ea a fost enigma, iubirea şi rana lui. Dintotdeauna şi pentru totdeauna. Căci există în viață dureri de care nu te poți vindeca.

Acum, înaintea plecării finale, şi-a amintit de scrisoarea pe care i-o scrisese, cu toată naivitatea şi idealismul celor douăzeci de ani ai lui:

> *…Ori de câte ori închid ochii şi îmi imaginez cum vom fi peste zece ani, am în minte imagini fericite, care nu îmi par deloc nerealiste: soare, râsete de copii, priviri complice ale unui cuplu în continuare îndrăgostit…*

Ce să-ți spun! N-a existat niciodată soare, poate doar câteva raze, intense, dar de fiecare dată trecătoare.

N-a existat decât suferință, întuneric, teamă şi…

Partea a treia –
În preajma îngerilor

24
Marea evadare

Pentru a-şi lua mai bine zborul, ceva mai lesne,
Cu pupilele strălucind, cu pletele-n vânt
Înainte de potop, înainte ca sania
Să părăsească drumul şi apoi…
…Apoi nimic, s-a terminat.
CLARIKA, „Escape Lane”

Cartierul Nob Hill
24 decembrie
Ora 8.00 dimineaţa

Cu toate sirenele pornite, ambulanța năvăli în parcarea destinată urgențelor a Spitalului Lenox.

Echipa medicală care primea răniții se scinda în două, pentru a-i prelua în grijă.

— *Ce avem?*
— *Bărbat, 34 de ani, în comă, cu politraumatism.*

— *Ce avem?*
— *Bărbat, 60 de ani, în comă, cu politraumatism.*

Cu răniții puşi pe două tărgi, brancardierii au pornit o adevărată cursă pe holurile spitalului, pentru a afla care intră primul în blocul operator, care trece primul de ecograf, care va fi operat de cel mai bun chirurg… Ca şi cum duelul dintre Archibald şi Martin s-ar fi prelungit şi dincolo de porțile morții.

— *Ce avem?*
— *S-a aruncat de pe Golden Gate acum treizeci de minute…*
— *A fost pescuit de Poliția Maritimă…*

— *Fracturi multiple…*

— *Ce avem?*
— *…Cădere de pe pod, de la şaptezeci de metri…*
— *…Mai puțin de trei minute după şoc…*
— *…Numeroase leziuni interne…*

Cei doi bărbați au fost intubați la locul accidentului. Sedați şi ventilați, purtau fiecare câte un guler cervical, precum şi câte un cateter de care atârnau cinci fire de perfuzie.

Fire prinse de stative, care îi legau încă de viață; dar pentru câtă vreme, oare?

*

Întâmplarea a făcut ca, în acea dimineață, Elliot Cooper, unul dintre cei mai vechi chirurgi ai spitalului, să traverseze pe jos parcarea după o noapte grea de gardă, exact în momentul în care ambulanța cu cei doi bărbați pescuiți din ocean după căderea de pe Golden Gate îşi croia drum printre maşini.

Cu treizeci şi doi de ani în urmă, Ilena, femeia pe care o iubise, se aruncase de pe acelaşi pod blestemat, punându-şi capăt zilelor. De atunci, acest simbol al oraşului San Francisco exercita asupra lui o fascinație dureroasă, care-l determinase să militeze activ pentru instalarea unei bariere de prevenire a sinuciderilor, înălțată deasupra balustradei. O măsură care nu avea însă întotdeauna efect.

Maşinal, Elliot ciuli urechile şi urmări din priviri cele două echipe medicale care se agitau în jurul răniților: un tânăr francez, Martin Beaumont, şi un bărbat de seama lui Elliot, cu identitate necunoscută.

Un fel de al şaselea simț îl împinse să iasă în fața tărgilor, pentru a le da colegilor o mână de ajutor. Ca administrator al spitalului, ştia că în acest ajun de Crăciun personalul nu era prea numeros. Dar trebuia să mai verifice ceva. Silueta pe

care o întrezărise culcată pe brancardă… profilul acvilin cu păr grizonat… bărbatul cu identitate misterioasă… era posibil, oare…

Când chirurgul se aplecă deasupra celei de-a doua târgi, îl recunoscu pe vechiul lui prieten, Archie Blackwell. Imediat, Elliot luă hotărârea să îşi treacă numele pe lista medicilor de gardă. Se schimbă şi, înainte de a-şi închide telefonul mobil, formă numărul Gabriellei.

*

„Întotdeauna, eu şi numai eu trebuie să dau peste dezastre de-astea…”

Claire Giuliani, unul dintre internii care erau de gardă, constată cu groază amploarea rănilor pacientului, un tânăr francez puțin mai în vârstă decât ea: vertebrele şi coastele fracturate, ambele picioare rupte, plus laba unuia dintre ele, clavicula făcută praf, cuşca toracică înfundată, şoldul şi umărul drept deplasate. Fără a mai pune la socoteală leziunile interne care impuneau tratament de urgență: explozia splinei, ruptură de intestine…

*

Elliot era îngrozit: şocul fusese atât de violent, că l-ar fi putut ucide pe Archibald. Acesta căzuse pe spate, ca şi cum ar fi încercat să-l protejeze pe Martin şi să ia asupra lui cea mai mare parte a brutalității impactului.

Avea bazinul şi vertebrele fracturate, rinichii distruşi, splina şi vezica îi explodaseră, prezenta un edem cerebral şi multiple leziuni interne. Nu trebuia să fii doctor ca să îți dai seama că, în stadiul ăsta, şansele de supraviețuire erau nule şi că, până şi în cazul unei minuni, leziunile probabile la coloana vertebrală şi măduva spinării nu îi vor mai permite niciodată prietenului său să se țină pe picioare.

*

Vremea prânzului

Pe holurile care duceau spre blocurile operatorii, acolo unde i se permisese să aştepte, Gabrielle, cuprinsă de febrilitate, încerca să zărească gesturile chirurgilor care, în spatele uşilor din sticlă mată, încercau să-i salveze pe cei doi bărbaţi ai vieţii ei.

Chiar dacă nu ştia exact cum de Martin şi Archibald ajunseseră să facă saltul mortal de pe pod, era convinsă că acest sfârşit tragic se înscria în logica nemiloasei lor înfruntări.

A refuzat să aleagă între ei, a vrut să-i păstreze pe amândoi, să îi apropie, să-i iubească împreună; dar, fără îndoială, există dueluri a căror miză inevitabilă nu poate fi decât moartea.

Ora 20.00

Când Claire Giuliani ieşi din sala de operaţie, cu ochii încercănaţi şi chipul sleit de oboseală, era deja întuneric de câteva ceasuri bune. Morocănoasă, îşi aruncă mănuşile şi halatul la pubelă, apoi îşi scoase boneta de chirurg şi îşi eliberă pletele jilave de transpiraţie. O şuviţă roşcată îi căzu pe ochi, dar nu se osteni s-o dea la o parte. Îşi luă o cafea de la un automat şi ieşi în parcare. În seara aceea aerul era îngheţat, ceea ce nu putea să îi displacă. Nu se afla decât de câteva săptămâni la San Francisco şi deja îi era dor de Manhattan. Se săturase de aşa-zisa viaţă fără griji, de toţi oamenii ăştia încântători şi grozavi, de spiritul pozitiv care contamina totul. Ea nu era nimic din toate astea: nici grozavă, nici încântătoare, nici pozitivă. Târa după ea un pesimism persistent şi prefera asprimea iernii newyorkeze zilelor călduţe de pe coasta californiană. Îşi înăbuşi un căscat. O usturau ochii: din cauza oboselii – doar operase toată ziua –

dar şi din cauza frustrării că munca ei nu fusese prea de folos. „Frumuşelul” era făcu zob şi nu prea mai funcționa la parametri normali: traumatism facial, contuzie pulmonară, pneumotorax... Şi, date fiind rezultatele tomografiei, ar fi putut paria că va face un hematom cerebral peste noapte. În cazul ăsta, va trebui să-l opereze din nou şi, dată fiind starea lui generală, era puțin probabil că avea să reziste. Şi chiar dacă-şi va reveni din comă, cine ar putea crede că o asemenea cădere nu va provoca leziuni rahidiene care îl vor condamna definitiv la paralizie?

Furioasă, îşi smulse plasturele cu nicotină lipit de braț, apoi scotoci prin cutia din bordul maşinii după un pachet vechi de țigări.

Sprijinită de capota mormanului ei de fiare – un Volkswagen Beetle revopsit de mântuială, într-un mov intenționat hidos – îşi aprinse prima țigară după două luni, cu un amestec de capitulare şi sfidare.

„Hai, blestemăție de nicotină, hai şi mă perpeleşte la foc mărunt!...”

Cu țigara în dreapta şi telefonul în stânga: suma tuturor dependențelor ei. Toată ziua Claire aruncase priviri îngrijorate către ecranul Blackberry-ului, dorindu-şi cu disperare să vadă clipind luminița roşie care indică primirea unui SMS sau a unui e-mail. Aştepta un telefon sau un semn de la un bărbat. Un bărbat de care totuşi fugise, când părăsise New York-ul. Un bărbat care o iubise, dar căruia ea nu-i spusese niciodată „te iubesc”.

Un bărbat cu care se purtase urât. Un bărbat pe care-l înşelase, îl dezamăgise, îl rănise. Doar pentru a vedea dacă o poate iubi în continuare. Doar pentru a vedea dacă e în stare să îndure ce putea fi mai rău. Pentru că ea nu ştia să iubească altfel. Şi poate că într-o bună zi, dacă bărbatul îi va fi în continuare alături, dacă va avea încăpățânarea şi răbdarea să o aştepte, va izbuti să-şi deschidă inima în fața lui şi să-i spună acele cuvinte care vor schimba totul.

Îşi pipăi telefonul mobil. Bărbatul nu o mai sunase de o săptămână. Poate că renunțase şi el, ca atâția alții. Încercă să şi-l alunge din gând şi se conectă maşinal la serverul spitalului. Sărind de la o pagină web la alta, dădu peste o teză coordonată de Elliot Cooper, consacrată accidentelor de pe Golden Gate. Află de acolo că, din 1937, de la inaugurarea podului, 1.219 oameni se sinuciseseră aruncându-se în ocean: aproape douăzeci în fiecare an. Şi din 1.219 oameni, doar 27 supraviețuiseră!

„Nici măcar 2%…" îşi spuse în sinea ei cu tristețe.

Din experiență, ştia că genul ăsta de statistici cu greu puteau fi înşelate.

*

Ora 20.15

Piuitul repetat al unui sonar de submarin.

O încăpere rece, cufundată într-o lumină albăstruie: sala de reanimare a spitalului Lenox.

Două tărgi din oțel, aflate la o distanță de câțiva metri.

Între cele două tărgi, o femeie, aşezată pe un scaun, cu spatele încovoiat, cu fața-n palme, obosită de atâta plâns.

O păzitoare, o veghetoare.

Pe tărgi, doi bărbați cu ochii închişi, în comă.

Doi bărbați care s-au luptat, în loc să încerce să se înțeleagă.

Doi bărbați care iubeau aceeaşi femeie, fiecare în felul lui.

Sau, mai degrabă, care nu ştiau cum s-o iubească.

*

Ora 20.30

Claire Giuliani îşi zdrobi ultima țigară şi se-ncheie la haina militară, cu gulerul plin de petlițe mari, cu butoane argintii.

Teoretic, serviciul ei se terminase. Era seara de 24 decembrie. Urma să împlinească treizeci de ani. Dacă ar fi fost o fată normală, acum ar fi fost pe cale să petreacă alături de familie sau de un iubit, ori poate chiar în sala de gardă, pe care internii o împodobiseră cu ocazia sărbătorilor. Dar Claire nu era pur şi simplu în stare să se adapteze. Nu-i plăcea decât exclusivitatea dureroasă a relațiilor în doi şi, în lipsa acestora, învățase să se mulțumească doar cu singurătatea, la cultivarea căreia şi meseria ei avea un cuvânt greu de spus. O meserie care, obligând-o să trăiască în preajma morții, o distrugea tot mai mult în fiecare zi, permițându-i, în acelaşi timp şi împotriva tuturor uzanțelor, să țească nişte legături invizibile între ea şi pacienți. Legături care o mențineau pe picioare şi care, în seri precum aceasta, păreau a fi singura ei punte de legătură cu restul lumii.

Aparent, Claire reuşise în viață. Era chirurg şi, dacă şi-ar fi acordat puțin timp şi ceva mai multă atenție, ar fi putut fi chiar drăguță, ba chiar ar fi putut juca, în viața de zi cu zi, rolul eroinei din *Anatomia lui Grey,* cu trup mlădios şi minte sexy. Dar ea nu era aşa…

Se uită iar la ecranul telefonului. Luminița roşie tot nu clipea.

Şi dacă l-ar suna ea?

Dacă şi-ar asuma riscul de a se arăta fragilă în fața unui bărbat? O făcuse cândva, demult, şi ieşise zdrențe din povestea aia, fără vlagă, ca un pământ ars şi pustiit. Îşi promisese să nu mai retrăiască niciodată aşa ceva dar, odată cu trecerea timpului, înțelesese că era mult mai lesne de trăit cu remuşcările decât cu regretele.

Afişă pe ecranul micuț al telefonului agenda cu contacte şi se opri în dreptul numărului atribuit enigmaticului *Him*[68].

Puse un deget tremurător pe butonul de apel, mai cugetă câteva secunde apoi, într-un moment de avânt, hotărî să facă pasul când…

O altă ambulanță năvăli în trombă, oprindu-se exact în fața porților automate şi debarcând o targă pe care zăcea o fată

foarte tânără, fără suflare, cu obrazul mânjit de urme de rimel.

Claire se apropie. De ce nu era nimeni aici, ca să întâmpine pacienta?

Maşinal, se aplecă asupra tărgii. Puştoaica purta o pereche de blugi cu talie joasă (prea joasă), un tricou roz mulat (prea mulat), împodobit cu o inscripție ambiguă: „Nici sfântă, nici uşuratică”.

— Ce ai aici? îl întrebă pe unul din brancardieri.

— O adolescentă de paisprezece ani, cu tentativă de suicid prin ingestie de produse toxice: clorat de sodiu, erbicid Glifosat şi pentaclorofenol.

„Claire, ce faci?” întrebă un murmur îndepărtat. Ea îşi plecă privirile spre telefon. Era vocea lui, vocea lui. Ezită o frântură de secundă, apoi alese să închidă aparatul pentru a se ocupa de pacienta „ei”.

O tentativă serioasă de sinucidere la numai paisprezece ani…

Hotărât lucru, în seara asta trecutul se întorsese s-o hărțuiască în mod straniu.

25
Zona de plecare

Nu te gândi la lucrurile pe care nu le ai ca
şi cum ele ar fi deja aici; fă mai curând
socoteala celor mai preţioase bunuri pe care
le posezi şi încearcă să-ţi închipui cât de mult
le-ai fi căutat, dacă nu le-ai fi avut.
MARC AURELIU

Întuneric.
Întuneric.
Întuneric.
Un murmur:
…Dragostea mea…
Întuneric
Un bâzâit.
Piuitul regulat al unui submarin.
Un suflu puternic şi cadenţat ca o respiraţie mecanică.
O lumină abia ghicită, apoi…

Martin îşi deschise cu greu ochii. Transpira, avea capul greu şi gâfâia. Pleoapele i se lipeau, îi erau pline de un lichid cleios şi vâscos. Îl ardea faţa; se şterse la ochi cu dosul mânecii şi se uită în jur. Era într-un aeroport, prăbuşit într-un fotoliu metalic, într-o sală de aşteptare. Se scutură şi, dintr-un salt, fu în picioare.

Aruncă o privire spre ceas: 25 decembrie, ora opt şi zece minute dimineaţa.

În fotoliul de alături, o adolescentă cu plete de un blond deschis avea parte de aceeaşi trezire dureroasă. Îi remarcă aerul îngrozit, rimelul scurs pe faţă şi tricoul roz pal, cu inscripţia „Nici sfântă, nici uşuratică”.

Unde se afla?

Înaintă spre peretele din sticlă. Aerogara era toată numai lumină şi spaţii deschise: o catedrală futuristă din oţel şi

sticlă, un dom transparent în formă de elipsă, cu un capăt care înainta în mare, ca o navă imensă. Pe pistele de decolare, aliniate în şir indian, avioanele argintii aşteptau răbdătoare să-şi ia zborul.

Scăldată într-o lumină caldă şi aurie, clădirea semăna cu o bulă cristalină aşezată lângă apă, în care nu răzbătea niciun zgomot din exterior.

Raiul? Iadul? Purgatoriul? Nu. Cu toate că, puştan fiind, Martin urmase orele de catehism, nu crezuse niciodată nici în dogmele Bisericii, nici în reprezentarea lor schematică.

Şi atunci, ce să fi fost? Un vis?

Nu, era prea precis, prea clar pentru a fi altceva decât realitatea. Îşi masă tâmplele şi ceafa cu degetele mari. Îşi amintea tot ce făcuse în aceste ultime ceasuri: trădarea Gabriellei, furtul diamantului, înfruntarea de pe pod cu Archibald, căderea lor de la şaptezeci de metri înălțime. Pe-asta n-o mai visase, aşadar nu putea fi decât… mort.

Încercă să-şi înghită saliva, dar avea gâtul uscat. Îşi şterse transpirația de pe față.

La capătul şirului de uşi de îmbarcare, zări un chioşc cu băuturi, ale cărui mese dădeau spre piste: Golden Gate Café.

„Un nume predestinat", îşi spuse în sinea lui, înaintând spre tejgheaua în spatele căreia servea o mulatră superbă, cu ochi deschişi la culoare, într-un pantalon scurt minuscul şi un maiou decoltat.

— Ce să fie, pentru domnul?

— Păi… Puțină apă, se poate?

— Minerală sau plată?

— Aveți Evian?

Ea-şi flutură pletele strălucitoare şi se uită la el ca la un necioplit:

— Evident!

— Da' Coca-Cola aveți?

— Dar de unde veniți, mă rog?

El îşi plăti sticla cu apă şi doza de suc – 10 dolari! – apoi se întoarse la şirul de fotolii metalice. Adolescenta cu tricou

provocator era tot acolo, tremurând şi clănțănind din dinți. Martin îi întinse sticla lui cu apă, dându-şi seama că fata murea de sete.

— Cum te cheamă?

— Lizzie, răspunse ea, după ce goli dintr-o sorbitură zdravănă aproape jumătate de sticlă.

— Te simți bine?

— Dar unde suntem? întrebă puştoaica, smiorcăindu-se.

Martin se prefăcu a nu fi auzit întrebarea. Era leoarcă de sudoare, corpul îi era străbătut de frisoane. În vulnerabilitatea ei, îi amintea de Camille, fetița asupra căreia veghease ani de-a rândul, îi oferi şi cutia cu suc şi o lăsă singură puțin, cât să facă nişte cumpărături la unul dintre buticurile de suveniruri de la capătul terminalului.

Când se întoarse la ea, îi aruncă un hanorac cu glugă, în culorile Universității Berkeley.

— Pune-ți ăsta, o să răceşti.

Fata îi făcu un semn timid din cap, care probabil că însemna „mulțumesc" în limbajul adolescenților rătăciți, apoi îşi trase bluza pe ea.

— Câți ani ai?

— Paisprezece.

— Unde locuieşti?

— Aici, în San Francisco, lângă Pacific Heights.

— Îți aminteşti care-a fost ultimul lucru pe care l-ai făcut înainte de a te trezi aici?

Lizzie îşi şterse lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

— Nu mai ştiu nimic. Eram acasă... Am plâns mult, apoi am înghițit nişte chestii... nişte chestii ca să mor.

— Ce chestii? Pastile?

— Nu, că mama a pus lacăt pe dulăpiorul cu medicamente.

— Atunci ce?

— M-am dus în ghereta din fundul grădinii şi am înghițit ce-am găsit acolo: otravă pentru şobolani şi erbicid.

Martin era consternat:

— Dar de ce ai făcut asta?

— Din cauza lui Cameron.

— Cine-i? Iubitul tău?

Ea încuviință din cap.

— Nu mă mai iubeşte. Şi totuşi, era aşa de puternică iubirea noastră…

O privi cu tristețe. La cincisprezece, douăzeci, patruzeci ori şaptezeci şi cinci de ani era de fiecare dată aceeaşi poveste: nenorocita asta de boală a iubirii care distruge totul în calea ei, momentele astea atât de trecătoare de fericire pentru care trebuie să plătim întotdeauna un preț exorbitant…

Martin încercă totuşi să glumească:

— Dacă de la paisprezece ani încerci să-ți pui capăt zilelor din cauza tipilor înseamnă că mai ai multe de tras, mititico!

Dar Lizzie simțea că, totuşi, ceva era în neregulă:

— Unde suntem? întrebă din nou, cu o privire îngrozită.

— Habar n-am, recunoscu Martin, ridicându-se în picioare, dar îți promit că o să ieşim noi cumva de aici!

*

Fugea.

Cu puştoaica în spatele lui, Martin fugea.

Nu-l mai interesa realitatea acestui loc, era sigur că trebuie să iasă de acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nu era un vis, nu era nici raiul, nici iadul – doar în ceruri nu se vindeau cutii de coca-cola la cinci dolari. Era altceva.

Şi de acest „altceva” trebuia să fugă.

Hotărî să aibă încredere în tăblițele indicatoare şi le urmă metodic pe cele pe care scria „Ieşire-Taxi-Autobuz”. Ele au fost cele care i-au condus până în zona *duty free,* pe un coridor foarte lung, unde toate mărcile de lux, de la Hermès la Gucci, aveau câte un butic. Apoi au traversat marele *food court* care, împănat cu vreo douăzeci de panouri, oferea un evantai bogat de specialități culinare: hamburgeri, salate, sushi, pizza, cuş-cuş, kebab, fructe de mare…

La intervale regulate, Martin se întorcea spre Lizzie, încurajând-o să grăbească pasul.

Au luat un lift, apoi o scară rulantă de mare viteză, interminabilă, asemenea celor din Gara Montparnasse din Paris, numai că aceasta din aerogara nu era în pană.

Construită pe lungime, clădirea era liniştitoare, curată şi luminoasă. Mai multe echipe de curățenie ştergeau pereții vitrați, a căror suprafață se unduia precum luciul apei, în ritmul variațiilor luminii aurii.

Era o mulțime densă, care se îngrămădea într-o atmosferă de început de vacanță. Bonete, eşarfe, nasuri cu guturai, pachete-cadou: unele grupuri se pregăteau de Crăciun. Altele, din contră, arborau culorile verii, purtând bermude colorate şi un bronz de surferi.

Martin o înşfacă pe Lizzie de mână şi grăbi pasul, împingând câțiva pasageri care le stăteau în cale: tipi şifonați care o făceau pe oamenii de afaceri, adolescenți adormiți pe sub căştile iPod-urilor…

Peste tot, pe pereți, orologiile aminteau de timpul care trece.

Cu nasu-n vânt, atent la panourile indicatoare, Martin fugea, stăpânit de sentimentul de urgență. Acum, ieşirea era aproape. O trase de braț pe Lizzie pentru a accelera şi mai mult.

Gata, au ajuns în marele hol al plecărilor! Pentru prima oară, Martin auzea activitatea de afară: zgomotele circulației, atmosfera mai puțin aseptică, asperitățile, viața…

În clipa în care au depăşit uşile glisante care dădeau spre trotuar, au simțit un soi de aspirare violentă, care le-a sfârtecat timpanele şi le-a încețoşat vederea.

Când Martin deschise din nou ochii, se afla în fața aceluiaşi şir de scaune metalice ca la trezire. În spatele lui, acelaşi butic cu suveniruri, acelaşi Golden Gate Café, cu chelnerița mulatră cu plete scânteietoare.

O privi pe Lizzie cu un aer dezolat: se întorseseră de unde plecaseră!

*

— N-are rost să cauți ieşirea, băieţaş! Suntem prinşi aici.

Martin întoarse capul.

Cu chipul impasibil şi privirea pătrunzătoare, Archibald trase cu sete dintr-o havană şi slobozi un nor de fum. Se vedea treaba că în aeroport nu era interzis fumatul. Aşadar, era adevărat: Dumnezeu însuşi fuma ţigări de foi… Sau poate că a face un cancer odată ce erai mort era mai puțin grav decât să-l faci cât mai erai încă în viață…

— Totul e numai din vina ta, începu Martin, îndreptând spre bătrân un deget acuzator.

— E şi vina ta, pe cât e şi a mea, nuanță Archie. Dacă n-ai fi încercat să joci în stil mare, am fi încă acolo, jos.

Archibald se simțea în formă. Oboseala, durerile şi grețurile cauzate de boală dispăruseră ca prin farmec.

— Ne-ai omorât pe amândoi, se înfurie Martin. Din cauza orgoliului tău nemăsurat!

— În privința orgoliului, cred că şi tu eşti un mare specialist, băieţaş.

— Şi nu-mi mai spune tu mie „băieţaş”!

— Ai dreptate, scuză-mă, băieţaş. Dar te înşeli când spui că suntem morți.

— Gândeşte-te şi tu puțin: am căzut de la cel puțin şaptezeci de metri în apa înghețată. Îți poți închipui carnajul!

— E drept, recunoscu Archibald strâmbându-se, dar, cu toate astea, nu am murit. Cel puțin nu încă.

— Bun, foarte bine, şi atunci unde suntem?

— Chiar aşa: unde? interveni şi Lizzie.

Archibald îi zâmbi adolescentei apoi, cu o fluturare din mână, îşi invită interlocutorii să-l urmeze.

— Trebuie să cunoaşteți pe cineva.

— Nu! refuză Martin, nu înainte de a şti unde ne aflăm.

Archie dădu din umeri, apoi le răspunse, ca şi cum ar fi fost un lucru evident:

— Suntem în comă.

*

Martin, Archibald şi Lizzie au împins uşa Spațiului pentru Rugăciune al aerogării. Locul era alcătuit dintr-un birou de primire şi mai multe săli micuțe, destinate principalelor confesiuni: o capelă creştină, o sinagogă, o moschee, un sanctuar budist şi unul shintoist.

Responsabil de acest loc era părintele Shake Powell, parohul aeroportului: un negru înalt, la fel de masiv ca un practicant de *catch,* care purta adidaşi Nike Air, pantaloni bufanți, o vestă cu glugă şi un tricou cu inscripția *Yes we can*[69] cu chipul lui Obama.

Shake Powell îşi primi musafirii în biroul său, o încăpere confortabilă, dar golaşă, care dădea spre piste. Cu toate că era foarte ocupat, preotul era gata să răspundă întrebărilor nou-veniților. Le oferi câte o cană cu cafea şi, fără a se lăsa prea mult rugat, le spuse povestea lui.

Originar din New York, Powell se afla în vizită la fratele lui, în San Francisco, cu zece luni în urmă, când s-a trezit cu un cuțit înfipt în spate, pe când intervenea în cearta dintre doi oameni ai străzii. Odată ajuns în Zona de plecare, fusese instruit de fostul paroh al aeroportului, înainte ca acesta să plece spre ceruri.

Sarcina sa îl pasiona. Aici, susținea el, Domnul era pretutindeni: în arhitectură, în lumină, în pereții de sticlă deschişi spre cer. Uneori, i se întâmpla chiar să celebreze nunți sau botezuri.

Zona de plecare era o frontieră, un fel de *no man's land,* un loc propice rugăciunii şi cugetării. În acest „altundeva", oamenii se trezeau puşi în fața celor mai intime dintre temerile lor. La ceasul plecării, simțeau nevoia să se spovedească. Părintele Powell nu încerca să-i judece, ci să-i înțeleagă. În cazul unora, avea de-a face cu teama de necunoscut, cu remuşcări şi regrete. În cazul altora, acest soi

de refugiu era o oportunitate prețioasă şi neaşteptată, care le permitea să devină oameni mai buni sau să se împace cu ei înşişi.

— În Zona de plecare, am văzut sufletul omenesc în toată vastitatea lui: cu măreția, dar şi cu toată micimea lui, explică preotul, terminându-şi cana cu cafea.

Martin l-a lăsat pe Shake Powell să-şi ducă raționamentul până la capăt. Din spusele lui, a dedus că toți călătorii de pe acest aeroport misterios erau oameni intrați în comă, după un accident sau o tentativă de sinucidere; dar rămăsese o întrebare:

— Mereu vorbiți despre Zona de plecare… începu el.

— Exact.

— Dar e o zonă de plecare *încotro?*

Powell se uită pe rând când la Marin, când la Lizzie, apoi clătină din cap:

— Uitați-vă la avioane, îi îndemnă, întorcându-se spre fereastră.

Martin îşi îndreptă privirea spre spațiul pentru decolare şi aterizare. Se vedeau clar două piste paralele şi un şir de avioane de transport de capacitate mare, cenuşii, care străluceau în soare şi aşteptau semnalul de la turnul de control ca să decoleze în direcții opuse.

— Nu pot exista decât două destinații, îi anunță Shake Powell încheindu-şi vesta de jogging, pe sub care se întrezăreau nişte muşchi impresionanți.

— Întoarcerea la viață sau plecarea spre moarte… completă cu tristețe Martin.

— Ai priceput, băiețaş, încuviință Archibald.

*

Lizzie privea gânditoare palmele enorme ale preotului, care îşi tatuase pe falange literele L.I.F.E. Şi D.E.A.T.H. – „viață” şi „moarte”.

Tremurând toată, îşi luă inima-n dinți şi întrebă:

— Dar cum ne putem cunoaşte destinaţia?

— E trecută pe biletul vostru.

— Ce bilet? întrebă Martin.

— Cel pe care-l primeşte fiecare călător din Zona de plecare.

— Un bilet ca ăsta, interveni Archibald, punând pe masă propriul tichet de îmbarcare.

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Viaţă***	26.12.08	07.05	32F

Martin se încruntă. Purta aceleaşi haine ca în momentul accidentului: costumul care îi venea ca turnat oferit de domnişoara Ho şi o cămaşă şifonată, care îi ieşise din pantaloni. Se scotoci prin buzunarele hainei, îşi găsi portofelul, telefonul şi un cartonaş pe care-l puse, la rândul lui, pe masă:

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6A

— N-ai noroc, băieţaş! se strâmbă Archibald.

Apoi, cei doi bărbaţi se întoarseră spre Lizzie, cu feţe întrebătoare.

Pierdută în hanoracul ei, copila era îngrozită. Îşi întoarse cu neîndemânare buzunarele jeanşilor pe dos şi sfârşi prin a pescui un tichet de îmbarcare îndoit în patru, pe care-l despături cu o mână tremurătoare. Cartonaşul era purtătorul unei veşti sumbre:

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6B

26
Frumoasele lucruri ale cerului[{70}]

Şi atunci, pentru ultima dată, am văzut Pământul:
un glob stabil, de un albastru strălucitor,
călătorind în imensitatea eterului. Iar eu, fragilă
fărâmă de praf dotată cu suflet, pluteam tăcut în
vid, despărţindu-mă de acest albastru îndepărtat
pentru a mă avânta întru necunoscut.
William HOPE HODGSON

Zona de plecare
Ora 23.46

Bolta Celestă era cel mai luxos restaurant din Zona de plecare.

Treizeci de mese rotunde, acoperite cu feţe de masă de culoare crem, erau armonios aranjate într-o sală frumoasă, cu un design modern şi elegant. Pe perete, o draperie uimitoare, luminescentă, ţesută din sute de fibre optice, învăluia încăperea într-o lumină filtrată, blândă, creând o atmosferă călduroasă şi rafinată.

În centrul sălii, un şemineu contemporan adăuga ansamblului o notă de confort catifelat.

Până şi aici, la porţile cerurilor, clienţii semănau cu cei prezenţi în orice local de lux: chinezi şi ruşi proaspăt îmbogăţiţi, magnaţi ai petrolului din Orientul Mijlociu, elita globalizată louis-vuitton-izată…

În mijlocul acestui areopag, Martin şi Archibald se instalaseră la o masă din apropierea imenşilor pereţi vitraţi în care se reflecta lumina pistelor de pe care, în ciuda orei înaintate, avioanele decolau unul după altul.

— Nu prea pari în largul tău, băieţaş, remarcă Archibald, delectându-se copios cu chifteluţele din timus de viţel, cu garnitură de tăiţei de casă cu ciuperci.

Martin abia se atinsese de mielul lui gătit după o rețetă din Aveyron.

— E clar că ai chef să-ți umpli burdihanul când ştii că vei ieşi viu de-aici! Îți amintesc, totuşi, că eu o să mor!

— Toți o să murim într-o bună zi, obiectă Archibald.

— Da, numai că mie chestia asta o să mi se întâmple mâine dimineață!

— Ai dreptate, e complet nedrept, admise hoțul. Eu am de două ori anii tăi şi, pe de-asupra, recunosc că sunt cel care te-a tras în nenorocirea asta…

Îşi umplu din nou paharul cu vin şi puse sticla pe măsuța de servit de lângă ei: Mouton-Rothschild 1945, Romanée-Conti 1985. Cele mai alese soiuri pentru o seară cu totul specială.

— Eşti sigur că nu vrei să guşti vinul? insistă Archibald. Ar fi păcat să mori fără să fi încercat minunăția asta.

— Du-te naibii cu vinul tău cu tot! răspunse Martin pe un ton dur, dar cu o voce fără vlagă.

Lizzie adormise pe banchetă, cu capul sprijinit de umărul lui. În fața ei se aflau resturi de Burger Royal, cu adaos de şuncă şi brânză de capră.

Archibald scoase din buzunar o cutie de chibrituri, pescui un băț şi, cu cuțitul, îşi ciopli o scobitoare; năravvechi, care se potrivea cu locul ăsta discret şi rafinat ca nuca-n perete.

— Mă întreb dacă nu cumva, înainte de desert, ar trebui să mă las ispitit de porumbelul ăsta dezosat cu garnitură de pateu din ficat de gâscă, spuse el, frunzărind meniul. Tu ce crezi?

De data asta, Martin preferă să nu mai răspundă provocării.

Privea pe fereastră, admirând cerul şi stelele. Şi, mai presus de orice, era fascinat de astrul strălucitor pe care-l luase drept Luna, dar care poate că era chiar Pământul: planeta albastră care plutea, îndepărtată, cu locuitorii ei care se iubeau, se ucideau şi o distrugeau metodic.

Planeta asta pe care se simțise mereu singur, dar de care, iată, nu izbutea să se despartă.

— Trebuie să vorbim, băieţaş…

Martin ridică ochii. Deasupra paharelor de cristal, privirea lui Archibald strălucea ca o flacără. Trăsăturile i se înăspriseră şi pe faţa slabă a hoţului se vedea limpede că ceasul glumelor trecuse.

— Şi despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre Gabrielle.

Martin suspină:

— Ce vrei să ştii? Ce intenții am cu ea?

— Exact.

— Am avut cele mai nobile intenții din lume, dar nu mai are rost, pentru mine oricum s-a terminat…

Se hotărî să-şi toarne un pahar cu vin înainte de-a continua.

— Şi apoi, află de la mine un lucru: fiică-ta e periculoasă! La fel de periculoasă ca şi tine! O țicnită care se năpusteşte să distrugă orice urmă de fericire de îndată ce o adulmecă.

Se înființă un ospătar care le luă farfuriile. Cum nu se putea hotărî asupra desertului, Archibald comandă, autoritar, două cafele.

— Fiule, în seara asta am două veşti pentru tine, una bună şi una proastă.

Martin suspină:

— În halul în care sunt, poți începe cu aia bună.

— Vestea bună e că eşti singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

— De unde naiba ştii tu asta? Nu te-ai ocupat deloc de fiică-ta în ultimii treizeci de ani! N-o cunoşti.

— Aşa crezi tu. Dar am să-ți spun ceva.

— Dă-i drumul…

— Chiar dacă aparențele sunt împotriva mea, o cunosc pe Gabrielle mai bine ca oricine altcineva.

— Mai bine decât mine?

— Da, în mod sigur, da' asta nici nu a fost prea greu.

Văzând mânia care sclipea în ochii lui Martin, Archie ridică mâna, încercând să-l domolească:

— Gabrielle e o femeie extraordinară. S-ar zice că ai fost în stare să remarci acest lucru chiar foarte tânăr fiind, ceea ce îți face cinste.

Ştiind că mai vârstnicul lui companion era foarte zgârcit cu complimentele, Martin îi acceptă lauda cu satisfacție.

— Gabrielle e un om integru, sincer şi generos, continuă Archie. E drept, uneori e puțin cam prea complicată, ca toate femeile…

Martin încuviință din cap. Pe terenul ăsta, bărbații se înțeleg întotdeauna.

— Gabrielle, continuă Archibald, e o femeie pentru toată viața, o piatră prețioasă unică, mai rară chiar decât diamantul pe care voiam să-l fur.

Li s-au adus cafelele, însoțite de un platou cu bunătăți.

Archie se şi repezi la o tartă de fructe cu smochine.

— Gabrielle are caracter şi personalitate, dar dacă ai răbdare şi încerci să pătrunzi dincolo de aparențe, întrezăreşti în ea cicatricele pe care i le-a lăsat viața. Dar ştiu că ți-ai dat repede seama şi de asta.

— Bun, unde vrei să ajungi? se enervă Martin, înainte de a sorbi o gură de cafea fierbinte.

— Unde vreau să ajung, băiețaş? Nu s-ar spune că eşti prea perspicace, nu? Gabrielle nu are nevoie de un fătălău necopt care rămâne blocat în trecut. Nu are nevoie de încă un tip care să o facă să sufere chiar mai mult decât alții. Are nevoie de un bărbat care să fie totul pentru ea: prieten, amant, confident, îndrăgostit, uneori chiar şi duşman… Pricepi ce înseamnă asta?

— Eram bărbatul ăsta, ticălosule, şi aşa ar fi fost şi astăzi, dacă nu ți-ai fi băgat tu coada.

Exasperat, Martin se ridică de la masă şi…

*

Spitalul Lenox
Ora 1.09

— Doctor Giuliani, treziți-vă!

Infirmiera aprinse neoanele cămăruței de odihnă rezervate medicilor de gardă. Claire deschise ochii. Nu dormea. De altfel, nu mai dormea de ani de zile. Abia ce ațipea câteva minute când şi când, câteva fărâme de somn furate nopții. Fărâme de somn care nu izbuteau să o pună pe picioare şi care îi dădeau o impresie constantă de uzură, acompaniată de cearcăne precoce şi deja de neşters.

— Uitați rezultatele tomografiei lui Martin Beaumont. E în hipertensiune!

Claire îşi pescui ochelarii de vedere şi se uită la radiografie în lumina neonului. Această a doua tomografie craniană era alarmantă: între duramater şi creier se acumulase sânge, formând un hematom de mărime îngrijorătoare. Mai multe ramuri ale cine ştie cărei artere trebuia să se fi spart în acelaşi timp în interiorul membranelor meningeale pentru a putea genera o asemenea hemoragie. Hematomul comprima creierul în interiorul cutiei craniene şi, dacă nu se acționa imediat, vasele sanguine urmau să se comprime la rândul lor, lăsând celulele fără oxigen şi antrenând leziuni ireversibile.

Trebuia operat de urgență pentru a avea o şansă să-l evacueze, dar organismul lui Martin era atât de slăbit, încât Claire se îndoia că va supraviețui.

— Anunțați anestezistul, îl ducem în blocul operator!

*

Zona de plecare
Ora 1.12

Archibald împinse uşa localului numit Harry's Bar.

Ambianța confortabilă şi plăcută amintea de cluburile londoneze, cu tâmplăria din lemn de acaju, cu fotolii

Chesterfield din piele patinată şi banchete tapetate cu catifea vişinie.

Traversă fumoarul şi dădu de Martin, care se instalase la bar, sorbind un Mojito.

Văzând cocteilul tânărului polițist, nu-şi putu reține o strâmbătură sceptică:

— Asta nu-i mai degrabă o băutură de gagici?

Martin hotărî să-l ignore.

Archibald cântări din priviri, ca un adevărat cunoscător, impresionanta selecție de sticle de whisky, ordonate în spatele barului precum cărțile vechi într-o bibliotecă. Privirea i se lumină dintr-odată când zări o adevărată comoară: un Glenfiddich Rare Collection din 1937, cel mai vechi scotch din lume.

Îşi comandă un pahar şi contemplă plin de satisfacție aspectul chihlimbariu al prețiosului lichid.

— Lasă sticla pe masă, băiete! îi cerul el barmanului.

Martin îl privea cu coada ochiului. Archibald inspira efluviile din pahar cu o neascunsă plăcere, delectându-se cu aromele de caramel, ciocolată, piersică şi scorțişoară. Apoi sorbi o înghițitură din acest malț unic şi savură îndelung aromele subtile.

Turnă un pahar şi i-l oferi lui Martin:

— Gustă asta, băiețaş! O să vezi, e altceva decât poşirca ta.

Martin suspină, dar Archibald izbutise să-i stârnească curiozitatea. Sorbi şi el o înghițitură de whisky şi, fără a fi un specialist, se lăsă sedus de parfumurile complexe ale puternicului nectar.

— Ei, cum e? Ce zici?

— E drept că te arde! recunoscu Martin, luând încă o înghițitură.

— Ştii că începi să-mi placi! Hai, vino, să ne aşezăm undeva în linişte, propuse el, luând şi sticla de Glenfiddich.

Martin ezita să-l urmeze. Era teribil de supărat pe Archibald, dar nu avea curajul să-şi petreacă ultimele ceasuri

singur. Şi apoi, compania duşmanului lui dintotdeauna îi plăcea la fel de mult pe cât de tare îl indispunea.

Cei doi bărbați s-au instalat pe canapelele din piele care încadrau o măsuță joasă din lemn de acacia şi mango lăcuit.

Cu mobilierul lui de lux, locul respira spiritul unui *gentleman's club* din vremurile bune de odinioară, când bărbații se adunau în astfel de încăperi pentru a savura o havană şi un coniac pe muzica lui Sinatra, înainte de a începe o partidă de bridge.

— Îți ofer o țigară?

Martin refuză propunerea:

— Cunoşti şi alte plăceri ale vieții în afară de a bea, a fuma şi a fura tablouri?

— Hai, las-o baltă, doar n-o să-mi dai tu mie lecții cu iarba ta şi cu Coca Zero. Crezi că astea-s mai bune pentru sănătate?

Martin înălță din sprâncene. Archibald zâmbi pe sub mustață:

— Ei bine, da, şi eu te cunosc puțin, Martin Beaumont…

— Şi ce anume cunoşti, mai precis?

— Ştiu că eşti un tip curajos şi sincer. Ştiu că eşti un idealist, că se poate avea încredere în tine şi că, în felul tău, ai o inimă mare.

— Dar…

— Dar ce?

— Când se începe cu un car de complimente, de obicei, se încheie cu un potop de reproşuri, nu?

Archibald făcu ochii mari:

— Reproşuri? Da, pot să-ți fac câteva, dacă ții neapărat.

Martin ridică mănuşa:

— Hai, nu te jena.

— În primul rând, nu înțelegi femeile.

— Eu! Eu nu înțeleg femeile!

— Da. În sfârşit, e drept că vezi în ele chestii pe care alții nu-s în stare să le vadă, dar nu înțelegi ce vor să îți spună de fapt când îți vorbesc. Nu ştii să le decodifici spusele.

— Nu, zău? Ia explică-mi şi mie cum vine asta…

Archibald miji ochii, căutând un exemplu.

— Când o femeie îți spune „nu”, asta înseamnă de cele mai multe ori „da, dar mi-e teamă”.

— Hm, continuă.

— Când îți spune „poate”, asta înseamnă de cele mai multe ori „nu”.

— Şi când spune „da”?

— Când spune „da” înseamnă „da, poate”.

— Dar despre „da” pur şi simplu ce zici?

Archie ridică din umeri:

— „Da” pur şi simplu nu există în limbajul feminin.

Martin era destul de neîncrezător:

— După părerea mea, eşti mai bun hoț, decât psiholog…

— E drept, s-ar putea să-mi lipsească experiența recentă, acceptă Archibald.

— Da’ nu mai bine am vorbi despre Gabrielle?

— Dar despre ea vorbeam, băiețaş, credeam c-ai înțeles…

— De ce ai încercat să ne desparți?

Archie înălță privirea spre cer:

— Dar e exact pe dos, nătângule! Eu sunt cel care a venit să te caute, eu am făcut totul ca să-mi iei urma, eu te-am atras la San Francisco, şi asta numai ca s-o regăseşti, căci ştiam că nu te-a uitat!

Tonul era destul de ridicat.

— Şi după aceea? întrebă Martin.

— După aceea, e drept că mi s-a făcut teamă şi am vrut să te testez, recunoscu Archibald.

— Ai stricat totul!

— Nu, pentru că fără mine, nu ai fi avut niciodată curajul să vii aici şi s-o regăseşti! Asta e problema ta, Martin Beaumont: te temi!

Martin nu era prea sigur că pricepe. Archie insistă:

— Ştii spusa lui Mandela: „Lumina, nu umbra noastră, e cea care ne înspăimântă cel mai mult.” Ceea ce te sperie pe tine, băiețaş, sunt calitățile, nu defectele tale. E teribil, nu-i

aşa, să ajungi să-ți spui că ai prea mulți aşi în mânecă?! E mult mai liniştitor să te scalzi în mediocritate, blestemând întreg pământul…

— Ce vrei să-mi spui de fapt?

— Încerc să-ți dau un sfat: lasă-ți temerile deoparte şi asumă-ți riscul de a fi fericit.

Martin se uită la Archibald. Pe chipul lui, nici urmă de amenințare ori animozitate. Doar înțelegere. Pentru a doua oară, Martin se simți legat de el printr-o stranie fraternitate.

— Mi-ai spus adineauri că ai două veşti, una bună şi una rea.

— Exact aici voiam să ajung.

— Care e vestea proastă?

Archibald tăcu puțin, pentru a crea un efect mai puternic, apoi îl vesti:

— Vestea proastă e că tu eşti cel care se va întoarce, fiule! îi aruncă, punându-i dinainte tichetul lui de îmbarcare, ca şi cum ar fi pus pe masă un careu de aşi.

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Viață***	26.12.08	07.05	32F

— Nu înțeleg.

— Ce credeai, că s-a terminat cu iubirile şi cu necazurile? Ei bine, nu-i chiar atât de uşor: te întorci în locul meu.

— Un troc?

— Da. Tichetele de îmbarcare nu sunt nominale. Nimic nu ne împiedică să le schimbăm.

— De ce faci asta?

— Să nu-ți imaginezi că mă sacrific. Oricum, nu mai aveam nici puterea, nici posibilitatea de a-mi realiza visele.

— Eşti bolnav?

— Mai curând condamnat: un nenorocit de cancer.

Martin plecă fruntea, iar în ochi îi coborî vălul tristeții.

— Şi… de ce eu?

Acum, barul era gol. Mai era doar barmanul care, îndărătul tejghelei, îşi vedea de ştersul paharelor.

— Pentru că tu, băieţaş, eşti singurul care a ştiut să rezolve ecuaţia. Pentru că ai avut curajul de a mă urmări până aici. Pentru că ai fost mai viclean decât FBI-ul, mafioţii ruşi şi toţi poliţiştii din lumea asta la un loc. Pentru că tu gândeşti cu capul, dar şi cu inima. Pentru că ai încasat destule lovituri, dar ai rămas mereu în picioare. Pentru că, într-un anumit sens, tu eşti eu, cu diferenţa că vei izbuti acolo unde am dat greş: tu vei şti să iubeşti…

McLean turnă ultimele două pahare, iar sticla se goli de tot. Le ridicară, ciocniră şi schimbară biletele.

Apoi, Archie se uită la ceas şi se ridică de pe scaun.

— Acum te rog să mă scuzi, dar nu mi-a mai rămas prea multă vreme şi am un ultim lucru de făcut înainte de a se lumina de ziuă.

Îşi puse haina şi, după o scurtă ezitare:

— Ştii, apropo de Gabrielle… Poate părea complicată, dar, în realitate, e limpede precum cristalul. Să n-o faci să sufere, nici măcar o secundă.

— Îţi promit, spuse Martin.

— Bun, asta e, nu mă prea pricep la despărţiri…

— Baftă.

— Baftă şi ţie, băieţaş.

27
Anywhere out of the world[{71}]

Şi mie ce-mi rămâne, după ce te-am iubit?
Îmi rămâne doar vocea, văduvită de ecoul neaşteptat
Îmi rămân doar degetele, care nu se mai agață de nimic
Îmi rămâne doar pielea, care-ți caută mâinile
Şi mai ales teama, teama de a te iubi şi mâine.
Aşa, aproape mort.
Charles AZNAVOUR

Spitalul Lenox
Ora 3.58

Pentru prima oară, după foarte multă vreme, un zâmbet adevărat luminează chipul lui Claire Giuliani. Operația se desfăşurase extraordinar de bine. Deschisese cutia craniană şi evacuase hematomul din capul lui Martin.

Intervenția era pe sfârşite. Se uită la monitoare: constantele erau bune. Tânărul francez avea o constituție cu adevărat zdravănă!

Claire era mulțumită. Din iPod-ul ei racordat la boxe se auzea un cântec de Bob Marley.

*

Zona de plecare
Ora 3.50

„No Woman No Cry" al lui Bob Marley răsuna din difuzoarele date la maximum ale aerogării.

Martin rătăcea prin fața peretelui de sticlă care dădea spre pistele mărginite de balize luminoase. Ariile de staționare se întindeau cât vedeai cu ochii, găzduind zeci de avioane identice: aparate mari, de cursă, cu patru reactoare şi punte

dublă, a căror coregrafie regulată era orchestrată de un imens turn de control, cu ziduri albăstrui.

Animat de poftă de viață şi de o încredere renăscută, Martin depănă în gând firul ultimelor şase luni: de la prima lui înfruntare cu Archibald pe un pod din Paris, până la ciudata discuție din noaptea asta, dintr-un bar *out of the world*[72]. Şase luni în care trăise, fără a-şi da seama, o transformare radicală şi violentă, care-l făcuse să devină bărbat. Această ultimă conversație îl eliberase de toate temerile. De acum înainte se simțea ales, învestit cu o misiune.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, strângea în mână tichetul de îmbarcare încredințat de Archibald: propriul lui „Sesam, deschide-te!", biletul lui de întoarcere la viață şi la iubire.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, îi venea să alerge şi să-şi strige uşurarea.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, trăia din nou.

*

Zona de plecare
Ora 4.22

Restaurantul era gol. Fuseseră stinse toate lustrele din sala cea mare. Lumina slabă care se ridica dinspre plinte crea o ambianță de club de noapte tăcut, din care au plecat toți dansatorii.

Ghemuită pe bancheta ei, cu şuvițele lipite de chipul descompus, Lizzie era cufundată într-un somn agitat.

Martin o acoperi cu haina lui, apoi se aşeză în fotoliul din fața fetei.

Avea paisprezece ani; el va face curând treizeci şi cinci.

Ar fi putut să-i fie fiică.

Nu o cunoştea decât de câteva ceasuri, dar se simțea deja răspunzător pentru ea.

Îşi aprinse o țigară, pe care o fumă în tăcere, închizând ochii.

Copilăria…

Copilăria lui…

Amintirile îl copleşeau, dar nu erau nici bune, nici rele. Un ecou pe care l-ar fi dorit îndepărtat, dar care răsuna de fiecare dată prea puternic.

Periferia, Évry…

Atmosfera uneori de carceră a curții şcolii în recreații.

Pentru a se pune în acord cu sine însuşi, luase întotdeauna apărarea celor mai slabi, câteodată cu riscul de a plăti scump: excluderea, represaliile, lipsa de recunoştință din partea celor pe care-i ajutase.

I se părea că nu a avut niciodată niciun merit făcând ceea ce a făcut.

Faptul că, întotdeauna, cel mai puternic trebuie să îl apere pe cel mai slab, în loc să-l oprime ori să-l ignore: purta sentimentul ăsta în el, ca pe un fel de ideal de fraternitate.

Un ideal care-l condusese întotdeauna şi care-i permisese, chiar şi în cele mai întunecate ceasuri ale meseriei lui, să se privească în oglindă fără a întoarce privirea.

*

Zona de plecare
Ora 4.35

Archibald grăbi pasul. Solul era neted şi argintat, ca o oglindă.

Străbătuse deja câțiva kilometri buni, dar, oriunde s-ar fi îndreptat, avea senzația că aeroportul se multiplica la nesfârşit.

A traversat un şir de hale, a urcat pe o duzină de scări rulante, a străbătut mai multe galerii comerciale, dar degeaba: îi era imposibil să se depărteze de pereții ăştia

vitrați, imenşi şi transparenți, care ştergeau orice urmă de diferență dintre clădire, cer şi mare.

Asemenea celui de la Hong Kong, aeroportul părea să se înalțe pe o insulă artificială. În interior, toate erau curate, moderne, prea noi, de parcă ar fi fost o clădire care îşi aştepta inaugurarea.

Archie privi ora înscrisă pe panourile de afişaj şi mâna i se crispă pe tichetul de îmbarcare. Mai avea numai câteva ore până la plecare, dar, de când nimerise în acest colț din afara lumii, un lucru i se impusese cu forța evidenței. Poate era naiv, poate mergea pe o pistă greşită, dar trebuia să-şi ducă ideea până la capăt. Ori de câte ori dădea de un „locuitor permanent" al aeroportului – om de pază, chelner, vânzător, personal de întreținere – îl oprea şi îi punea aceeaşi întrebare. La început n-a făcut mare lucru, dar vânzătoarea de produse de patiserie de la standul Ladurée l-a orientat pe o pistă. Şi i-a redat speranța.

Simțea că se apropia de ceasul adevărului, de momentul în care îşi va putea răscumpăra toate păcatele.

La urma urmelor, în tot noianul ei de nenorociri, viața îți oferea uneori adevărate momente de grație. De ce moartea ar fi altfel?

*

Zona de plecare
Ora 6.06

Pe Lizzie a trezit-o mirosul de cacao.

Când deschise ochii, deasupra pistei se ridicau zorile. În curând, soarele îşi va trimite primele raze pe un cer încă roz şi violaceu.

În ciuda unei nopți de somn, copila nu era prea vioaie: avea hainele şifonate, pletele în neorânduială, unghiile roase până la sânge.

Se frecă la ochi; avu nevoie de câteva minute bune ca să-şi dea seama unde se află şi se uită cu groază la orologiul mural, apoi la ecranul de sticlă translucidă care afişa programul plecărilor.

Se scotoci prin buzunar şi scoase biletul de avion:

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6B

Încă trei ore. Trei ore până la…

— Iaurt grecesc, zmeură proaspătă, litchi, pâine prăjită şi o ciocolată caldă! rosti Martin pe un ton zglobiu, punând pe masă tava cu micul dejun.

Îi zâmbi, se instala alături de ea pe banchetă şi îi unse cu unt o felie de pâine.

Ea sorbi o gură de cacao, apoi muşcă zdravăn din felia de pâine prăjită. Nu se putea trăi doar cu apă chioară şi iubire, nici măcar în zona de plecare…

— Ia te uită, tocmai ce a trecut poştaşul pe aici, glumi el, întinzându-i un plic.

Cu privirea nehotărâtă, ea rămase neclintită, cu plicul în mână.

— Hai, deschide-l!

Adolescenta desfăcu plicul şi găsi în el un bilet nou de avion:

Plecare	**Destinaţie**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Viață***	26.12.08	07.05	32F

— Ora de plecare a fost devansată, îi explică Martin, iar destinația nu mai este aceeaşi.

— Asta înseamnă că n-o să mai mor? întrebă fata, plină de speranță.

— Nu, Lizzie, n-o să mai mori.

Îi tremurau buzele, avea vocea gâtuită:

— Dar cum…

— Archibald, îi explică Martin, bărbatul care a fost cu noi aseară. Ți-a lăsat ție biletul lui.

— Dar de ce a făcut asta?

— Pentru că el e foarte bolnav şi oricum nu mai avea mult de trăit.

— Dar nici măcar nu i-am mulțumit!

— Lasă, am făcut-o eu pentru tine, o linişti Martin.

În ochii adolescentei apărură lacrimi…

— Şi tu?

— Nu-ți face griji pentru mine, răspunse bărbatul, străduindu-se să zâmbească. În schimb, aş vrea să te rog să îmi faci un serviciu.

— Un serviciu? întrebă ea, ştergându-se la ochi cu mâneca.

— Mi-ai spus că locuiai în Pacific Heights…

— Da, încuviință fata, chiar în spatele Parcului Lafayette.

— Aşadar, dacă suntem cu adevărat în comă, te vei trezi la Spitalul Lenox.

— Acolo m-au dus când mi-am despicat bărbia pe când jucam baschet!

Îi arătă o cicatrice fină, care pornea din colțul buzelor.

— Uau! se extazie Martin. Trebuie să te fi durut cam tare!

— Ba nu, sunt o tipă dură! spuse ea, cu o anumită mândrie.

Martin îi făcu ştrengăreşte cu ochiul şi apoi îi explică ce anume aştepta de la ea:

— După ce vei fi în stare să vorbeşti, spune-le că vrei să vezi o femeie pe nume Gabrielle.

— E vreo doctoriță?

— Nu, e femeia… e femeia pe care o iubesc.

Adolescenta nu-şi putu stăpâni curiozitatea:

— Şi ea, ea te iubeşte?

— Da, răspunse Martin cu o uşoară ezitare. În sfârşit, e mai complicat… dar ştii cum e, nu?

— Mda. Cu poveştile de dragoste e complicată treaba, chiar şi pentru adulți, nu?

El încuviință din cap:

— Da, e mereu acelaşi chin. Doar că într-o bună zi, când dai de omul potrivit, la momentul potrivit, toate devin simple şi clare.

Fata clătină din cap:

— Şi Gabrielle e omul potrivit?

— Da, zâmbi Martin. Şi e şi momentul potrivit.

— Şi ce trebuie să-i spun?

*

Spitalul Lenox
Ora 6.15

— Domnule doctor, avem o problemă cu pacientul misterios!

Elliot luă rezultatul ecografiei hepatice pe care i-l întindea infirmiera.

Archibald avea o hemoragie la nivelul ficatului.

Îşi luă ochelarii: rana era profundă, cauzând o acumulare abundentă de lichid în spatele lobului drept.

Dar cum a fost cu putință? Cu câteva ore înainte, la prima intervenție, nu suspectase nimic de genul acesta.

Trebuia să-l deschidă din nou, de urgență, chiar dacă o nouă laparotomie risca să-l omoare.

„La dracu!”

*

Zona de plecare
Ora 6.56

— Hei, Lizzie!

Şirul de pasageri din fața Porții 6 se subția pe măsură ce progresa îmbarcarea celor care aveau norocul de a se „întoarce”.

Copila se întoarse. Martin o prinse din urmă, pentru a-i spune pentru ultima oară:

— De acum înainte, fără prostii, OK?

Ea îşi plecă privirea. Martin continuă:

— O laşi baltă cu raticidele, insecticidele, venele tăiate şi medicamentele, de acord?

— De acord, răspunse ea, schițând un zâmbet.

Primul după foarte multă vreme.

— Şi apoi, nu-ți face griji: iubirea e grozavă, dar nu e singurul lucru din lumea asta.

— Ah, nu? întrebă ea cu seriozitate.

„Ba da, doar asta contează. Doar asta e cu adevărat importantă…" îşi spuse în sinea lui. Dar preferă să se arate ceva mai încurajator:

— Familia, prietenii, călătoriile, cărțile, muzica, nici astea nu-s prea rele, ce zici?

— Mda, acceptă fata fără prea mult entuziasm.

Acum, adolescenta era singurul pasager care nu se urcase încă la bord.

— Hai, fugi, drum bun, îi spuse Martin, bătând-o prieteneşte pe umăr.

— Pe curând? întrebă ea, întinzându-i biletul stewardesei.

Martin îi zâmbi şi îi făcu un ultim semn cu mâna.

Apoi puştoaica dispăru.

*

Ora 7.06

Claire Giuliani se aplecă pe fereastra maşinii:

— Hai, tataie, înaintează! îi strigă şoferului imensei berline care se tara în fața ei.

Beetle-ul ei mov era blocat în ambuteiaj.

— Nu se poate! Şapte dimineața, ziua de Crăciun şi deja ambuteiaje! explodă Claire.

Pe deasupra, ploua de se rupea cerul şi rabla ei nu agrea deloc apa.

Habitaclul afumat era saturat de acordurile de chitară ale trupei Doors şi de lălăielile alcoolizate, dar geniale, ale lui Jim Morrison, pe o versiune-pirat a „L.A. Woman”.

Exact la mijlocul melodiei, unui muzician i-a venit smintita idee să cânte la clavecin o arie de Mozart.

Claire îşi stinse ţigara şi se încruntă.

Nu, asta nu era în cântec, era pur şi simplu tonul de apel al telefonului ei mobil.

La celălalt capăt al firului, infirmiera ei preferată, căreia îi lăsase instrucţiuni să o ţină la curent cu evoluţia stării de sănătate a celor doi pacienţi „ai ei”.

Era limpede, starea lui Martin Beaumont se degradase rapid. Rezultatele ecografiei dezvăluiseră o hemoragie necontrolată la nivelul pancreasului. Ciudat! Pe ecografia de astă-noapte leziunile nu i se păruseră chiar atât de grave…

Trebuia să-l deschidă iar, dar oare cât va mai rezista organismul acestui bărbat la un asemenea tratament?

*

Spitalul Lenox
Sala de reanimare
Ora 7.11

Globule roşii, leucocite, trombocite, plasmă…

Sângele…

Sângele murdar şi otrăvit al unei puştoaice de paisprezece ani.

Vreme de ceasuri bune, lichidul roşu a fost filtrat prin dializor pentru a fi curăţat de substanţele toxice, pentru ca mai apoi, odată epurat, să se întoarcă în venele lui Lizzie. Un tratament-şoc, care a realizat într-un timp record ceea ce rinichii ar fi făcut în două zile.

Lungită, cu ochii închişi, adolescenta a trecut şi printr-o spălătură intestinală. I s-au administrat cărbune activ şi doze puternice de vitamina K1, pentru a-i curăța sângele, a cărui coagulare era blocată de otrava pentru şobolani.

Acum, pe monitor, constantele erau bune.

Acum, nimic nu o mai împiedica pe Lizzie să deschidă ochii.

Ceea ce şi făcu.

*

Spitalul Lenox
Sala de aşteptare de la Urgenţe
Ora 7.32

Gabrielle introduse două monede în automatul de cafea.

Nu mai dormise de 48 de ore.

Cu urechile vâjâind, cu picioarele moi, cu trupul străbătut de frisoane, nu mai ştia nici măcar dacă era zi sau noapte, amiază sau miez de noapte.

Vorbise cu Elliot, pe care-l cunoştea de multă vreme, precum şi cu chirurgul care se ocupase de Martin. Cei doi medici nu-i dăduseră nicio speranță.

— Sunteți Gabrielle?

Cu ochii înceţoşați, se întoarse şi se trezi în fața unui bărbat cam de vârsta ei, cu hainele la fel de şifonate, la fel de tras la față şi cu ochii la fel de încercănați. Numai că în privirea lui juca un licăr de uşurare.

— Fiica mea, Lizzie, tocmai a ieşit din comă după o intoxicație, îi explică. Şi primul lucru pe care l-a spus a fost că vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Poftim?

— Susține că are un mesaj pentru dumneavoastră.

— Trebuie să fie o greşeală, nu cunosc nicio Lizzie, răspunse Gabrielle laconic, la fel de împietrită în durerea ei.

El încercă să o rețină, aproape implorând-o.

— În ultimii trei ani, de când m-am despărțit de soția mea, cred că nu mi-am dat seama că fata mea a crescut. În orice caz, sunt sigur că nu am vorbit destul de mult cu ea sau, mai curând, nu am ştiut să o ascult. Acum cred că suntem gata amândoi să încercăm să stăm de vorbă şi să avem încredere unul în altul. M-a pus să-i promit că voi face totul ca să vă duc la ea, aşa că îmi permit să insist: acordați-i câteva minute, vă rog.

Gabrielle făcu un efort supraomenesc să iasă din apatie:

— Spuneți că are un mesaj pentru mine?

— Da, un mesaj de la un anume Martin.

*

Spitalul Lenox
Sălile de operaţii 1 & 2
Ora 7.36

Elliot deschise abdomenul lui Archibald printr-o incizie largă, de la pubis până la stern.

> Claire inciză peretele abdominal al lui Martin.
> „Ia să vedem acum ce ai tu de fapt în burtă, *handsome*[73]*!”*

Elliot comprimă ficatul cu amândouă mâinile, inspectând fiecare leziune şi încercând să oprească hemoragia.

> „E plin de sânge peste tot!”
> Tamponări, hemostaze, drenaje: Claire a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-şi stabilizeze pacientul.

Rana era profundă şi sângera abundent. Elliot depărtă marginile pentru a curăța ce se putea curăța, apoi făcu o triplă clampare, sperând că va putea sutura breşa cu fir resorbabil.

Claire încerca să evalueze rana prin ochelarii de chirurg şi ceea ce vedea o îngrijora. Suspecta o ruptură de Wirsung, principalul canal excretor al pancreasului, asociată cu o leziune duodenală.

„Nu eşti prea norocos, nu-i aşa?”

Pentru moment, nu putea face mare lucru. După ce va fi complet stabilizat, va trebui să-l deschidă pentru a treia oară şi să încerce o chirurgie digestivă mai amplă.

Dar va mai trăi, oare, până atunci?

Elliot se străduia din răsputeri, dar simțea că Archibald nu va câştiga această ultimă bătălie. Suferise deja transfuzii masive şi îndurase mai multe decât poate suporta de obicei un corp omenesc. Vârsta, boala, rănile multiple, organele care-l lăsau care mai de care…

Când corpul îşi atinge propriile limite, când viața se stinge, ce altceva poți face, decât să-l laşi să plece?

*

Spitalul Lenox
Sala de reanimare
Ora 7.40

— Tatăl tău mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti?

— Da.

Lizzie avea un nod în gât şi tenul diafan. O privea pe Gabrielle cu un amestec de fascinație şi compasiune.

— Am fost acolo, jos, cu ei, începu fata.

— Unde „acolo, jos”? Care „ei”? întrebă Gabrielle pe un ton rece.

— Am fost în comă, cu Martin şi cu Archibald.

— Ai fost în comă *în acelaşi timp cu ei,* o corectă Gabrielle.

— Nu, insistă Lizzie cu tărie, în ciuda vocii încă slabe. Am fost *cu ei.* Am stat de vorbă cu ei şi Martin m-a rugat să vă

transmit un mesaj.

Gabrielle ridică mâna, pentru a o împiedica să continue.

— Ascultă-mă, îmi pare rău. Trebuie să fii foarte obosită şi puțin tulburată de ceea ce ți s-a întâmplat, numai că eu nu cred în astfel de lucruri.

— Ştiu. Martin m-a avertizat că n-o să mă credeți.

— Şi?

— Şi m-a pus să învăț câteva propoziții pe de rost: „Dragă Gabrielle, voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța. Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună în cafeneaua campusului, vorbind despre cărți, despre filme, despre muzică, şi punând lumea la cale."

Gabrielle închise ochii şi un fior rece îi străbătu şira spinării. Primele rânduri din prima scrisoare, cea de la care începuse totul…

— Martin mi-a dat sarcina să vă spun că s-a schimbat, continuă Lizzie. Că a înțeles unele lucruri şi că tatăl dumneavoastră era un tip cumsecade.

În ciuda durerii, Gabrielle nu era dispusă să înghită orice, dar de data asta trebuia să se încline în fața evidenței: spusele acestei copile nu erau simple aberații.

— Şi ce altceva ți-a mai spus? o întrebă pe Lizzie, venind să se aşeze pe marginea patului, lângă copilă.

Acum, puştoaica tremura în pijamaua subțire, de spital. Plecă pleoapele, încercând să se concentreze mai bine.

— Nu vrea să fiți îngrijorată pentru el…

Într-un elan matern, Gabrielle o înveli cu pătura şi îi dădu la o parte o şuviță care i se lipise de obraz.

— Martin susține că va găsi un mijloc de a se întoarce…

Lizzie vorbea din ce în ce mai greu:

— Când închide ochii şi îşi închipuie cum veți arăta amândoi peste ani, are mereu în minte aceleaşi imagini: soare şi râsete de copii.

Gabrielle auzise destul. O mângâie pe Lizzie pe frunte, dându-i de înțeles că acum se putea odihni.

Se ridică. Ieşi din cameră ca o somnambulă şi traversă mai multe holuri, apoi se prăbuşi pe un scaun, cu capul în mâini.

Undeva, în mintea ei începțoşată, îşi croia cale o voce anume. O voce apropiată şi totodată îndepărtată, o voce venită din trecut, şi care citea rândurile unei scrisori vechi de aproape cincisprezece ani:

Sunt acolo,Gabrielle, de cealaltă parte a fluviului.
Te aştept.
Podul care ne desparte poate să pară gata să se prăbuşească, dar să ştii că e unul solid, construit din trunchiurile unor arbori care au înfruntat multe furtuni.
Înțeleg că ți-e teamă să îl traversezi.
Şi mai ştiu că, poate, nu îl vei traversa niciodată.
Dar lasă-mi măcar o speranță!

Se ridică brusc. Teama întipărită pe chipul ei fu înlocuită de hotărâre. Dacă tot ceea ce îi povestise Lizzie era adevărat, poate mai exista o persoană care i-ar fi putut ajuta pe Martin şi pe Archibald.

Chemă liftul pentru a se îndrepta spre parcarea subterană, unde îşi lăsase maşina. După câteva clipe de aşteptare, cum nu mai avea răbdare, o luă la goană pe scări, cu inima bubuind.

„Stai să vezi, Martin Beaumont, dacă mi-e frică să traversez podul.

Stai să vezi dacă mi-e frică să vin după tine…”

*

Zona de plecare
Ora 7.45

Archibald continua să înainteze în Zonă.

Tot mai repede, tot mai departe.

Cu cât înainta mai mult, cu atât Zona se golea: dar pământul era din ce în ce mai strălucitor, coridoarele erau tot mai lungi, inundate de aceeaşi lumină care îți dădea amețeli.

Acum, ştia că acest teritoriu nu mai era periculos, căci îi trecuse toate încercările şi îi dejucase toate capcanele.

Zona nu era un loc în care se termina totul, ci locul în care toate începeau.

Zona nu era un loc al întâmplării, ci unul al întâlnirilor.

Zona era un loc în care trecutul, prezentul şi viitorul se întâlneau.

Un loc în care credința înlocuia raționalitatea.

Un loc în care se trecea de la frică la iubire.

*

Ora 8.01

O ploaie încăpățânată, presărată de fulgere şi tunete, se abătuse de ceasuri bune asupra oraşului.

Gabrielle ridicase plafonul maşinii, dar violența furtunii inunda parbrizul sub un potop de şuvoaie cărora ştergătoarele vechiului ei Ford Mustang nu le făceau față.

Oricât ar fi cunoscut tânăra drumul pe de rost, fu nevoită să se concentreze pentru a nu rata ieşirea 33, care ducea spre un cartier lipsit de farmec, din periferia de sud, unde se aflau grupate mai multe clădiri administrative.

Se opri în parcarea deschisă a unei clădiri cenuşii, cu zece etaje: centrul de îngrijire Mount Sinery.

În hol, recepționera o întâmpină cu familiaritate şi-i dădu un ecuson de vizitator. Gabrielle îi mulțumi, apoi luă ascensorul până la ultimul etaj: cel al pacienților internați pe durată lungă.

De aproape cincisprezece ani, gesturile astea repetate o dată pe săptămână deveniseră mecanice.

Ultima cameră de pe ultimul coridor avea numărul 966.

Gabrielle intră în încăpere, înaintă spre fereastră şi ridică storul, pentru a lăsa să pătrundă lumina cenuşie de afară.

Apoi se întoarse spre pat:

— Bună, mamă!

28
Te voi iubi mereu...

Când orchestra va tăcea, eu voi dansa în continuare…
Când avioanele nu vor mai zbura, eu voi pluti singur…
Când timpul se va opri, eu tot te voi iubi…
Nu ştiu unde, nu ştiu cum…
Dar te voi iubi mereu…
„Timpul care ne-a mai rămas”, cântec
scris de Jean-Loup DABADIE,
interpretat de Serge REGGIANI

Zona de plecare
Ora 8.15

— Bună, Valentine!

Cu un foarfece într-o mână şi o stropitoare din metal lăcuit în cealaltă, Valentine se pregătea să-şi deschidă buticul. În mijlocul pereților din sticlă şi al zidurilor albe, imaculate, vitrina ei sărea în ochi. Avea farmecul şi pecetea vremurilor de odinioară, semănând cu tarabele florăreselor din cartierele pariziene.

Valentine se întoarse. Îmbătrânise, fără doar şi poate. Chipul ei purta urmele timpului, dar părul tuns scurt, alura sportivă şi intensitatea privirii aminteau de femeia strălucitoare care fusese în tinerețe. Şi, mai presus de orice, îşi păstrase acel nu-ştiu-ce magic care, în ochii lui Archibald, o făcea mai delicată decât o sculptură de Michelangelo, mai armonioasă decât o pânză de Da Vinci, mai senzuală decât un model al lui Modigliani.

Amândoi şi-au pierdut graiul, s-au căutat din priviri, iar ochii li s-au umezit.

— Ştiam că vei veni, odată şi-odată, spuse ea, apoi se repezi în brațele lui.

Periferia oraşului San Francisco
Centrul de îngrijire Mount Sinery
Ora 9.01

Gabrielle se apropie de pat şi cuprinse mâna mamei în palme. Valentine avea chipul senin, se vedea că respiră, dar ochii ei, deşi larg deschişi, priveau cu disperare în gol.

— Nu mi-e bine, mamă, mă simt rătăcită…

Valentine intrase în comă în decembrie 1975, în urma accidentului cardio-vascular de după naştere. De treizeci şi doi de ani, doar o împletitură de perfuzii şi o sondă de alimentare o menţineau artificial în viaţă, fără a uita, fireşte, de ajutorul unei infirmiere şi de acela al unui kinetoterapeut, care o masa în fiecare zi, pentru a evita necrozarea pielii.

Gabrielle mângâie cu duioşie fruntea mamei, dând la o parte o şuviţă de păr, de parcă ar fi vrut să o coafeze.

— Mamă, ştiu că nu e vina ta, dar mi-ai lipsit atât de mult în toţi aceşti ani…

În primele luni de la accident, doctorii au diagnosticat o stare vegetativă persistentă. Din punctul lor de vedere, nu exista nicio îndoială: Valentine nu era conştientă şi nu exista nicio şansă de restabilire.

— De atâta vreme mă simt singură şi părăsită, mărturisi Gabrielle.

Chiar dacă presa mediatiza din când în când cazuri miraculoase de ieşire din comă, pentru corpul medical era limpede că, dacă vreme de un an pacientul nu dădea niciun semn de conştientă, şansele lui de revenire la o activitate cerebrală normală erau aproape nule.

Şi totuşi…

Totuşi, era atât de tentant să speri încă.

Valentine avea cicluri de trezire, urmate de perioade de somn. Respira neasistat, gemea, se foia, tresărea, chiar dacă se spunea că era vorba despre reflexe, nu de gesturi voluntare.

— Fără cineva alături, nu mai am puterea să continui. Fără cineva alături, trăitul mă ucide.

Gabrielle citise zeci de cărți, vizitase sute de site-uri web. Şi-şi dăduse repede seama că, până şi pentru specialişti, starea vegetativă rămânea un mister. Nimeni nu ştia *cu adevărat* ce se petrece în capul bolnavilor…

— Mamă, toate astea trebuie să aibă un sens! Ai supraviețuit mai bine de treizeci de ani închisă în tăcerea ta. Dacă trupul tău a rezistat toți aceşti ani, trebuie să o fi făcut cu un anumit scop, nu?

La zece ani după accident, mama Valentinei fusese ispitită să renunțe. La ce-i folosea încrâncenarea asta? La ce-i folosea să refuze doliul? În repetate rânduri fusese pe punctul de a-şi da acordul să se oprească alimentarea artificială a fiicei pentru ca aceasta să se stingă prin deshidratare. Dar nu se putuse hotărî niciodată, în privința asta, rolul lui Elliot Cooper fusese determinant. Chirurgul se implicase mult în urmărirea stării de sănătate a Valentinei, înnoindu-i an de an analizele şi RMN-ul, pentru a ține astfel pasul cu ritmul progresului imagisticii medicale.

Examinând materia albă a creierului Valentinei, Elliot căpătase convingerea că prelungirile neuronale disociate de accident se regeneraseră lent, dar nu suficient pentru a o face să iasă din comă.

Pentru el, creierul pacientei nu se stinsese. Era, mai degrabă, în stare de veghe, după ce traversase o succesiune de stări, mergând de la comă până la starea vegetativă, pentru ca mai apoi să se stabilizeze într-o stare de conştientă minimală.

Gabrielle se apropie şi mai mult de mama ei. Afară, furtuna se dezlănțuise şi turna cu găleata; şuvoaiele se izbeau în geamuri şi făceau să se cutremure storurile vechi şi şubrede.

— Dacă există un strop de adevăr în ceea ce se spune… dacă de acolo, de departe, mă poți, totuşi, auzi… dacă şi tu eşti acolo, jos, cu ei, atunci trebuie să mă ajuți!

Adeseori avusese impresia că mama ei schița un zâmbet când intra în încăpere sau când îi povestea ceva amuzant. Îi plăcea să creadă că ochii Valentinei se umezeau când îi împărtăşea necazurile ei sau că mama o urmărea discret, din priviri, când se mişca de ici, colo. Era însă aceasta realitatea sau doar ceea ce voia să creadă?

— Fă o minune, mamă! o imploră Gabrielle. Găseşte un mijloc să mi-l aduci pe Martin înapoi. E singurul bărbat pe care-l vreau, singurul pe care-l iubesc şi singurul care mă poate face să devin cea care vreau să fiu…

*

Zona de plecare
Ora 8.23

Valentine şi Archibald, unul în brațele celuilalt, erau înconjurați de flori proaspete: trandafiri de culoarea lavandei, streliția cu reflexe roşiatice, orhidee şi crini sidefați.

— Vezi, glăsui Archibald, mi-am ținut promisiunea de a te căuta până la capătul lumii, dacă într-o bună zi va fi să te pierd.

Ea se uită cu tandrețe la el:

— Nu m-ai pierdut niciodată, Archie.

— Dar fericirea noastră a fost atât de scurtă! Doar câteva luni…

— Dar nu ne-am despărțit niciodată cu adevărat. În toți aceşti ani, am fost acolo pentru Gabrielle şi pentru tine, am vegheat mereu asupra voastră.

Ea respira seninătate şi încredere. Archibald, din contra, era tulburat, plin de remuşcări şi sentimente de vinovăție.

— Pari fericită, observă el.

— Ție îți datorez asta, dragostea mea. Ți-am spus deja: tu eşti cel care m-a vindecat. Fără amintirea, fără prezența ta, nu aş fi avut niciodată curajul să aştept atâta vreme.

— Am stricat totul, Valentine, iartă-mă. Nu am ştiut să o cresc pe fata noastră, nu am ştiut s-o ocrotesc, nu am ştiut s-o iubesc. Pentru mine, viaţa fără tine nu… Nu mai avea sens.

Valentine îl mângâie pe obraz:

— Archie, ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri. Şi să nu cumva să-ţi închipui că sunt supărată pe tine.

Archibald privi ceasul micuţ de lângă casa de marcat. Minutele defilau în viteză pe ecran. Abia ce o regăsise pe Valentine şi iată, trebuia să o părăsească din nou.

— Trebuie să plec, îi explică, scoţându-şi biletul.

O lacrimă neaşteptată se prelinse pe obrazului bărbatului şi i se pierdu în barbă. Prima după treizeci şi doi de ani.

— E peste puterile mele să te pierd a doua oară! rosti el, plecându-şi fruntea.

Valentine nu apucă decât să deschidă gura pentru a răspunde, când un zgomot violent îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

Înainte ca ei să-şi dea seama ce se-ntâmplă, culoarul pe care venise Archibald se închisese. Acum, era blocat de un perete de sticlă în care bătea cu putere un bărbat, care încerca să ajungă la ei.

„Martin!”

Archibald se apropie de geam.

Băieţaşul nu plecase!

Fireşte că nu. Pesemne că-i dăduse biletul său puştoaicei, dar asta nu era deloc o surpriză.

După loviturile cu piciorul, au urmat izbiturile cu umărul, tot fără rezultat.

Atonei Archibald înşfacă unul dintre scaunele metalice aflate la intrarea în butic şi-l izbi cu toate puterile în peretele transparent. Degeaba, se întoarse îndărăt ca un bumerang. Repetă manevra, dar avu parte de acelaşi eşec.

„Nu-i absolut nimic de făcut!”

Acum, cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă, despărţiţi de mai puţin de un metru. Atât de departe, atât de aproape…

Simţeau răsuflarea morţii, care le dădea târcoale.

De ce Zona îi supunea şi acestei ultime încercări?

Archibald se uită la Valentine, sperând să afle în ea stropul de înțelepciune care lui îi lipsea.

Se apropie şi femeia de perete. Ea ştia că în interiorul Zonei, aşa cum se întâmplă în fiecare dintre noi, se dă o permanentă luptă între forțe contradictorii.

Lupta dintre lumină şi întuneric.

Lupta dintre înger şi demon.

— Tot ceea ce se întâmplă are o logică, spuse bătrâna, întorcându-se spre Archibald. Toate acțiunile noastre au un sens. Şi, de fiecare dată, noi suntem cei care trebuie să găsim o soluție.

Martin, de cealaltă parte a peretelui, auzise totul.

Această barieră de sticlă era frica lui, o simțea. Frica pe care nu izbutise niciodată să şi-o depăşească.

Dacă iubirea era singurul antidot la frică şi dacă soluția este de fiecare dată în noi, atunci…

Diamantul!

Cheia Paradisului!

Scotoci prin buzunarele hainei: diamantul oval era tot acolo, fascinant, strălucind, de un albastru uşor întunecat, simbol al purității şi norocului, cu condiția să nu cadă în mâinile vreunui zgârcit.

Apropie piatra legendară de geam.

Va fi având, poate, toate defectele din lume, dar zgârcit nu a fost niciodată.

Căci, dacă stăteai să te gândeşti bine, din dragoste pentru Gabrielle ajunsese el să pună mâna pe diamant. O iubire stângace, imatură, dar atât de puternică şi de sinceră!

Puse vârful bijuteriei pe perete şi, cu un gest amplu, zgârie suprafața vitrată, desenând o dâră circulară.

„Bine jucat, băiețaş!” îşi spuse Archibald în sinea lui, apucând scaunul şi azvârlindu-l în geam.

De data asta, geamul zbură în mii de țăndări, eliberând o cale de trecere pentru Martin.

— Şi acum, ce facem? întrebă Archibald.

— Acum, mă laşi pe mine să vorbesc, răspunse Valentine.

*

Zona de plecare
Ora 8.40

O rază de soare lumina vitrina micii florării a Valentinei şi poleia lemnăria exterioară.

Valentine îl invitase pe Martin să se aşeze la o măsuță lungă, pe rotile, aflată în fața magazinului. Aceasta era încărcată de vase în care se aflau compoziții florale ce surprindeau prin originalitate şi creativitate. Stânjenei sălbatici se amestecau acolo cu maci aprinşi, cu strălucitoare floarea-soarelui, cu lalele multicolore şi garoafe roşii ca sângele.

— Ştii, eu te cunosc bine, începu Valentine.

Destupă un termos învelit în piele şi le servi două căni cu ceai, apoi continuă:

— În toți aceşti ani, Gabrielle mi-a vorbit numai şi numai despre tine: că Martin aşa, că Martin pe dincolo…

Gesturile femeii erau calme şi ferme, ca şi cum ar fi rămas indiferentă la urgența situației.

— Şi el mi-a vorbit adesea despre tine, adăugă, arătând spre soțul ei.

La ceva distanță, Archibald se dădea de ceasul morții lângă poarta de îmbarcare. Începuse îmbarcarea pasagerilor şi o mulțime compactă şi tăcută se înghesuia cu docilitate pentru a se instala în interiorul avionului în care cei doi bărbați aveau locuri rezervate.

— Nu trecea o săptămână fără să îmi dea veşti despre „băiețaş”, glumi Valentine.

Martin o privea fascinat: aceeaşi inflexiune a vocii ca şi fiica ei, aceeaşi ținută mândră a capului, aceeaşi intensitate a privirii.

— Ştii de ce Gabrielle nu a venit la întâlnirea de la New York?

Fața lui Martin se crispă şi, vreme de câteva secunde, această întrebare care-l chinuise atâția ani pluti dureros în aer, înainte ca Valentine să îi dea explicația:

— În toamna lui 1995, când bunica Gabriellei a murit, i-a lăsat o scrisoare prin care îi mărturisea existența mea. Îți dai şi tu seama: timp de douăzeci de ani propria mea fiică m-a crezut moartă, în timp ce eu eram în comă!

Martin se resimți în urma şocului. Întoarse capul şi privirea i se pierdu printre bulele colorate ale unei sculpturi florale, care reprezenta o floare a Lunii{74} părea acoperită de o chiciură translucidă.

— Gabrielle a aflat vestea la începutul vacanței de Crăciun, continuă Valentine. Îşi făcuse deja bagajele ca să vină la întâlnirea cu tine, dar această dezvăluire a dat-o peste cap. La început, şi-a petrecut zilele la spital, încremenită la căpătâiul meu, implorându-mă să mă trezesc.

Din difuzoarele aeroportului, o voce chema ultimii pasageri să se prezinte la ghişeele de înregistrare.

Indiferentă la toată această agitație, Valentine sorbi o gură de ceai, apoi continuă:

— Nu ai de ce să te temi, Martin. Gabrielle este exact aşa cum ai intuit-o: îndrăgostită şi credincioasă, visând să ofere totul celuilalt. Câtă vreme vei fi acolo pentru ea, va fi acolo pentru tine.

— Dar nu mă mai pot întoarce, spuse Martin, arătându-i biletul.

— Ba da, poți, afirmă Valentine, scoțând din buzunarul vestei un carton gălbui, străpuns de vârful din inox al unui ac de flori.

Martin examină documentul. Era un vechi bilet de avion, e drept, ceva mai aparte:

Plecare	**Destinație**	**Dată**	**Oră**	**Loc**
Zona de plecare	***Viață***	-	-	-

— De ce nu sunt trecute data şi ora întoarcerii?

— Pentru că e un bilet *open*[75], răspunse ea. Pleci când vrei.

Martin făcu ochii mari. Nu prea era sigur că înțelesese bine:

— Timp de treizeci şi trei de ani ați avut posibilitatea să vă întoarceți? Dar de ce nu ați…?

Ea ridică mâna, întrerupându-l:

— În coma mea, aud totul, Martin, mai ales diagnosticele sumbre ale doctorilor. M-aş fi putut întoarce la viață, dar în ce stare? După accidentul vascular cerebral, corpul meu a rămas încremenit într-o paralizie completă şi ireversibilă. Nu am vrut să fiu o greutate nici pentru Archibald, nici pentru Gabrielle. Alegând să rămân aici, mi-am oferit rolul de Frumoasa din Pădurea Adormită. Un rol mai uşor de jucat decât acela de legu-mă cu ochi vii. Înțelegi?

El făcu un semn afirmativ din cap.

— Acum vreau să-mi faci un serviciu, Martin.

— Vreți să accept biletul dumneavoastră?

Valentine plecă fruntea. Pulberea soarelui la răsărit mângâia crenguțele de liliac aranjate în fața ei, într-un vas din porțelan chinezesc.

— În primul rând, vreau să mi-l dai pe-al tău…

29
Eternally yours[{76}]

Un sărut face mai puțin
zgomot decât un tun,
dar ecoul lui durează mai mult.
Olivier WENDELL HOLMES

Zona de plecare
Pista nr. 1
Ora 9.00

Avionul ajunse în capul pistei şi se opri.

— Un minut până la decolare, anunță o voce de femeie, de la postul de pilotare.

Aparatul avea hublouri mari, scaune confortabile şi culoare luminoase.

Valentine se agăță de mâna lui Archibald.

— Ştii, e prima oară când luăm împreună avionul…

— Ți-e frică? întrebă el.

— Cu tine, niciodată.

Se aplecă spre ea şi o sărută, cu timiditate aproape, ca şi cum ar fi fost întâia oară.

Zona de plecare
Pista nr. 2
Ora 9.00

Ajuns în capul pistei, avionul se opri brusc, aşteptând autorizația de decolare. Cele patru motoare torceau încetişor.

Aşezat la hublou, Martin simțea că-l ustură ochii. Să fi fost din cauza oboselii? A soarelui orbitor care se reflecta pe asfalt? A tensiunii acumulate în aceste ultime zile? A golului pe care-l simțea în stomac din

cauza acestei călătorii în străfundurile ființei sale, pe cât de împovărătoare, pe atât de mântuitoare?

*

Cele două avioane se aflau față-n față, pe piste paralele, având ca puncte de plecare destinații radical opuse.

Şi-au luat elan în acelaşi moment, făcând să duduie bitumul sub roțile trenurilor principale.

Când s-au încrucişat, un fel de interferență a zgâlțâit cele două aparate, amintindu-le călătorilor că „amor” şi „mor” se află la doar o literă distanță.

— Acum, vom fi împreună pentru totdeauna, observă Valentine.

Archibald încuviință din cap şi strânse şi mai tare mâna soției lui. Din ziua în care o văzuse, nu-şi mai dorise nimic altceva.

Doar să fie cu ea.

Pe vecie.

*

Ajunse la capătul pistei, cele două avioane s-au cabrat cu grație.

Când aeronava s-a ridicat în aer, Martin a simțit o durere brutală iradiind din fiecare bucățică din trupul lui, ca şi cum ar fi luat foc.

Şi apoi totul s-a făcut alb…

*

San Francisco
Spitalul Lenox
Ora 9.01

Aflat la căpătâiul prietenului său, doctorul Elliot privea fix monitorul, cu dâra lui disperat de plată. Lângă el, tânăra internistă care-l asista nu înțelegea ce-l oprea pe mentorul ei să pronunțe ora decesului.

— S-a sfârşit, doctore?!

Elliot nici măcar n-o auzi. Archibald era de seama lui. Erau din aceeaşi generație şi se cunoşteau de mai bine de treizeci şi cinci de ani. Era dureros pentru el să-l vadă plecând.

— S-a sfârşit, doctore, nu? repetă internista.

Elliot se uita la fața lui Archibald. Părea uşurat, aproape senin. Hotărî să păstreze în memoria această impresie.

— Ora decesului, nouă şi două minute, anunță el încetişor, închizându-i pleoapele.

*

Periferia oraşului San Francisco
Centrul de îngrijire Mount Sinery
Ora 9.01

Gabrielle chemase un medic şi o infirmieră.

Starea de sănătate a mamei sale se degradase văzând cu ochii, fără niciun motiv aparent. După ce bătuse câteva minute nebuneşte, inima Valentinei era acum pe punctul de a ceda.

— Încarcă la două sute de Jouli! ceru doctorul, aplicând pentru a doua oară paletele pe torsul Valentinei.

Primul şoc electric nu a permis sincronizarea contracțiilor muşchilor miocardului. Nici a doua încercare nu a avut mai mulți sorți de izbândă. Medicul a încercat şi un masaj cardiac, comprimând pieptul femeii cu palmele împreunate, într-un ritm regulat; dar omul îşi dăduse dintru început seama că lupta era deja pierdută.

Rămasă singură cu mama ei, după ce a fost declarată moartă, Gabriellei i s-a părut că are o expresie liniştită şi luminoasă, ceea ce o alina întrucâtva.

— La revedere, mamă! şopti ea, sărutând-o pentru ultima oară.

*

San Francisco
Spitalul Lenox
Sala de odihnă a personalului medical
Ora 9.02

Claire Giuliani introduse două monede de câte cincizeci de cenți în automatul de cafea. Apăsă pe butonul pentru cappuccino, dar aparatul nu îi distribui şi un pahar, aşa că lichidul cremos se împrăştie pe grătarul metalic, apoi începu să se prelingă pe pantofii ei.

„Numai mie mi se poate întâmpla una ca asta!" se necăji ea.

Furioasă, începu să izbească în aparat, atât pentru a-şi descărca nervii, cât şi cu speranța de a recupera măcar fisele.

Şi, ca să înrăutățească şi mai mult lucrurile, pagerul îi clipi, emițând un sunet strident. Părăsi începerea şi se năpusti spre sala de reanimare.

— E incredibil! strigă o infirmieră, de cum o văzu. Pacientul dumneavoastră s-a trezit!

„Ce vorbeşti acolo, toanto? Cum vrei să se trezească, la cât anestezic am băgat în el?"

Se aplecă deasupra lui Martin. Cu ochii închişi, neclintit, respira cu regularitate. Claire profită de ocazie pentru a verifica şi constantele, care erau mulțumitoare.

Era pe punctul de a ieşi când… Martin deschise ochii.

Privi încet de jur-împrejur; apoi, cu un gest eliberator, îşi smulse perfuziile care-i străpungeau gâtul, nasul şi brațele.

Se întorsese.

Epilog

San Francisco
După 6 luni

În lumina palidă a răsăritului se ivi un Mustang roşu-aprins.

Vechiul coupé ajunse în fața Muzeului de Artă Modernă, aflat în sudul Financial District, la câțiva paşi de grădinile primăvăratice şi jeturile de apă de la Yerba Buena Center. Templu al artei contemporane, clădirea cu arhitectură inovatoare semăna cu un cilindru de sticlă care țâşnea, asemenea unei fântâni arteziene de lumină, dintr-o suprapunere de cuburi din cărămizi portocalii.

— Dacă e fetiță, Emma mi se pare foarte frumos. Sau Léopoldine, dacă vrem să fim cu adevărat originali… zise Martin.

Aşezat pe scaunul din dreapta şoferului, purta în continuare un guler flexibil în jurul gâtului, amintire a accidentului. Era prima lui escapadă de la ieşirea din comă, după şase luni de spital şi recuperare.

— Léopoldine! Tu eşti zdravăn la cap? Îți amintesc că *mai întâi* trebuie să faci copii, şi abia după aia să le alegi numele. Şi acum serios, în dimineața asta avem alte treburi de rezolvat…

Cu grație şi agilitate, Gabrielle sări din maşină. În această dimineață de duminică drumul era pustiu, încă scăldat în răcoarea şi calmul aurorei.

Martin se extrase cu greu din automobil, sprijinindu-se într-un baston din lemn de nuc, cu mânerul răsucit.

Gabrielle nu se putu împiedica să-l tachineze:

— Ce sexy eşti aşa, iubitule! Parc-ai fi „Doctor House”!

El ridică din umeri şi se aplecă în spatele maşinii, pentru a desface banda care ținea laolaltă trei lăzi din lemn, lipite una de cealaltă.

— Lasă-mă pe mine, spuse Gabrielle ridicând-o pe prima, din care ieşea colțul unei pânze de Picasso, reprezentând un chip destructurat.

Lăzile conțineau comorile furate de Archibald în decursul ultimilor douăzeci de ani. Erau picturile lui preferate, pentru care nu ceruse niciodată răscumpărare: pânzele mitice ale lui Ingres, Matisse, Klimt ori Goya… care în curând aveau să-şi regăsească locul cuvenit în diferite muzee ale lumii.

Cu titlu de moştenire, în timpul discuției deopotrivă dureroase şi mântuitoare din micul golf Saint Simeon, Archibald îi dăduse fiicei sale adresa secretă unde erau depozitate tablourile.

În nici două minute, din trei drumuri dus-întors, Gabrielle depusese toate cele trei lăzi la intrarea celebrului muzeu.

Când se întoarse la maşină, observă că mai rămăsese un tablou, pe jumătate ascuns în spatele banchetelor: *Autoportretul* lui Van Gogh, cu privirea halucinantă a pictorului, cu barba şi coama lui de foc, care ieşeau în evidență pe fundalul turcoaz.

— Poate l-am putea păstra pe ăsta, îndrăzni Martin.

— Sper că glumeşti!

— Hai! Doar unul! insistă el. În amintirea tatălui tău! Tabloul primei noastre întâlniri de pe Pont Neuf!

— Nici nu încape vorbă! Am ales să fim cinstiți, atunci aşa trebuie să fim până la capăt!

Dar Martin nu era dispus să renunțe:

— Recunoaşte şi tu că ar arăta bine în apartamentul nostru! Ar da un aer clasic salonului. Nu am nimic cu mobilele tale de la Ikea, dar…

— Mobilele mele arată foarte bine, i-o retează Gabrielle.

— Mda, depinde de perspectivă.

Cu o urmă de regret, se hotărî într-un sfârşit să restituie capodopera. Clătinându-se, făcu la rându-i cei câțiva paşi până la muzeu, pentru a depune la intrare tabloul „Omul cu urechea tăiată”.

Apoi se întoarse la maşină, care demară în trombă.

Fordul Mustang coborî pe Van Ness Avenue, apoi se întoarse pe Lombard Street.

Soarele la răsărit scălda oraşul într-o lumină intensă, în nuanțe trandafirii, care-şi schimba tonul de la un minut la altul, în vreme ce vântul din larg aducea dinspre sud o mireasmă marină estivală.

În depărtare, învăluită într-o ceață fină, lăptoasă, se detaşa silueta imensă şi familiară a Golden Gate, salutată de un concert neîncetat de semnale de ceață, emise de feriboturi şi vase cu pânze.

Pentru a ajunge la pod, Gabrielle o luă pe scurtătură şi opri pe banda dreaptă, exact acolo unde Martin şi Archibald avuseseră ultimul lor duel.

— E rândul tău! spuse ea.

La fel ca în urmă cu şase luni, Martin trânti portiera şi sări peste gardul de protecție care mărginea pista cicliştilor.

Se uită în jos cu o strângere de inimă şi văzu valurile înspumate care se izbeau de pilonii înfipți zdravăn în ocean. Cu chipul biciuit de vânt, fu frapat de miraculoasa şansă care i se oferise, aceea de a fi încă în viață.

Cu o mână în buzunar, pipăia fațetele netede ale diamantului pe care-l învârtea între degete.

— Fă un legământ! îi strigă Gabrielle.

Scoase pumnul din buzunarul hainei şi îl deschise în bătaie vântului. În palma lui, Cheia Paradisului strălucea precum o mie de sori.

Văzând-o sclipind astfel, nu puteai să te mai îndoieşti că această piatră le adusese numai nefericire celor prin mâna cărora trecuse.

Nu se punea problema să o păstreze; nu se punea problema să o restituie grupului financiar căruia îi aparținea

şi care, de altminteri, nici nu îndrăznise să o reclame.

Martin aruncă o ultimă privire prețioasei pietre şi, cu toată puterea, o azvârli în Pacific.

„Din partea «băieţaşului»!” îşi spuse în sinea lui, adresându-i un ultim gând mut lui Archibald.

Antibes, 6 iunie 2008
Montrouge, 16 martie 2009

Între noi

Drumurile ni se încrucişează dimineața, în metroul şi autobuzele pariziene.

Drumurile ni se încrucişează după-amiaza, pe terasele cafenelelor şi pe băncile grădinilor publice.

Drumurile ni se încrucişează la sfârşit de săptămână şi la început de vacanță, în vagoanele TGV-ului ori pe scaunele înguste ale avioanelor.

Drumurile ni se încrucişează adesea şi, câteodată, am norocul de a vă vedea citindu-mi poveştile, de a vă auzi vorbind despre personajele mele.

Drumurile ni se încrucişează în miile de mesaje pe care îmi faceți onoarea de a mi le trimite şi pe care le citesc pe toate, fără excepție.

Drumurile ni se încrucişează în librării, în timpul lansărilor urmate de semnarea de autografe.

Câteva cuvinte schimbate, un zâmbet, o privire: nu e nevoie să spui sau să faci prea multe. Înțeleg şi eu, înțelegeți şi voi.

Drumurile ni se încrucişează şi asta îmi face bine.

Pentru că asta îmi stârneşte dorința de a continua să vă spun poveştile mele.

Dorința de a perpetua această relație stranie şi frumoasă, înfiripată de-a lungul cărților.

Dorința de a prelungi această legătură aparte, pe care articolele din presă sau emisiunile televizate nu vor fi niciodată în stare să o traducă.

Dar nu acesta este esențialul.

Pentru mine, esențial este să vă mulțumesc.

Să vă mulțumesc că îmi aşteptați poveştile.

Să vă mulțumesc că le dați viață.

Să vă mulțumesc că le împărtăşiți.

Pe curând, între două pagini…

Guillaume
24 martie 2009

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au vândut în peste cinci milioane de exemplare

Inima Gabriellei este sfâșiată între două feluri de iubire. Cea pentru tatăl ei și cea pentru Martin, bărbatul de care s-a îndrăgostit cândva. Primul este un polițist pasionat de meseria lui, celălalt este un hoț celebru. Însă amândoi au dispărut cu cincisprezece ani în urmă. Într-o bună zi, la aceeași oră, tatăl rătăcitor și iubitul rămas pe un alt continent reapar, în chip straniu, în viața ei. Curând, Gabrielle își dă seama că cei doi sunt prinși într-o cursă mortală. Destinele lor nu pot fi separate. Pe cine să salveze și pe cine să piardă?

Vocea editorului Povești de dragoste imposibile, presărate cu senzațional, fantastic, alegeri extreme, călătorii în timp, poduri peste lumi – Guillaume Musso este deja un star internațional al genului. În *Ce-aș fi eu fără tine?*, scriitorul combină excelent romantismul incurabil cu suspansul trepidant al romanului de acțiune.

„Guillaume Musso este un alchimist al succesului. *Ce-aș fi eu fără tine?* este, în același timp, o poveste de iubire pasională, un [illegible] de film polițist, o călătorie fantas[illegible]

„Un roman fenomenal, despre destine i[illegible] cu personaje fermecăt[illegible] *Public Soir*

CE AS FI EU FARA TINE
24.90 lei
Pret recomandat de editura
ROMANE
YAL02179
MUSSO

www.all.ro
ISBN 978-973-724-349-2
9 789737 243492

{1} Actriță, cântăreață şi astrolog din Hexagon care a devenit un adevărat simbol al modei, muzicii şi inefabilului stil franțuzesc.
{2} Fotograf şi regizor francez care a imortalizat-o pe cântăreața Françoise Hardy, alături de alte vedete, într-un ciclu de imagini devenite emblematice pentru stilul şi cultura anilor 1960.
{3} Chrétien de Troyes (cea. 1135 – 1185), poet francez, considerat unul dintre primii autori de romane cavalereşti.
{4} „Bună treabă!" (engl. în original).
{5} Celebră melodie a trupei Nirvana.
{6} „Pentru că noaptea e a îndrăgostiților/ Pentru că noaptea e a noastră" (engl. în original) – versuri dintr-un cântec scris de Patti Smith şi Bruce Springsteen, apărut în 1978.
{7} Réseau Express Régional d'Île de France (RER), sistem feroviar de transport în comun care deserveşte Parisul şi împrejurimile.
{8} *Habitation à loyer modéré (HLM),* „locuință cu chirie modică", parte dintr-un sistem de locuințe sociale parțial subvenționate, care pot fi închiriate la un preț mai mic decât cel al pieței.
{9} Celebru personaj de ficțiune creat de scriitorul francez Maurice Leblanc în 1905, odată cu apariția romanului *Arestarea lui Arsène Lupin.*
{10} *Le Fantôme de l'Opéra,* roman al scriitorului francez Gaston Leroux, apărut în 1910.
{11} Robert Broussard (n. 1936), comisar de poliție, apoi prefect al Parisului, care a participat în anii 1970 la rezolvarea unor cazuri celebre, printre care s-a numărat şi cel al gangsterului francez Jacques Mesrine.
{12} Roger Borniche (n. 1919), inspector de poliție şi scriitor francez, celebru pentru că l-a urmărit, după Al Doilea Război Mondial, pe gangsterul Emile Buisson.
{13} Personajele principale ale romanului „Tăcerea mieilor", scris de Thomas Harris în 1988.
{14} Ciclist francez care a câştigat de cinci ori Turul Franței.
{15} Joc de cuvinte în limba franceză, însemnând „Sarkozy fascistul".
{16} Poreclă sub care este cunoscută politiciana Ségolène Royal, contracandidata lui Nicolas Sarkozy în turul doi al alegerilor prezidențiale din 2007.
{17} Inel devenit emblematic, prezentat de Maison Cartier în 1925, în cadrul Exhibition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Moderne de la Paris. Cele trei inele îngemănate, din aur de diferite culori, semnifică cele trei stadii ale iubirii.
{18} *Upper deck* (engl. în original), „punte superioară".
{19} *Old school (engl.* în original), „de modă veche".
{20} *Années folles* (fr.) sau *Roaring Twenties* (engl.) este denumirea sub care a rămas în istorie perioada 1920-1929, care a precedat Marea Criză, o epocă de maximă dezvoltare economică, efervescență culturală, reînnoire artistică şi culturală.
{21} Mişcare artistică postimpresionistă, apărută în Parisul sfârşitului de secol al XIX-lea ca o reacție împotriva picturii academice.
{22} „Domnule Băiat Rău" (engl. în original).

{23} Gama-hidroxi-butirat (GHB), un psihotrop folosit în scopuri medicale sau ilegal, ca drog; în această ultimă utilizare, este cunoscut sub numele „drogul violului”.
{24} Brigade de Répression du Banditisme (BRB), „Brigada de reprimare a banditismului”.
{25} Jean-Jacques Sempé (n. 1932), celebru ilustrator francez.
{26} Tintin, personaj de bandă desenată creat de desenatorul belgian Hergé în 1929.
{27} Unul dintre albumele de bandă desenată ce îl are pe tânărul reporter Tintin drept personaj principal.
{28} Leopolde (Luigi) Fregoli (1867-1936), actor, ventriloc şi muzician italian renumit pentru rapiditatea cu care îşi schimba costumele, ajungând să joace peste o sută de roluri diferite în acelaşi spectacol.
{29} Sindrom depresiv caracteristic mamelor, după naştere, cunoscut şi sub denumirea „depresie post-partum”.
{30} *English breakfast* (engl. în original), „mic-dejun englezesc”, masă în mod tradiţional foarte copioasă.
{31} Filială a grupului francez La Poste, specializată în livrarea de colete.
{32} Un vin *vintage* (engl.) sau *millésimée* (fr.) este obţinut din strugurii unei singure podgorii, într-un anumit an.
{33} Criminal în serie francez, supranumit „Bestia Bastiliei”, condamnat pentru uciderea a şapte femei între 1991 şi 1997.
{34} Curent al muzicii rock care a luat naştere la mijlocul anilor 1960, în San Francisco; a fost asociat cu contracultura hippy.
{35} În perioada iulie-decembrie 2008, Franţa a deţinut Preşedinţia Consiliului Uniunii Europene. Pentru a marca ocazia, Turnul Eiffel a fost decorat cu steagul Uniunii Europene şi luminat în fiecare seară în albastrul caracteristic.
{36} Restaurantul Jules Verne, în prezent deţinut de maestrul bucătar de renume mondial Alain Ducasse, este unul dintre cele mai exclusiviste din Paris.
{37} Actriţă chineză, cunoscută pentru contribuţia ei la filmele care se revendicau de la curentul contestatar.
{38} Internal Revenue Service (IRS), serviciu american însărcinat cu colectarea taxelor şi impozitelor.
{39} *Le Tourbillon de la vie* – „Vârtejul vieţii”, cântec desemnat de revista *Time* drept una dintre cele mai bune zece coloane sonore din toate timpurile.
{40} Titlurile unor piese celebre ale trupei franceze de hip-hop Supréme NTM, faimoasă pentru violenţa versurilor care vizează poliţia.
{41} Stupefiant derivat din cocaină.
{42} „Cu plăcere!” (engl. în original).
{43} Specialităţi ale gastronomiei italiene.
{44} Piesă de teatru regizată de Didier Long, adaptată după romanul omonim scris de Romain Gary.
{45} „Rămân a ta” (engl. în original).
{46} *Panneau Histoire de Paris* – mic panou care prezintă istoricul unei clădiri sau al unui monument din Paris.
{47} Melodramă americană regizată de James Gray (2008).
{48} Film poliţist american, regizat de James Gray (2007).

{49} Film american în regia lui Sean Penn (2007).
{50} Apelativ jignitor, aproximativ „Domnu' Imbecil".
{51} „Declarația pentru drepturile homosexualilor" (engl. În original).
{52} Bay Area Rapid Tranzit (BART), sistem de transport public rapid care leagă San Francisco de orăşelele din zona Golfului.
{53} „California, păzea, că vin!" (engl. în original).
{54} „Maşină sport, decapotabilă" (engl. în original).
{55} „Vara iubirii" (engl. în original), denumire sub care a devenit cunoscută vara anului 1967, când mii de tineri din întreaga lume s-au întâlnit la San Francisco, proclamând în fața întregii lumi naşterea subculturii hippy.
{56} Celebru producător american, care a creat mai multe seriale de televiziune ce aduc în prim-plan activitatea polițiştilor – *CSI: Crime şi investigații, Dispăruți fără urmă, Cu sânge rece* etc. (N. a.)
{57} Vers din poemul *Les yeux d'Eisa,* al lui Louis Aragon.
{58} „Stai pe loc! Mâinile sus, deasupra capului!" (engl. în original).
{59} „Ține mâinile sus! Mâinile sus!" (engl. în original).
{60} Tinere la modă, celebre doar pentru că sunt celebre (engl. în original).
{61} „Trecutul nu moare niciodată. Nu-i nici măcar trecut" – William Faulkner, *Recviem pentru o călugăriță.* (N. a.)
{62} Pierre Michel Audiard (1920-1985), celebru scenarist şi regizor francez.
{63} Renaud Séchan, zis Renaud (n.1952), autor, compozitor şi interpret francez, celebru în Hexagon şi în lumea francofonă pentru mesajul angajat al cântecelor sale.
{64} Zaza Fournier, „Acordeonista" (n. 1986), cântăreață franceză, exponentă a noului val al muzicii franceze, retro-kitsch.
{65} „Doi îndrăgostiți" (engl. în original).
{66} „La jumătatea drumului spre iad" (engl. în original).
{67} „Cameră de refugiu" (engl. în original).
{68} „El" (engl. în original). (N.a.)
{69} Sloganul folosit în campania prezidențială din 2008 de actualul preşedinte al Statelor Unite, Barack Obama.
{70} Titlul unui roman de Dinaw Mengestu, inspirat dintr-un vers al lui Dante. (N.a.)
{71} *N'importe où hors du monde,* „Oriunde în afara lumii", poem de Charles Baudelaire. (N. a.)
{72} „Din altă lume" (engl. în original).
{73} „Frumosule" (engl. în original).
{74} *Epiphyllum oxypetalum,* adesea numită „floarea Lunii", este o plantă care nu înfloreşte decât o dată pe an, la căderea nopții, şi se usucă în dimineața următoare. (N.a.)
{75} Bilet care impune o dată de plecare, dar oferă călătorului posibilitatea să îşi aleagă după bunul său plac data de întoarcere. (N. a.)
{76} „Al tău, pe vecie" (engl. în original).